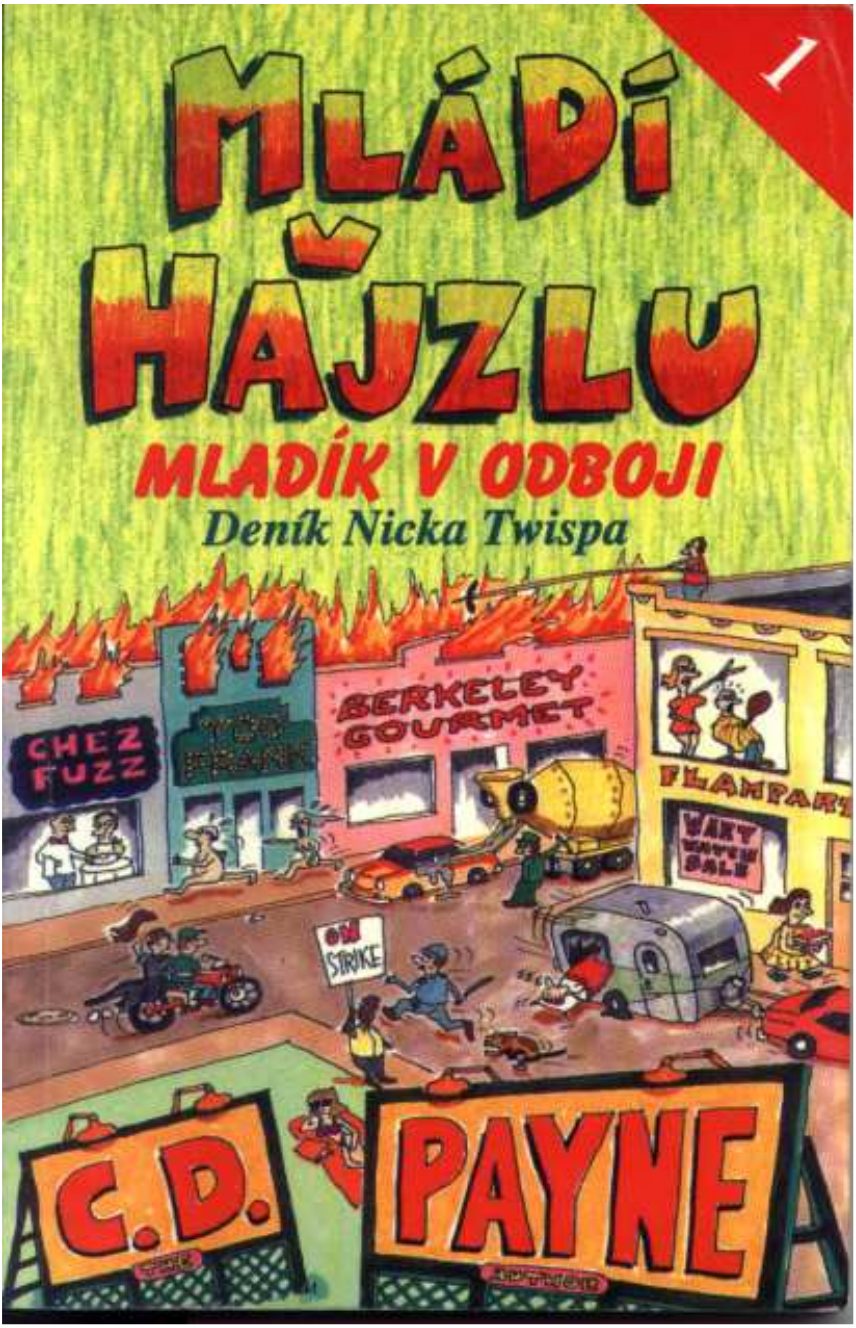

1
MLÁDÍ HÁJZLU
MLADÍK V ODBOJI
Deník Nicka Twispa
CHEZ FUZZ
BERKELEY GOURMET
FLAMPARI
BABY WATCH SALE
ON STRIKE
C.D. PAYNE

START

C. D. PAYNE

MLÁDÍ V HAJZLU

DENÍK NICKA TWISPA

KNIHA PRVNÍ

BRNO / 2006

1. MLADÍK V ODBOJI

© C. D. Payne, 1993
Translation © Tamara Váňová, 1995
Cover Illustration © C. D. Payne, 1995
© JOTA, s.r.o., 2002
ISBN 80–7217–111–9

ČERVENEC

Středa, 19. července

Jmenuju se Nick. Až budu jednou velkej a stanu se gangsterem, budu možná spíš známej pod jménem Nick Píchač. Našim to asi způsobí jistý rozpaky, ale když už dostaneš od svýho kmotra mafiánskou přezdívku, moc se nevyptáváš proč.

Je mi čtrnáct (skoro) a bydlím v Oaklandu, v apatickým velkoměstě přes záliv od San Franciska. Píšu si ve skrovným soukromí svého pokoje na otravně zastaralým átéčku. Kámoš Levák mi dal kradenou kopii WordPerfektu, a tak se trochu pokouším zmáknout příkazy na klávesnici. Moje velký přání je bejt jednou schopnej přemístit celej odstavec na jedinej povel.

Moje příjmení je Twisp – šíleně ho nesnáším. Dokonce i John Wayne na koni by při vyslovení takovýho jména vypadal jak ženská. Hned jak mi bude jednadvacet, zbavím se ho, a vyměním za něco mužnějšího. Momentálně sem vysazenej na jméno Dillinger. „Nick Dillinger“. V tom musí každej cejtit správnýho chlupatýho chlapa.

Sem jedináček, až na starší sestru Joanii, která vopustila rodinný hnízdečko, vodstěhovala se do Los Angeles a hňácá žvance ve výšce deset tísíc metrů nad zemí.

Dále byste vo mně měli vědět, že sem posedlej sexem. Jakmile zavřu voči, začnou se pomalu rozevírat šiky smetanovejch stehen jako při nějaký revuální, mládeži nepřístupný supershow. V poslední době si až patologicky uvědomuju svůj penis. Kdysi okrajová číst, lhostejně používaná k věčnýmu močení, se – takřka přes noc – vypracovala na uřvaný Las Vegas mýho těla, plný pulzujících neonů,

hvězdně vobsazenejch varietních vystoupení, exotickejch čísel se zvířaty a davů vopilejch tatíků na služebních cestách, v ustavičný honbě za zvráceným vzrušením. Nacházím se ve stavu posedlýho očekávání, neustále si vědom naléhavýho pokřiku z míst svýho ztvrdlýho pohlavního orgánu. Impulzem může být cokoliv – rytmický bublání radiátoru, slovo „koňadra“ v novinovým článku, dokonce i pach starý koženky v toyotě pana Fergusona.

Přestože tak často myslím na sex, jen stěží si umím sám sebe představit při akci. A ještě jedna věc mi není jasná. Jak se pak vůbec člověk může podívat holce do vočí, když prohnal svýho pinďoura její pindou? Myslím jako, jestli to nevylučuje normální konverzaci? Zřejmě ne.

Čtvrtek, 20. července

Matka právě odešla do práce. Zadává na dopravním inspektorátu testy na řidičák. Je tudíž dopodrobna znalá všech tajemnejch pravidel silničního provozu (jako třeba kdo má dát přednost, když se setkají dvě auta na úzké horské silnici). Snažívala se tatu při jízdě poučovat o veškerejch jeho dopravních přestupcích. To byl taky jeden z důvodů, proč se rozvedli.

Právě teď s ní nemluvím. Když sem se minulý pondělí vrátil z úděsnejch dvou dnů péče vlastního táty, zjistil sem, že mi natřela pokoj na vyblitou růžovou. Že prej se se někde dočetla, že takovou barvu používaj v nemocnicích k uklidnění duševně chorejch. Řek sem jí, že přece nejsem duševně chorej, že sem jen v pubertě. Teď abych se sem styděl kohokoliv pozvat. Když je člověk drobnej nesportovní puberťák, kterej hodně čte a rád poslouchá Franka Sinatru, pak rozhodně nemá zájem, aby se rozkřiklo, že si honí péro v pokoji, co vypadá jako budoár jistý prsatý pophvězdy.

Pátek, 21. července

Ze čtení mě rozbolela hlava, a tak sem si řek, že zkusim na chvíli psát. Pořád ještě hodně používám klávesu F3 (Help). Děsná škoda, že život nemá nějakou takovou klávesu. Stisk bych ji a nechal si sem poslat dvě abnormálně nadržený šestnáctky.

Toto léto čtu Charlese Dickense. Přečet sem *Davida Kopráka, Nadějné výblitky, Malou Rizotku* a teď sem až po uši v *Příběhu dvou městek*. Sidney Carton je frajer. Kdyby žil dneska, určitě by na zadních stránkách časopisů dělal reklamu prvotřídní skotský. Mám Kadlíka děsně rád, ale – mezi náma – můžete ho číst léta a na žádnou prasárnu nenarazíte.

Teď klátím (teda pardón) Dickense a těším se na příští rok na hodiny anglický literatury u slečny Satronový. To už budu v devátý třídě Akademie svatýho Víta. Rodičům tvrděj, že tato internátní škola je tou nejelitnější a nejpřísnější přípravkou na vysokou v širokým vokolí. Každoročně vyberou pouze čtyřicet vědychtivejch onanistů z doslova desítek uchazečů.

Úchvatná slečna Satronová má bezvadnou kostru a nosí upnutý svetry. Taky je prej velice sečtělá. Nemusím zdůrazňovat, že se v mejch masturbačních fantaziích tyčí jako obryně.

S matkou už zase mluvím (blíží se mý narozeniny). Tu novou barvu do mýho pokoje je sice ochotná cvaknout, ale vymalovat si musim sám. (Osobně bych dal přednost elegantní sbírce plakátů z plejboje.) Teď mi zas navrhuje nebo do běla, ale já trvám na mužné khaki.

Neděle, 23. července

Tata se měl pro mě stavit v deset, abychom utužovali otcovsko–synovskej vztah. Ve čtvrt na dvanáct mu máma brnkla do jeho mládeneckýho kutlochu a zastihla ho ještě v betli. (Nepochybně s tou jeho současnou štětulí.) Máma spustila jednu ze svejch hlasitejch

tirád, který má vždy po ruce. Ve dvanáct deset zaskřípaly na příjezdový cestě brzdy a zaječel klakson.

Jízda nazpět do Marinu probíhala podle očekávání. Za prvé byste měli vědět, že táta má pronajatý BMW 318i (ten nejlacinější). Strašně rád by přešel na prestižnější model, ale – jak mi často připomíná – sužujou ho zničující alimenty. Během pětadvaceti kilometrů přijížděl dvaavosumdesátkrát z jednoho jízdního pruhu do druhýho, sedumkrát troubil a voplzle posunkoval na řidiče (většinou starý zmatený dámy). Na chlapy si teď dává většího majzla vod tý doby, co ho celejch čtyryadvacet kiláků na dálnici nahánělo auto plný Iránců, mávajících z oken olověnejma tyčema.

Mezi těmato úděsnejma momentama sem se snažil konverzovat s Lacey, tatovou poslední štětulí. Je jí devatenáct, je čerstvou absolventkou stantfordskýho institutu kosmetiky a je nadmíru sexy. Vzhledem k tomu, že sem naprosto neschopnej verbální komunikace s holkama, nutím se trénovat s tatovejma štetulema. Avšak Lacey se nezajímala vo nic jinýho, než že se hihňala jako blázen a hecovala mýho otce: „Šlápni na to drahouši! Jen ať to turbo vřeští!“

Když sme dorazili do Kentfieldu, zjistil sem, že otec nejen že nemá připravenej žádnej program, ale dokonce chce, abych mu posekal ten jeho zasranej trávník. A to ještě zadarmo! „Proč?“ opakoval po mně tata, „protože bych, kamaráde, kromě toho znehodnocenýho šeku taky rád něco viděl za těch pět set třiavosumdesát dolarů, co ti měsíčně posílám jako alimenty“. A co takhle láskyplnej vztah k svýmu jedinýmu synovi, ty kriple!

Nakonec sem souhlasil, že to udělám za pět doláčů s poukazem na to, že zahradník by zkasíroval nejmíň padesát. „No jo,“ řekl tata, „však taky nejseš žádnej Japonec.“

Zatímco sem nalíval benzín do sekačky, vyšla na dvůr Lacey v miniaturních bikinách, aby nachytala trochu vopravdovýho bronzu. Člověk nemusel bejt zrovna geolog, aby si všim, že její tělo oplývá křivkama dramatičtějšíma, než je pobřeží Albánie. O něco později vyšel tata a vyzval Lacey na „šlofíka“. Jako u všech vostatních tatovejch stětulí, ani této nebylo třeba říkat dvakrát. Jak tak odcházeli ruku v ruce, měl sem pocit, že si mě tata arogantně měří. Ten

soutěživej hajzl! Možná proto sem tak nesoutěživej typ. Potlačuju svou agresivitu jako reakci na jeho ustavičný výstřelky. Naštěstí si všechny takovýdle vodhalení zapisuju do sešitu. Až budu jednou chodit k psychoanalytikovi, mohly by mi fakt ušetřit spoustu času.

Právě sem si vzpomněl. Těch pět doláčů sem zase nedostal!

Pondělí, 24. července

Dnes sem dočet *Příběh dvou děvek*. Jak ušlechtilá a dojemná oběť. Byl bych i já schopen vykonat pro milovanou ženu podobný skutek jako Sidney Carton? Pochybuju.

Halda čtiva se mi nebezpečně ztenčila, a tak sem se vodebral do knihovny. Když sem tam dorazil, byla plná nemytejch lidí, trpících samomluvou. Proč se houmlesáci tak živě zajímaj o literaturu? Skončím snad takhle i já? Budu číst Turgeněva a bydlet na zadním sedadle fára z roku dvaasedmdesát?

Jeden obzvlášť odpudivej chlápek na mně somroval čtrvťák. Vodpověděl sem mu svým obvyklým: „Slyšel sem, že u McDonďáka berou.“ Nic moc soucitnýho, ale co byste chtěli vod zludrařenýho potomka dvou rádoby intelektuálů?

Atmosféra byla tak deprimující, že sem se vrátil bez knih. Byl bych šel do knihkupectví v Berkeley, ale tata má (jako obvykle) zpoždění s alimentama – i tak dost bídnejma. Mám teď k dispozici třiašedesát centů.

Úterý, 25. července

V celym domě není co číst kromě časopisu kalifornský farmář. Chodí nám, protože tata dělá reklamního textaře pro jakousi podivnou agenturu v Marinu, která se zabývá zemědělstvím. Kdyby tata neměl zádný rodinný závazky, seděl by dnes v Paříži a psal nesmrtelný veledílo krásné literatury. Místo toho nabádá hmyzofóbní farmáře, aby ničili půdu (a svý mexický nádeníky) vražednejma

herbicidama. Jednou sem se poflakoval u něho v kanclu a zjistil sem, že jeho příruční encyklopedie se samovolně otvírá u hesla na straně 360: „Smrt, –i, ž.“

Vo jeho tragickým osudu sem napsal tuto báseň:

Slibný autor jménem otec,
Dostal se na samý konec;
Jeho děcka z něho tyjou,
Až je padlou veličinou.
Reklama teď jeho může utla tipec.

Ten limerick, to je ale sympatickej básnickej útvar. Dám krk za to, že je to jediná forma, která určitě přežije.

Když si máma všimla, že se nudím, navrhla mi, abych šel do parku a našel si tam kluky na košandu. Je jako obvykle mimo. Malí bílí puboši přece nehrajou basket na veřejně přístupnejch hřištích Oaklandu.

Středa, 26. července

Ještě tejden do mejch narozenin. Máma se mě konečně zeptala, co bych chtěl „386kovej motherboard,“ odpověděl sem pevně a rozhodně. Většina členů Bitovejch fandů (počítačovej kroužek naší školy) už apgrejdovala. Někteří maj prej už 586!

Zatvářila se nejistě. „Zní to jako něco na tvůj počítač. Trávíš s tím krámem příliš mnoho času. Měl bys víc chodit ven. Trochu se tam vydovádět.“

„A co bych tam jako dělal?“ zeptal sem se. „Přeskakoval a klamal tělem budoucí hvězdy první národní ligy?“

Řekla mi, abych si dával majzla na tu svou prořízntutou pusu. To sem už někde slyšel.

Pátek, 28. července

Volal mi Levák, že už je zpátky z prázdnin v Nice. (Když budu mít štěstí, pojedeme na prázdniny do ňáký kalifornský díry.) Pozval sem ho k nám, ale upozornil sem ho, že jak se prolákne, že mám růžovej pokoj, budu nucenej říct Millii Filbertový (do který je už leta zabouchnutej), proč se mu říká Levák, přestože je pravák.

Pokud to náhodou ještě nevíte, jeho postavenej úd se asi v polovině žerdi náhle a dramaticky stáčí doleva. Dělá mu to velký starosti, ale zatim to nebyl schopnej vytáhnout (dá-li se to tak říct) před svejma rodičema.

„Zabilo by je i pouhý zjištění, že mi topoří," říká Levák. Trápí se, jestli pozdějc tato abnormalita nepovede k zaměřovacím nepřesnostem. „Co když ho šoupnu do špatný díry?" Jeho znalosti ženské anatomie sou poněkud děravé; představuje si, že tam dole je přehršel děr.

Zatím se snaží o vlastní léčbu. Každej večer před spaním si přilepí bimbase leukoplastí k pravý noze. Pak leží v posteli a v duchu svlíká Millii – čímž se mu klacek dostává do protisměrnýho rotačního napětí. Zatím mu to šavli nenarovnalo.

Nejdřív mi povídal o prázdninách (podivná strava, nesrozumitelní domorodci, skvělý holky nahoře bez, narovnaný jak naplavený dřevo na sluncem zalitejch plážích) a teprve pak se dostal k tomu hlavnímu: našel deník svý starší sestry Marty. A to teda byla kláda. Píše tam, že „dala" Carlovi, italskýmu číšníkovi v jejich hotelu ve Francii. A taky s ním prováděla pár pěkných zvrhlostí. Teď je schopná „myslet jen na šikovnýho macatýho ptáka". Pod tuto žhavou zpověď připsal Levák tužkou: „Až si budeš chtít zase užít, zavolej Nicka Twispa," a následovalo moje telefonní číslo.

Když zavolá, sem připravenej. Má přípojka sexuálních požitků možná není přímo „macatá", ale dá se asi shrnout pod širší definici „šikovná". A sem si navíc jistej, že sem toho přečet mnohem víc, něž ten chlápek Carlo.

SRPEN

Úterý, 1. srpna

Zítra mi bude čtrnáct. Naprostej milník v životě každýho muže. Čas na vážnou rekapitulaci. Základní problém už nejde dýl ignorovat: sem pořád panic. Abych řek pravdu, nikdy sem ještě nelíbal ženu, kerá by se mnou nebyla v nějakým příbuzenským vztahu. Vlastně sem nikdy ani žádnou holku nedržel za ruku. Stejně tak nemám v nejbližší době možnost ani manuálního, ani orálního či genitálního napojení.

Od svejch posledních narozenin sem vyrost celkově vo osum a čtvrt centimetru – sedum cenťáků jde na výšku a jeden a čtvrt na ztopořenej penis. Pokud by to mý DNA bylo jedno, byl bych raději, kdyby tomu bylo navopak. Stále sem ještě nedosáhl patnácti, zatímco Levák to vyhnal na víc než sedumnáct. No jasně, na jeho mentální růst není tolik energie zapotřebí. Ale i tak, když mi není dáno, abych byl urostlej a pohlednej, měl bych bejt aspoň vodměněnej jistým falickým prodloužením. Anebo bych aspoň měl bejt ušetřenej ničivejch účinků pubertální akné. (Můj ksicht se začíná podobat vokatý pepřený pizze.) Myslím, že by měli trochu ubrat z těch miliard, co vyhazujou oknem na léčbu lupů a výzkum rakoviny, a věnovat trochu peněz něčemu vopravdu důležitýmu, jako třeba vymýcení týto metly lidstva zvaný akné.

Středa, 2. srpna

Tak všechno nejlepší k mým narozeninám. Třináct byl mizernej věk, doufejme, že od čtrnácti to začne bejt lepší. Zatím je to fakt z prdele. Máma mi ráno dala dvacet babek, abych se nechal ostříhat. Vždycky chce, abych šel na profesionální zástřih do podniku, kde maj naplno puštěnou rockovou hudbu. Abych pak odtud vyšel podobnej úspěšnýmu obchodníkovi s nemovitostma v mladším vydání. Místo toho chodim do lacinějších provozoven za pouhejch devět dolišů a zbytek prachů si nechám (mám pocit, že sem ještě moc mladej na to, abych dával spropitný). Tak tam sedim a hledim si svýho, když tu holič povídá: „Jen tak mimochodem, už ti někdo řek, že budeš do třiceti plešatej?“

Jakže? Jo, diagnóza je jasná – počáteční stádium mužskýho plešatění, všechno tomu nasvědčuje. Ale, protestuju, tata má pořád ještě všechny vlasy (no, alespoň většinu). „To je úplně jedno,“ odvětí vzdělanej holič. „Plešatost se dědí z matčiny strany.“ Hrůzou sem vytuhl, když sem si vzpomněl na lány holý lebky strýce Ala. Až vyrostu, budu zřejmě zakrslej poďobanej plešatec. Mou jedinou nadějí na vůbec nějakej intimní společenskej styk s ženskejma je bejt bohatej – a to co nejrychleji. To je konec s literaturou. Od nynějška sou pro mě jen knihy vo tom, jak rychle zbohatnout.

Byl to takovej šok, že sem se musel vodnýst do prodejny gramofonovejch desek a koupit si tam dvě alba Franka Sinatry (obě z šedesátejch let, dokud ještě mohl zpívat). Prodavači sou tak nafoukaní, že když zrovna nekupujete nejnovější produkci Zavlhlejch gatěk, Blijících libid nebo podobnejch hašišáckejch hevymetalovejch bendů, daj vám to pěkně vyžrat. Tak jim dycky řikám, že je to pro tetu v Clevelandu. Osobně si myslím, že by na světě bylo mnohem líp, kdyby každá stanice hrála aspoň jedenkrát za hodinu Frankovu verzi „My One and Only Love“. Ani náhodou!

Po večeři mi máma podala zářivě zabalenej balíček přesně tý velikosti a tvaru jako je 386ka. Dychtivě sem roztrhl obal, otevřel krabici a zůstal nevěřícně stát. Původní, zaručeně pravá lapačka zaručeně pravýho baseballovýho mistra světa. Díky, mami. Přesně

takovouhle sem si dycky přál. Další krám do skříně. Mám už výstroje pro tři A–týmy.

Máma nepřestává věřit, že jednoho dne proslavím naši rodinu na sportovních kolbištích, oslavován vděčným národem. Myslíte, že sem se jí ještě nesvěřil, že sem dycky ten poslední, když se vybíraj družstva? Svěřil. Neponížil sem svý mužství přiznáním, že nadhazuju jako holka? Ponížil. A poslouchá mě? Neposlouchá! Jen mi dál dávej rukavice, jako je tadle, a možná se jednou proměním v baseballovou hvězdu hvězd. Jen nemůžu pochopit, proč se – pokud chtěla plodit vazouny – pářila s pahejlem, jako je náš táta? Ten potřebuje vodbornou radu i kvůli navlíknutí suspenzoru.

23:50 – Mý narozeniny pomalu končí. Od taty ani telefonát, ani přání. Vymačkávám si na bradě jebáka velikosti okresního velkoměsta.

Čtvrtek, 3. srpna

Pan Ferguson odvedle mi přinesl tři přání k narozeninám, co došly omylem jemu. Pošťák se v naší čtvrti potácí svou trasou v drogový mlze. Řek bych, že inhaluje i svůj vodpuzovač čoklů.

Přání číslo jedna je od prominentního marinskýho reklamního textaře a vobsahuje šek na patnáct dolarů (nepochybně to v dobách jeho bouřlivýho mládí představovalo úctyhodnou sumu). Přání číslo dvě je od smyslný marinský kadeřnice a obsahuje polaroidovou fotku celý její postavy v těch nejodvážnějších bikinách. Nestává se mi často, že bych byl tak hluboce dojat. Ostýchavě si dopřávám představy, že je možná na mladší. Přání číslo tři je od zcestovalý letušky (mý sestry Joanie) a obsahuje šustivě novou stodolarovku. Dobrej úlovek, ne?

A v tatově přání stojí toto: „Všechno nejlepší k Tvým narozeninám, chlapče. Narozeniny, které s Tebou opravdu oslavím, budou Tvé osmnácté. Ha, ha, ha. To byl žert. Tvůj táta.“ Tomu skrblíkovi by patřilo, aby věk, do kterýho se platí na nezaopatřený děcka, zvýšili aspoň na pětatřicet.

Sem pracháč! Zblblej horečkou materialismu se hodiny v duchu potuluju velkejma nákupníma střediskama. „Utrácej, utrácej! Kupuj, kupuj!“ našeptává sladká hudba mýho podvědomí.

Pátek, 4. srpna

Finance klesly na sedumavosemdesát dolarů. Za zbytek sem si pořídil bolest hlavy, zkaženej žaludek, uchozený nohy, tričko s nápisem SEM SÁM, RÁD DÁM, tubu silně koncentrovanejch mastí na uhry a brožovaný vydání knihy od Herberta Rolanda Drshgroshe: *Jak jsem na střední škole vydělal milion dolarů a byl přijat na Yaleskou universitu*.

Proč sou lidi tak podezřívaví, když čtrnáctiletej kluk vytáhne zbrusu novou stodolarovku? To je fakt, mohl bych bejt třeba překupník drog. Ale co je jim do toho? Zajímalo by mě, jestli má mladej milionář Herbert Roland Drshgrosh taky takový problémy?

Sobota, 5. srpna

Vrátil sem se z knihovny a načapal maminu, jak se na gauči muchlá se svým ohavným šamstrem Jerrym. V tu ránu vod sebe vodskočili a předstírali hluboký zaujetí tapetama na stěně. Nechápu, proč matka chce, abych věřil, že jejich vztah je čistě platonickej. Ať to vemete z kerýkoli strany, na celibát sem mnohem větším přeborníkem než ona.

Jerry je řidič náklaďáku, což ho naštěstí často drží mimo město. Jeho největším přáním je dostat se do trvalýho invalidního důchodu. (Každej člověk potřebuje nějakej ten sen!) Posílá žádost za žádostí (pokaždý z důvodů jinýho tělesnýho neduhu), ale ti zaprdění byrokrati v Sacramentu i nadále trvají na pořádném rentgenovém důkazu degenerace. (Měl by jim poslat snímek svý řepy.) Jerry říká, že kdyby byl Afroameričan, „už by dostával mastnou státní podporu bez jakejchkoli cavyků.“

Po dvanácti letech s tatou máma dospěla k názoru, že potřebuje míň intelektuálního partnera. Ne, že by se tata svým neustálým kulturním vychloubáním kvalifikoval na bůhvíjakýho myslitele. Jeho intelekt má vážně obdivuhodně širokej rozsah: od vyčpělýho k vyčichlýmu, s trochou místa pro všechno banální, nanicovatý a plytký. Ale Jerryho šedou hmotu nelze přístrojem ani zaznamenat. Ručička sedí na kreténismu a nehne se ani o fous.

I fyzicky je Jerry výstavní kousek. Naprosto postrádá zadek. Mám dojem, že sedí na páteři. Vzadu na něm kalhoty visej trapně splaskle, zatímco z druhý strany se mu dme hrozivě zarudlej pivní bauch jak přední kapota studebakeru z roku jednapadesát. Po celou tu dobu, co se máma s Jerrym zná, se pracně snažim přijít na něco pozitivního, co by se o něm dalo říct. Bohužel nic. Je to asi dokonalej boží čurák.

23:30 – Vzbudil mě ženskej jekot. Byla to máma. Taky bych asi ječel, kdyby mě souložil Jerry. Je to k nevíře, ale ten hňup má zřejmě v týto oblasti jistý nadání. Máma s tatou často řvala, ale pokud si pamatuju, nikdy to nebylo rozkoší. Ječí všechny ženský, když sou v extázi? Proč nejsou k mání telefonní čísla, kam by se zdarma mohli puberťáci vobracet s takovými dotazy?

Neděle, 6. srpna

Další jak vystřižený letní ráno na East Bay: mlha, šero a děsně zima. Tento praštěnej den sem zahájil povinnou snídaní s Jerrym. Po deseti minutách jeho chlemtání sem byl vochotnej dojít pro sekáček na maso. Když mu máma nalívala kafe, povídá: „Není to od Jerryho hezký, že se tu zastavil tak brzy po ránu?“

Ta ženská mě má za úplnýho idiota.

Po snídani máma zapla topení, posadili sme se a pustili se do čtení nedělních novin. Jerry čte sport a všechny inzeráty na vojetý auta. Je toho názoru, že by člověk nikdy neměl mít fáro dýl než dva měsíce. Říká, že takhle „můžeš mít pořád radost z novýho auťáku“.

Ať už má Jerry sebevětší radost ze svý současný káry, má na zadním vokně neustále nalepenej velkej nápis na PRODEJ – aby

případně nezmeškal náhodnýho zájemce. O jeho nynější auto – votlučenou ševroletku model Nova z roku šestasedumdesát, natřenou maskáčskejma barvama (Jerry) – zatím moc valnej zájem nebyl.

Začal sem číst *Jak jsem na střední škole vydělal milion dolarů a byl přijat na Yaleskou univerzitu*. Na to, jak je tento milionářskej yalovec Herbert Roland Drshgrosh úspěšnej, je jako spisovatel pěkně nudnej. Mám problém prokousat se úvodem.

Zastavil se tu Levák a šli sme si zaonanovat k mý penthousový sbírce. Už si označkoval (jestli to tak můžu říct) všechny svý voblíbený rozhoďnožky, ale obvykle si vybírá tu, která se nejvíc podobá Millii Filbertový v dospělým vydání. Když sme to po sobě utřeli, sdělil mi, že jeho ségra našla ty kecy, co jí dopsal do deníku, a je s ním teď na válečný stezce. Vzhledem k pobuřujícímu obsahu nemůže jít na Leváka žalovat rodičům. Ale slíbila, že mu ze života udělá „pěkný peklo na zemi“. Voba sme se shodli na tom, že není zrovna moudrý dráždit sexuálně frustrovanou ženskou. Byl sem zklamanej její reakcí, neboť sem napůl doufal, že se ozve.

Tata mě měl vzít na opožděnou narozeninovou večeři, ale neukázal se. A tak sme s mámou a Jerrym koupili u stánku pizzu. Jerry vyzunk šest piv. Dokonce i jeho milující přítelkyně vypadala zhnuseně.

Pondělí, 7. srpna

Natřel sem si pokoj. Vyblitá růžová je ta tam. Byla to ale pěkná fuška. Sem tak rád, že sem intelektuál a nemám před sebou perspektivu celoživotní votročiny tohodle druhu. Mnohem raději budu celej den sedět u počítačovýho terminálu a nechám si voblbovat mozek elektronovým paprskem.

Ta khaki při natírání vycházela příliš dohněda, a tak sem tam prdnul trochu zelený, kerou sem našel v garáži. Ukázalo se, že smícháme-li barvy latexovou s barvou olejovou, mají pak na stěně tendenci oddělovat se jedna od druhý. Po chvilce mučivýho váhání sem se rozhod, že se mi tento skvrnitý efekt zamlouvá.

Když se máma vrátila z práce, vykřikla a řekla, že to vypadá jako ve vězeňský cele zadrženejch příslušníků IRA v Ulsteru. To, co ti nešťastníci dělaj se svejma zdma, pravda nenajdete na stránkách Domova. Řek sem jí, ať se nevzrušuje, že toto podivný provedení teď děsně frčí a že by si za dosažení stejnýho výsledku natěrač řek vo pěknej balík.

Zavrčela, že do mýho pokoje už nikdy nevkročí. Nic lepšího sem už měsíce neslyšel!

Pravě volal Levák, celej zděšenej. Sestra mu řekla, že viděla Millii v nákupním středisku, jak se vede za ruku s nějakým studentíkem. Řek sem mu, ať se na to vysere, že je to jen součást Martiny strategie v jejich psychologický válce. Levák je jí v tomto bodě vydanej napospas, protože se celý léto s Millií neviděl. Zoufale by jí chtěl zavolat, ale je to sráč. Říká, že ta úzkost z odloučení „je tak hluboká, že se člověk málem těší zase do školy“. Od Leváka to je dost nečekanej postřeh.

Úterý, 8. srpna

Tata volal z práce, že se omlouvá, že propás naši domluvenou večeři. Někdo se vloupal do bavoráka a ukrad Laceymu kabelku. A protože obsahovala její adresu i klíče od bytu, musel s ní zůstat celou noc, aby ochránil ji a její skvosty, než si nechá vyměnit zámek. Skvělá story, ale zřejmě zapomněl, že ji na mě vytáh už jednou, asi před půl rokem. Jen ta štětule byla samozřejmě jiná.

Zeptal sem se ho, jestli už trochu uvažoval nad mou školní garderobou. Zeptal se mě, jestli sem vůbec zauvažoval o nějaký prázdninový brigádě. Rozhovor tím uvízl ve slepý uličce, tak sme zavěsili.

Stavil se tu Levák, podělanej strachy, Jeho švica se kdesi domákla jeho penisový výstřednosti a donesla to rodičům. Matka přirozeně dostala hysterickej záchvat a chtěla to okamžitě vidět, ale Levák se bránil jako bejk v aréně. Zítra v deset je vobjednanej k doktorovi. „Pokud se ovšem do tý doby nezabiju,“ sejčkuje.

Abych ho trochu rozveselil, navrh sem mu, že zavoláme Millii a zeptáme se, jak de život. Levák váhal, ale zvědavost ho nakonec dostala. Vytočil sem číslo, zatímco Levák poslouchal na paralelce. Telefon děsně dlouho vyzváněl a pak se sípavě ozvalo utrápený „Halo?“ Milliiny matky.

„Mohl bych prosím mluvit s Millií?“ zeptal sem se zdvořile.

„A kdo je to?“ zavzlykal hlas.

„No, spolužák,“ řek sem.

„Snad ne ten mizera Willis,“ vyzvídal ten hlas.

„Ne, tady je Nick. Nick Twisp.“

„Je mi to moc líto, Nicku,“ řekla paní Filbertová. „Millie je indisponovaná. A bude zřejmě dalších sedm a půl měsíce.“ Cvak.

To Levákovi zkazilo náladu ještě víc. Není jednoduchý se dozvědět, že Vaše první láska nejspíš vočekává dítě s někym jiným. Vobzvlášť, pokud stav vašeho vlastního mužství není jistej.

„Můj život je peklo na zemi,“ řek Levák při vodchodu.

Středa, 9. srpna

Dnes sem napočítal devětatřicet vlasů ve výlevce a dalších sedumadvacet na hřebenu. Dlouhá, zničující cesta k ohyzdné plešatosti právě začala!

Taky sem si vymačkal sedumnáct nacucanejch uhrů na obličeji a sedum zarudlejch vředů na krku. Bude zázrak, když nedostanu votravu krve. Přestože vypadám jako oběť středověkýho moru, chce se po mně, abych byl i nadále spokojenej činorodej mladík. Sem zoufalej, protože vím, že každá nová vyrážka staví zeď mezi mě a hebký poddajný teplo ženskýho těla. Neboli stručněji řečeno: jebáky voddalujou jebačku. Možná bych měl přestat jíst smažený žrádlo.

Levák asi bude muset na operaci! Má cosi, co se nazývá Peyronieho choroba. Pokud ho do tří měsíců nenarovnaj vitamíny, začnou ho nahánět chirurgové s mačetama. Cítí se jak spráskanej čokl. Dali mu injekci čehosi, co mu způsobilo erekci jako hrom, a pak si musel lehnout a nechat si ho odborně prohlédnout. Matka

nejprv trvala na tom, že u toho bude, ale Levák se odmítl rozepnout, dokud nevodprejskla. Ze všeho nejtrapnější bylo, že mu ho prohlížela doktorka! Mladá a docela k světu.

„Bylo to poprvé, co se nějaká ženská dotkla mýho klacku," řek Levák, „a vůbec se mi to nelíbilo. Doufám, že nejsem teplej."

Dobrá zpráva. Jerry je zase na cestách. Doufám, že veze vokurky do Bolívie. Prodal svou ševroletku námořníkovi z vojenský základny Alameda. Maskování by se tam mohlo docela hodit. Aspoň jedno auto na parkovišti bude mást naše nepřátele (ať už je to kdokoli).

U večeře sem se zeptal mámy, jestli má Jerryho dovopravdy ráda. Její odpověď zněla: „Do toho ti sakra nic není!" po pěti minutách naštvanýho ticha pokračovala: „Jerry je fajn. Měl bys ses snažit být k němu vlídnější. Kolik si myslíš, že je asi chlapů, kteří stojí o jednačtyřicetiletou ženskou se dvěma faganama, bez peněz a s jizvama po porodech? Není to žádnej idol stříbrnýho plátna, ale je to lepší než nic." Máma je realistka ve všem, kromě svýho věku. Je jí třiačtyřicet.

Čtvrtek, 10. srpna

Vyrazili sme s Levákem na výlet do kopců nad univerzitou. Normálně to nedělám, ale i mý tělo vyžaduje sem tam nějakej pohyb. Levák se potřeboval dostat z domu. Udělal tu chybu, že řek Martě, že nesnáší její album Joea Cockera. Bez ustání mu ho teď pouští.

Bylo příjemně slunečno a pár heboučkých bílých mráčků se vznášelo jako nehybné vzducholodě nad azurovým zálivem. (Tuto větu si asi schovám k dalšímu použití pro svůj budoucí román.) Zahli sme na známým místě a s překvapením sme na chráněný mýtině dole v rokli zpozorovali souložící nahej pár. Přirozeně sme se připlížili blíž, abychom měli lepší výhled. Konečně sou k něčemu ty zálesácký finty získaný ve skautu. Škoda jen, že mě nenapadlo vzít si s sebou dalekohled. Vypadali jako typičtí studenti – šikovná asijská koc z koedukační školy a její bílej vazounskej kluk si vesele šoustali v

zahnědlý trávě. Když se udělali, chvíli odpočívali, a pak na to skočili znova. My s Levákem sme zatim tiše a bez dechu přihlíželi.

Když představení skončilo, odpotáceli sme se na naše vlastní zašitý místečko a ulevili si tam manuální hydraulikou. Můj explozivní výboj porazil hájek vzrostlejch eukalyptů. Levák tlakem uvolnil tucet třítunovejch balvanů. Nicméně sme se pak shodli na tom, že naše posedlá puberťácká nadrženost nás tím víc uzavírá do svý všespalující náruče. Mý tělo vysílá zoufalej signál: Šíleně to potřebuju. Fakt šíleně.

Neděle, 12. srpna

Zase jedna zábavná neděle v Marinu s tatou a Lacey. Jedno z porozvodovejch traumat je to, že děti sou souzený pravidelně trávit jistej čas se svejma fotrama. V normálních rodinách se otcové a děti k oboustranné spokojenosti navzájem ignorují.

Vedro k zalknutí. Klimatizace v tatově bavoráku sice zkolabovala, ale von nás přinutil jet s vytaženejma oknama, aby si nedej bože vostatní řidiči nemysleli, že třeba žádnou nemá. Mou jedinou kompenzací byla k zbláznění svůdná kapička potu, kerá se tím hicem vyrazila Lacey nad horním rtem. Toužil sem ji setřít – jazykem.

Hned jak sme dorazili do Kentsfieldu, nechal se tata slyšet, že pokud mu umeju auto, pudem koupit vohoz do školy. Souhlasil sem a totálně usmaženej sem vodstraňoval nánosy staletý špíny z ušlechtilý německý oceli. Tata mě sledoval ostřížím zrakem, jestli náhodou neupustím houbu a nenaberu něco brusnýho materiálu. (Oba trpíme přehnanou nedůvěrou k dobrejm úmyslům vostatních.)

Po obědě (u McDondy) sme v naleštěným bavorákovi jeli nakupovat hadry – na zdejší blešák! Dostal sem tři košile, dvoje gatě, sako a pásek za mizernejch vosum dolarů a pětašedesát centíků. Tata byl vochotnej utrácet ještě víc, ale típnul sem to před vobnošenejma botama. Tento podzim půjdu do školy v posledním výkřiku módy – z roku tisíc devět set třiasedumdesát.

Lacey měla žlutý kraťasy s bílejma puntíkama, až se mi z nich poklopec nadouval, a sluneční brejle stylu vetřelec. Flirtovala se všema přítomnejma koženejma bundama, kerý tam prodávaly náhradní díly k motorkám a dva vod pohledu největší gaunery dokonce znala ménem. Tata byl nadmíru žárlivej, ale snažil se to zmáknout. Ideální adept na infarkt – jen doufám, že je dostatečně pojištěnej.

Na blešáku se tata nabouchal hotdogama, a tak mu ani nepřišlo, že je čas na večeři. Takže domů do Oaklandu sem si spolu s novou garderóbou vez i ukrutnej hlad. (Ale postarám se o to, aby se z tý slibovaný narozeninový večeře jen tak neslil!)

Zrovna sem si fritoval hranolky (mám zato, že souvislost mezi smaženým jídlem a akné nebyla doposud jednoznačně prokázána), když k nám vtrhl ten námořník se dvěma kumpánama. A kde prej je Jerry. To auto, co jim střelil, vydrželo jen pětadvacet kiláků a pak se mu rozsypal motor. A taky zjistili, že převodovka neni původní. Když sem jim řek, že Jerry je na cestách, padla na mě chmura, ale slíbili, že se ještě vrátěj. To chcíplý fáro nechali před barákem. Přes maskáčskou kapotu někdo nasprejoval: „Prachy nebo život!“

Pondělí 13. srpna

Millie Filbertová se vdává. Bere si budoucího otce svýho budoucího dítěte. Marta se o tom doslechla a dnes ráno šla s touto novinou Leváka vzbudit. Ten zvolal: „Tento den tak pro mne zůstane navždy zapsán černým písmem!“ To byl fór. Doslova totiž řekl: „Kurva piča.“

A hned za mnou přispěchal na radu. Řek sem mu, že Millie je děvka, a že má bejt rád, že se jí zbavil. Souhlasil se mnou a dodal, že doufá, že bude mít dlouhý a průserový manželství s notorickým cholerikem, kerej ju bude tlouct. Taky řek, že kdyby byl věděl, že je taková, určitě by se vosmělil a pozval ji na rande. Místo toho promrhal tolik let tím, že ji z povzdálí vobdivoval. Pak sem ho přinutil, aby na důkaz citovýho vypořádání se roztrhal sérii

pornofotek s modelkou, co se podobala Millii v dospěláckým vydání. Levák se hned cejtil líp, a tak sme si na zvednutí nálady dali jednu vyšťavovací rundu. Přestože do sebe potají pere vitamíny navíc, furt je stejně zakřivenej. Millie se nikdy nedozví, oč přišla.

Mám pocit, že to vopalování mý akné pomohlo. Tak se snažím bejt víc venku. I kdybych měl do dvaceti let zdechnout na rakovinu kůže, myslím, že mi to stojí zato. Požádal sem mámu o lováče na sluneční brejle, ale místo toho mi dala svoje starý. Trvalo mi tři čtvrtě hodiny, než sem to plexisklo trochu vybrousil. Ale ani tak nezapadá do stylu Toma Cruise.

Námořník se dostavil spolehlivě jako ranní erekce. (Snažím se do své prózy zabudovat více přirovnání.) Tentokrát to byla máma, kdo měl tu čest s ním poklábosit. Námořník po ní chtěl, aby mu vypsala šek! Vysvětlila mu, že by to asi nešlo, ale slíbila mu, že se Jerryho pokusí zkontaktovat. Námořník zatím čekal a máma vobtelefonovala Jerryho dispečera, kerej jí dal číslo do motelu v Iowa City. Zavolala do motelu, požádala o přepojení na Jerryho pokoj a v telefonu se jí ozval ženskej hlas! Řek jí, že Jerry je ve sprše a zeptal se, jestli má něco vyřídit. Máma zbrunátněla, zavěsila a řekla námořníkovi, že mu těch devět set dolarů sežene, i kdyby ji to mělo stát život.

Úterý, 14. srpna

Máma našla fotku Lacey! Tvrdí, že ji náhodou objevila, když „mi rovnala čistý prádlo do skříně“. Jo, normálka, přece mám dycky fusekle srovnaný v posledním šuplíku svýho psacího stolu. S rodičovským gestapem za zády končí veškerý soukromí před dveřma hajzlu. A ani tato svatyně není tak úplně nedotknutelná.

Mámu málem klepla pepka, když sem jí řek, že tato urostlá polonahá koc je tatovým posledním vobjevem. Zírala na tu fotku, rysy strhaný hnusem a závistí. Pak sem musel podstoupit pětadvacetiminutový natahování na skřipec. Máma se až nezdravě zajímá o tatův sexuální život (to sme už dva), a tak si sem tam přidám něco málo detailů, jen abych viděl, jak se dostává do varu.

Aby ty hrozný pravdy zvládla, musela si během výslechu zapalovat jednu od druhý.

Řek sem jí, že ne, že Lacey s tatou nežije, ale sušívá si u něho v koupelně šprndu a gaťky. Řek sem, že nevím, nakolik je to vážný, ale že si často choděj zdřímnout do ložnice. Prozradil sem jí, že Lacey ráda sedává tatovi na klíně při filmech ze Zlatýho fondu dramatickýho umění a fouká mu přitom do ucha. (To sem si vymyslel.) Řek sem jí, že vona ho tituluje „Hromskej macku" a von ji „Sladká číčo". (K nevíře, ale je to tak.) Řek sem jí, že Lacey zbožňuje rychlý auta, tyká si s motocyklovejma pirátama silnic a nosí ve výstřihu maličkou pleskačku rumu. (Svatá pravda.) Řek sem, že pochází z prachatý senfrenciský rodiny, v devatenácti dokončila Stanfordskou univerzitu, IQ má 163 a dělá na tajnym vládním úkolu něco v souvislosti s vlasama (víceméně to postrádá reálnej podklad.) Nakonec sem jí řek, že i přesto, jaká je to intelektuálka, je s Lacey docela sranda, má smysl pro humor a moderní názory na krásy nahýho těla. Takže chci zpátky její fotku.

„Tak to mě teda ani nehne, chlapečku," vodfrkla máma. Řekla, že si tu fotku schová jako důkaz a silně zvažovala, že podá na Lacey žalobu pro narušování mravní výchovy nezletilýho. „Vždyť jsi ještě dítě," poučovala mě máma a dala si pár tahů z cigarety. „Měl bys být na čerstvým vzduchu a sportovat. A ne koukat na oplzlý vobrázky polonahejch fuchtlí."

Vodpověděl sem jí, že Millii Filbertový nijak nepomohlo, že leta hrála softball. Stejně je teď v tom. Máma řekla, abych pozvedl svou duši z kanálu. Takhle vždycky končí rozumný debaty s ženskejma.

Středa, 15. srpna

Svítilo slunko, tak sem si nasadil sluneční brejle, voblík triko s nápisem SEM SÁM, RÁD DÁM a vodkráčel do knihovny.

Byl pařák a knihovna smrděla ještě víc než jindy. Kéž by tak nějakej bohatej lidumil založil nadaci na rozdávání dezodorů mezi houmlesáky. Na hajzlu se na mý brejle zadíval asi třicetiletej

knihomol a zeptal se mě, jestli bych nešel na kafe. Řek sem, že ne, že na rande sem ještě moc mladej. Zklamalo ho to. Sem však rád, že i přes mý jebáky a začínající pleš je na světě někdo, komu se líbim. Jo, kdyby tak byl šestnáctiletou buchtou. Co by ale ta zase dělala na pánskym hajzlu?

Sed sem si na pár hodin do čítárny a čuměl do časáků o kumpjůtrech. To mě vždycky perfektně naladí. Ale stejně jako všechny vostatní mý vášně, i tato je zcela neopětovaná, protože se mý konto scvrklo na dvaasedumdesát doláčů a rychle vysychá dál. Na druhý straně stolu seděla malá tlustá holka asi mýho věku a četla časopis o Atari. Pokukovala po mně. Nakonec se jí podařilo naskládat sádlo do přátelskýho výrazu a zeptala se mě, jestli mám počítač. Nechtěl sem jí dávat planý naděje, ale zdvořilost mě zas nutila odpovědět, že jo, že mám něco jako IBM. Ona řekla, že má Atari ST a to že má skvělou grafiku pro hry a kreslení. Řek sem jí, že já svůj počítač používám především jako textovej editor a „dělám na něm různý důležitý věci“. To jí vyrazilo dech. Nadechla se, aby mi něco vodpověděla, ale knihovnice na nás naštěstí zasyčela, abysme byli zticha. Využil sem toho, že slečna Atari vstala pro další časopis, a vytratil se.

Po večeři sme zaslechli, jak před našim barákem brzdí něco jako traktor. Byl to ten bezprdelatej Don Juan po splnění svejch tiráckejch povinností. Jerry se tvářil, že je všechno v pořádku, a předstíral překvapení, když na něho máma vlítla. Přísahal, že vo tom nic neví, a řek, že pokud vůbec nějaká ženská vzala jeho telefon (o čemž silně pochybuje), musela to bejt pokojská, co mu právě nesla čerstvej hajzlpapír. Je to přiblblej a průhlednej lhář. K mýmu šoku mu to máma zbaštila. Dokonce mu dala i pusu!

K večeři mu uklohnila mnohem lepší žrádlo, než jaký dala předtím mně, a pak se ho zeptala, co zamejšlí s tou maskáčskou zdechlinou ve vjezdu. Jerry se na celou tu záležitost nahlížel s chladným nezájmem. Řek, že by s tím autem hrozně rád šibnul, ale nemůže, protože je to cizí majetek. Navrh mámě, aby zavolala na vodtahovou službu.

A co ten rozběsněnej námořník a jeho devět set dolarů?

Jerry řek, že kdyby ještě jednou dolezl, má mu máma připomenout, že přece zakoupil auto s Jerryho obvyklou zárukou: „Třicet dnů nebo třicet metrů. Co z toho nastane dřív."

„Sem v právu," prohlásil Jerry a zakrojil se do bifteku. „Těch devět set dolarů sem už investoval do novýho auťáku. Zejtra si pro něj du."

„A co sis pořídil tentokrát, zlato?" zeptala se máma.

„Štíhlýho dlouhýho lincolna," vodpověděl Jerry. „Model z roku dvaašedesát s odklápěcí střechou. Stejnej jako ten, co v něm zabili Kennedyho. Akorát že tento je bílej."

Podle Jerryho je to jasný.

Čtvrtek, 16. srpna

Když sem se ráno vzbudil, byl kamion pořád ještě před barákem. Řek sem si, že by to mohla bejt správná prča mít k snídani pár hostů navíc, a tak sem se vykrad do přízemí a zavolal alamedskýmu kadetovi (číslo sem našel v mámině kabelce). Měl hroznou radost, že Jerry je už zpátky.

V 8 hodin 12 minut čekali u předních dveří tři mariňáci a u zadních dva. Když zazvonili, seděl Jerry rozvalenej v kuchyni a snažil se probrat aspoň natolik, aby se moh napít kafe. Hned byl čerstvej, když uslyšel mámin křik, že dorazila válečná flotila. Zbledl, zasyčel na mámu, ať prej se jich nějak zbaví, a valil nahoru. Připíchli ho ke zdi v Joanině pokojíku. (Nezdržovali se vybavováním s mámou.) když ho lapli, byl najednou celej schlíplej, jak kocour chycenej při činu, s výstavním exemplářem křečka za škraní. Dva votřesně vylepaní vazouni ho zvedli do výšky a vlastník ševroletky mu zatím prošacoval kapsy. Našli třiašedesát dolarů a ňáký drobný. Jerry řek, že to sou jeho celoživotní úspory. Námořník mu dal pořádnou perdu do pivního mozolu. Máma zasténala „Neubližujte mu!", já se chvěl vzrušením. Námořníci zhluboka vydechovali. Jerry vypadal, že kdyby moh, tak by se ze svý kůže nejradši vysvlík.

„Fakt, kluci," řek Jerry, „víc nemám!" Námořník mu dal další perdu. Jerryho kafe bylo opět mezi námi, tentokrát mu teklo po košili. Máma zavřeštěla. Chtělo se mi vřískat taky. Smíchy. Jerry začal bulit. Vodnesli ho dolů a vynesli ho ven, aby mu prošmejdili kabinu náklaďáku. Máma na mě zaječela, ať zavolám 158, ale jeden z námořníků mi řek: „Dotkneš se toho tefefonu, mladej, a ufiknu ti vobě koule." Nemusel to říkat dvakrát. V náklaďáku našli Jerryho sako s kreditníma kartama a šekovou knížku. A tak se pět námořníků a jeden pomačkanej řidič náklaďáku narvali do vojenský dodávky („Pouze pro služební účely") a odfrčeli čekat k bance, až votevřou.

Máma nešla do práce. Celý ráno probrečela v kuchyni. Mám výčitky svědomí, že sem Jerryho bonznul. Bylo to ale nádherný ráno!

13:30 – po Jerrym ani vidu ani slechu. Máma vyšiluje. Řeším velkej problém: pokud ho zabili, nejsem náhodou spolupachatelem?

15:20 – Jerry dotáhl ve svým velkým bílým linkolnovi. Sundal střechu, převlík se do (podle jeho názoru) svátečních hader a křenil se vod ucha k uchu. Vzal nás na projížďku. Nádherný fáro! Uvnitř je to stejně přepychový jako zvenčí – samej chrom, plyšový koberce a bílý kožený sicny.

Jeli sme směrem k zátoce a Jerry nás bavil popisem toho, jak obalamutil americký vojenský námořnictvo. V bance pak zjistili, že na kontě opravdu nic nemá, a tak ho přinutili vybrat na Visa kartu zálohu ve výši vosum set třicet šest dolarů a dvaasedumdesát centů. Jerry souhlasil, ale pokladníkovi řekl o šek, nikoli o hotovost. Námořníka to nasralo, ale nakonec si šek vzal – vždyť byl garantovanej bankou! Když ho pak námořníci nechali jít, zavolal na Visa a ohlásil, že mu ukradli kreditní kartu. Včera večer! „Fíha," mnul si ruce Jerry, „toho přiblblýho mariňáka čeká pěkný překvapení, až se bude snažit ten šek zkasírovat!"

Pátek, 17. Sprna

Máma a já jedem s Jerrym na týden k jezeru Clear Lake. Odjíždíme zítra brzy ráno. Přípravy sou jaksi narychlo. Neptejte se

mě proč. Mě se nikdy nikdo na nic neptá. Akorát mi řekli, že budem bydlet u jezera v chajdě Jerryho kámoše.

Sbalil sem si tašku. Beru si sebou brejle, foukací harmoniku, mast na akne, tři knihy: *Olivera Twista, Rukověť literatury a Funkci orgasmu* (od Wilhelma Reicha), čtyři desky vod Franka Sinatry, voblíbený číslo Penthousu, vlepený do desek s harmonikovejma sonátama, a trochu voblečení. Nemoh sem se rozhodnout mezi vytahanejma bermudama a elastickejma plavkama. Neforemný bermudy sice vypadaj nemožně, ale ty utažený elasťáky zas nemaj dost místa na mý různý vypoukliny. Tak sem zabalil voboje. Možná, že čerstvej vzduch probudí mý ospalý růstový hormony.

Nachávám mámu v klidu balit kuchyňský náčiní a spacáky. Vždycky je u toho trochu vznětlivá. Těsně předtím, než se rozešli, jel tata rybařit na čtyřdenní pánskou jízdu k jezeru Lake Shasta. Když mu pak máma uklízela kempinkovou výstroj, našla uvnitř spacáku podprsenku (velikost 42D). A vod tý doby jí pohled na najlonovej spacák nebo přenosnej vařič vždycky pokazí náladu.

Přišel se rozloučit Levák. Choval se divně. Tipuju to na votravu vitamínama. Marta ho přestala mučit Joe Cockerem a přešla na starý vály vod Barryho Comy ze sbírek svejch rodičů. Voba sme to hodnotili jako ránu pod pás. Levák jí vyhrožoval, že poví rodičům o tom, co svěřila svýmu deníku, ale Marta veškeré důkazy spálila a tvrdí, že by mu stejně neuvěřili. Dokud se mu nepodaří něco na ni navlíknout, zůstane jeho život peklem na zemi. Jasně že jí denně prohledává pokoj, kdykoli Marta vypadne z domu, ale doposud se mu nepodařilo vymáknout vůbec nic. Do šuplíku se svým spodním prádlem mu nastražila past na myši, ale naštěstí ji včas zpozoroval. Přendal ji o dvě zásuvky níž a zrovna když vodcházel z domu, slyšel hlasitý cvaknutí následovaný pronikavým jekotem.

20:30 – Levák právě volal a neznělo to moc optimisticky. Kvůli vytí blues, kerý jelo na plný prdy, sem ho skoro neslyšel. Marta má dva poraněný prsty a teď už je válka definitivně vyhlášená.

Sobota, 18. srpna

Sem na prázdninách. Je to k nevíře. Tohle píšu ručně do opravdickýho sešitu s tím, že to pak přepíšu do počítače. Je to šílená dřina. Ale zřejmě v dobách, kdy tužka byla čerstvej vynález, to musel bejt vobrovskej pokrok. Pak k ní ňákej génius vymyslel gumu a všichni se jali apgrejdovat.

Vyrazili sme hned po snídani. Od šesti ráno bez přestání ječel telefon, ale máma byla dbalá Jerryho příkazů a nezvedala ho. Těsně před vodjezdem sem ještě brnkl Levákovi, abych vobhlídl válečný ztráty. Telefon zvedla jeho máma a řekla, že Levák ještě spí. Postavil si venku stan a vegetuje teď mimo dům. „Doufám, že mu to vlhko od země ještě nezkomplikuje situaci," řekla. Řek sem, že pokud bude spát na zádech, tak snad ne. Popřála mi šťastnou cestu a já slíbil, že jim pošlu pohlednici.

Jeli sme samozřejmě linkolnem. Jerry trval na tom, aby byla vodklopená střecha. Měl na sobě neforemný trencle, triko s nápisem TIRÁCI TO DĚLAJ EXPRES a pivařskou kšiltovku. Máma měla vršek vod opalovaček, kerej vypadal jako ilustrační doprovod na Dva sfouklé balonky. Má vina to není, mě vodkojila flaška. Dále na sobě měla kraťoučký šortky, aby předvedla svý nohy, kerý sou docela pěkný, pokud vobdivujete naběhlý křečáky.

Seděl sem na zadním sedadle v aerodynamickým tunelu. Celý čtyry hodiny cesty do Lakeportu sem při rychlosti sto kiláků za hodinu tlouk držkou o poletující hmyz. Zakrátko sem vypadal jako Jeff Goldblum po sedmdesáti minutách filmu „Moucha". Několik neidentifikovatelnejch jedinců sem reflexivně spolknul a v hubě mi po nich zůstala nevodbytná příchuť. Brrr.

Předjížděli sme náklaďáky i karavany a máma řidičům mávala, jako by byla královnou dožínek z roku čtyřiapadesát. Zrovna když sme předjížděli dálkovej autobus, začal si Jerry zdlouhavě upravovat svý načiní v rozkroku. I přes nános hmyzího slizu sem cejtil zvědavý pohledy cestujících.

Konečně sme zahlídli modrou vodní hladinu. Jerry se chtěl někde navobědvat, ale máma prosadila, že se jelo přímo k chatě. Trvalo

nám tři čtvrtě hodiny, než sme tu adresu našli. Vyklubala se z ním nikoli soukromá rezidence, ale karavanovej lágr! Vod jezera nás dělilo celejch šest vobrovskejch motelů a parkovišť.

Náš kempinkovej přívěs je dlouhá zelená maringotka ve tvaru lejna někdy z dob Trumanova prezidentování. Patří k ní kousek zeleně s kolem vod selskýho vozu a betonovejma trpajzlíkama, ušmudlaná plachta stíní maličkej vydlážděnej plácek a cedule na vetchym plotě hlásá „Můj zelený ráj“. Zdálo se, že máma se rozbrečí, ale Jerry se nechal slyšet, že uvnitř je to „fakt útulný“.

Měl recht. Vevnitř šero a zima, nebylo tam k hnutí a páchlo to tam plísní. Samej leštěnej vobklad z tmavýho dřeva a spousta uměleckejch krámů s náboženskou tématikou. Všechno bylo miniaturní. Vpředu minikuchyňka, pak následoval skládací obývák, úsporná koupelna, podlouhlej kamrlík s postelema nad sebou a maličká ložnička s trpasličím dvojlůžkem a vestavěnýma nočníma stolečkama po vobou stranách, na kterejch místo lampiček stály stály flašky vod mlíka s květovanejma stínítkama. Bylo to fakt útulný.

Máma votevřela vokna a natotata se vzpamatovala. Opět se ujala svý role „Dožínkový královny“, a když sme vybalovali krámy z obrovskýho linkolna, kynula všem zvědavejm sousedům. Umyl sem si ksicht v umyvadýlku pro panenky, vybalil svých pár švestek, pustil Franka na miniaturním gramecu a čekal, až máma připraví voběd. Když sme se nadlábli hotdogů, křupavejch brambůrek a studenýho čaje, Jerry se podrbal na pupku, přeměřil si máminy hluboce střižený vopalovačky a navrhl mi, abych šel vobhlídnout jezero. Pochopil sem.

Vzal sem si sluneční brejle, mast na jebáky, deku, ručník, a *Rukověť literatury*. Váží aspoň tři kila a měli by ji prodávat s vysouvací rukojetí a na kolečkách. Přibalil sem si ji, aby mi na pláži pomohla balit případný literárně nažhavený krasavice.

Cestou k vodě sem to vzal napříč přes karavanovej kemp. Většina obyvatel přívěsnejch vozítek byli úplní rakváči a vypadali, že vopustili kočovnej život na silnicích a uchýlili se sem na penzi. Pár karavanistů byli skoro starci, tak třicet čtyrycet. Nikde nikdo mýho věku, pokud už ovšem nebyli na pláži.

Prošel sem kolem motelů a parkovisť. Bylo hnusný horko. Cestou sem potkával davy středoškolskejch frajerů ve šmrncovních fárech a kocoury v miniaturích kraťasech. Pláž byla narvaná a hlučná, ale podařilo se mi najít volnej plac pod stromem. Vod jezera, kerý je v těchto místech široký několik kilometrů, příjemně foukalo. Hora Conocti se hnědavě a vopečeně zvedala na vopačným břehu.

Chvíli sem si četl, ale neustále mě vyrušovaly procházející bikiny. Je to fantastickej vynález! Všechny ty lákavý křivky zabalený do kousíčků teňoučký látky. Tu a tam škádlivej obrys bradavky nebo příslib chlupatice na jemně se vzdouvající buchtě pod pupíkem. Zavalenej knihou sem dostal vražednou OLE (olbřími erekci) a cítil, jak mi v nadějným vočekávání vodkapává lepkavý mazadlo. Kousek ode mě se v mělký vodě škádlily vopálený dvojice a občas svý hlučný hrátky přerušily, aby se o sebe mohly votřít a políbit. Děsně potřebuju holku!

Když mi opadla OLE, procházel sem se městem v odpoledním hicu a místní lelkující mládež si mě podezíravě měřila. Nemaj tu ani knihkupectví ani kino. Co já tu budu následujících šest dní dělat!

Vrátil sem se do „Mýho zelenýho ráje“ a zastihl Jerryho, jak bez košile klečí na vydlážděným plácku a snaží se zapálit propan–butanovej ohřívač vody. Jeho pivní teřich se převaloval ze strany na stranu a natřásal se při každým zaklení. Smůla. Syčení plynu bylo sice slyšet, ale slza ne a ne chytit. Čeká nás šest dnů studený vody.

Dožínková královna si už vochočila minikuchyňku a uvařila fantastickou večeři – smažený kuře, bramborovej salát s kukuřicí. A jako zákusek rebarborovej koláč. Jerry chlemtal lahváče a nadšeně opěoval kočovnej život. Je celej nažhavenej koupit přívěsnej vůz, kerýho by vozil za linkolnem. „Akorát tak pro nás dva,“ řek mámě. Uslintaně se políbili a já tam seděl jako nezvanej host na svatební cestě.

Dovolili mně umejt nádobí. Zatímco sem zápasil s kuřecí mastnotou ve studený vodě, máma si holila chlupy na nohách a Jerry procházel inzeráty na prodej karavanů v místních plátcích. Vyrušilo nás zaklepání na dveře. Byla tam vyschlá stoletá dáma v bílejch rukavičkách a květovanejch šatech. Představila se jako manželka

Herberta Clarkelsona, řekla, že je naší sousedkou a srdečně nás pozvala do sboru. To je teda gól! Tendle karavanovej blázinec je vorganizovanej církví a má svou vlastní modlitebnu. Bohoslužby jsou každý den. Máma s díky odmítla, ale řekla, že možná zítra. Už se nemůžu dočkat.

Šel sem spát za zvuků chvalozpěvu vodkudsi z dálky. Máma předstírala, že ji právě napadlo, že je třeba vyřešit, kde kdo bude spát, a navrhla, že já půjdu na palandu a „dospělí" si vemou zadní ložnici (jakoby tam už celý vodpoledne nevalchovali matrace!). Souhlasil sem. Všichni se vyparádili, učesali, vyčurali a zalezli do svejch maličkejch postýlek. Co se karavanistům nedostává na životním prostoru, to si vynahrazují nedostatkem soukromí. Jen sem zhasl, hned na mě jukla má odpolední OLE. Chtěl sem jí pomoct, ale jakýkoliv živější pohyb paží otřásal celým přívěsem. Přesto sem s tím začal a zrovna, když sem se chystal prorazit díru do stropu, kopl Jerry do zdi a zařval: „Hele, mladej, táhni si ho klátit ven!" Řek sem, že se škrábu na noze.

Jen počkej ty zmetku, až budeš chtít trochu soukromí. Nalepim se na tebe jak stín. Doufám jen, že mi zatim koule nezmodraj k smrti.

Neděle, 19. srpna

Možná, že to teď bude trochu zmatený. Nespal sem totiž dýl než dvě hodiny. Budili mě věřící, když se vraceli z bohoslužby a probírali jednotlivé fáze Armageddonu, budilo mě štěkání psů, Jerryho chrápání, mámino mluvení ze sna, Jerryho a mámino pochodování na hajzl, dunění náklaďáků z dálnice a klepání paní Clarkelsonové v šest ráno, aby nám sdělila, že první bohoslužba začíná v 7:15. Budou se podávat zákusky.

V naší přívěsový sprše, kerá stejně byla leda tak pro tučňáka, netekla teplá voda, a tak sem si vzal koupací plášť a v polospánku vodkráčel do společný umývárky. Zjistil sem, že je to holá betonová kukaň se třema kapajícíma sprchama, kerý nejsou ani voddělený přepážkama. Plešatej tlušťoch se právě třel ručníkem. Vyčistil sem si

zuby (zabralo mi to dvacet minut!) a on se zatím pomalu voblíkal. Když konečně vypad, vyslík sem se a pustil sprchu. Deset minut nato tam vlez Jerry, vyslík se a pustil si sprchu vedle mě. A hádejte co? Ten má šlauch delší než hasič v akci. Není divu, že ženský po něm tak dou. Kdyby byl Jerry můj fotr, byl bych blbej, šťastnej a měl stoprocentní penis. A taky bych třeba mohl zdědit toho lincolna. Ale měnil bych, kdybych tu možnost měl? Tak nevím!

Jerry se pod sprchou choval jako pravej sportovec. Poskakoval, cákal, kloktal, flusal, krkal a prozpěvoval si tirácký songy. Zkrátil sem svou očistu na minimum. Zrovna, když sem vycházel z umývárky, zarudlej a orosenej, potkal sem u vchodu na dámskou toaletu pěknou kočku asi mýho věku. Byla oděna do sice skromnýho, nicméně svůdnýho flanelovýho koupacího pláště, měla kaštanové vlasy po ramena, hezké modré oči a aristokraticky řezaný nos. Usmála se na mě! Vyděsil sem se a vrhl na ni filozoficky zachmuřenej pohled. Když sme se míjeli, jemně zašeptala: „Něco ti leze“. Naprosto vyveden z míry sem se koukl dolů. Po camprlíkovi ani stopy. Ta mě teda dostala!

Po snídani sem se procházel karavanovým lágrem v naději, že na ni někde znovu narazím. Neměl sem štěstí. Řek sem si, že se zřejmě cpe zákuskama s pánembohem a vostatníma. Když sem se vrátil k naší rezidenci, seděla na plácku a popíjela s mámou kafe. Měla teď na sobě sandály, žlutý šortky a tenkou bílou blůzku která dávala vyniknout tvaru její podprsenky. Byla hubená, ale už se jí začaly rýsovat jistý zajímavý tvary. Jak sem procházel brankou, podívala se mi přímo do očí a řekla: „Čau, náfuko.“ Vykoktal sem nesrozumitelnej pozdrav. Máma řekla: „Nicku to je Sheeni.“

Sheeni byla na cestě do kšeftu a navrhla, že bych jí s tím nákupem mohl pomoct. Byl bych ochotnej vodnýst třeba naloženej folksvágn. Po cestě do města sem se uklidnil. Zjišťuju, že s holkama přece jen můžu mluvit!

Je jí čtrnáct, je jednou ze dvou intelektuálů žijících v Ukiahu v kalifornii a je ateistkou. Vede to k urputným bojům mezi ní a jejími do bible zažranými rodiči. Odmítá chodit do kostela a celý kempinkový sbor se právě modlí za její spasení. Její otec je

prvotřídní ukiažský právník. Řek sem jí, že sem ještě nikdy neslyšel vo znovuzrozeným právníkovi. Sheeni řekla, že ona jo a že otec je ochotný se pro Krista i soudit.

Sheeni toto léto zrovna studuje existencialisty – Camuse, Sartra a další, jejichž jména sem v životě neslyšel. Řekla, že Ayn Rand je otřesná a že mi zničí „mozek hned v zárodku“. Slíbila, že i sestaví seznam studijní literatury. Až jí bude osmnáct a osvobodí se od „rodičovského jha“, zamýšlí odjet do Paříže a studovat tam filozofii. Je jedinou osobou v Ukiahu, která studuje francouzštinu z magnetofonovejch pásků.

V obchodě Sheeni koupila obrovskej meloun a dovolila mi, abych jí koupil mraženou ovocnou dřeň. Pomalu sme se vraceli rozpáleným asfaltem a meloun mi systematicky vyvracel ramenní kloub. Sheeni řekla, že příjezd lincolna vzbudil mezi osadníky přívěsovýho společenství značný zájem. Většina obyvatel se ještě jasně nevyjádřila, ale Jerryho obrovská chladnička na pivo některé z nich poněkud zneklidňuje. Sheeni řekla, že moje máma je jí sympatická, ale že můj otec jí připadá „poněkud natvrdlý“. Pospíšil sem si s ujištěním, že Jerry je pouze mámin druh a že s ním nejsem jakkoli pokrevně spřízněn. Zdálo se, že jí to hodilo do klidu.

Když sme míjeli panelákovou modlitebnu, slyšeli sme, jak sbor věřících uvnitř heká a dupe. Sheeni řekla, že přestože už není věřící, musí uznat, že bohoslužby sou „skvělý aerobik“.

„Totéž by se dalo říct o sexu,“ překvapeně sem slyšel, jak říkám.

Sheeni se zastavila a pozorně se na mě zadívala. „Doufám, Nicku,“ řekla, „ že nezjistím, že jsi stejný jako ostatní mladí muži, kteří nemají v hlavě nic jinýho než tělesný rozkoše.“

Ujistil sem jí, že to není můj případ. „Na sex skoro ani nepomyslím,“ zatloukal sem.

„To já na něj myslím pořád,“ řekla Sheeni, „To jsou ty hormony, víš.“

Dál sme šli beze slov. Byl sem z toho vedle. Sheeni dolízala zbytek mražený dřeně. Toužil sem ochutnat pomerančovou příchuť z jejích rtů. Rty měla nádherné a plné a volaly po líbání. Sheeni zahnula u přívěsu, jehož sem si všiml už dřív. Byl to model

Pacemaker z roku devětapadesát (nezaměňovat s přístrojem pro kardiaky) a byl to jedinej dvoupatrovej přívěs v celym táboře. „Otec ho koupil proto, aby se mohl na svět dívat spatra," vysvětlovala Sheeni. „Odjakživa měl problémy s křesťanskou pokorou."

Donesl sem dovnitř ten třítunovej meloun a Sheeni mě vzala na vobhlídku. Dole byla kuchyňě, obývák, velká ložnice a koupelna. Tmavý vobložení jako všude a (trochu vkusnější) kostelový umělecký díla. Po malým schodišti nahoru byly dvě ložničky a záchod, kde se nedalo ani postavit. Srdce se mi divoce rozbušilo, když Sheeni rozevřela posunovací dveře do své miniaturní ložničky. Byla přecpaná knihama, ale jinak úpravná. Na stěně nad jejím dívčím ložem visel plakát Johna Paula Belmonda jak děsně sexuálně agresivním způsobem drží revolver.

„A nelíbil se ti ve filmu u konce s dechem?" zeptala se Sheeni dychtivě a uvelebila se na posteli.

„Jo," zalhal sem, shrbenej pod nízkým stropem, celej nesvůj jako mladej Quasimodo.

„Je to můj nejoblíbenější film," oznámila mi. „A který je tvůj?"

Pokušel sem si vzpomenout název nějakýho vhodně intelektuálního filmu. „Příběh z Tokia," odpověděl sem. „Myslím, že Mizoguši je světovej režisér."

„Příběh z Tokia, hm," řekla Sheeni, „Světovej film. Ale nenatočil ho náhodou Ozu?"

Sem asi úplně mimo.

Pak vyskočila, zkontrolovala tvář v zrcadle miniaturního prádelníku (byla dokonalá) a odvedla mě dolů. Se zatajeným dechem sem se jí zeptal, jestli by se jí odpoledne nechtělo jít se mnou na pláž. Usmála se a řekla, že by strašně ráda, ale musí navštívit „jistou chorou osobu v nouzi", s níž se její otec soudí. Domluvili sme se, že plavat teda půjdem druhej den ráno. Když sem odcházel, zamávala mi ze dveří a řekla: „Na shledanou, pane Twispe."

Přinutil sem se vycedit trochu smíchu. Možná jí to připadá jako originální vtípek, ale já to poslouchám už vod předškolního věku. Když se mě někdo zeptá, kerej spisovatel je podle mýho názoru

zbytečně přeceněnej, vždycky říkám, že James Hilton. Škoda, že ten blb nechytl v Šangri–la aspoň beri–beri.

Domů sem kráčel ve stavu rozjásanýho vopojení. Zajímalo by mě, jestli takhle nějak vypadá náboženská extáze? Měl bych se zeptat paní Clarkelsonový.

Zbytek dne uplynul v oparu. Myslím, že k večeři sne měli ňáký maso. Jerry moc pil a když nás paní Clarkelsonová přišlap ozvat na večerní pobožnost, řek jí, ať jde dál a posadí se mu na toho jeho krasavce. Docela ji to vyvedlo z míry a zlostně odešla. Máma je v hysáku. Podařilo se jí připálit si většinu přední části těla a je nadmíru popudlivá. Pouštěl sem si Sinatrovy balady o lásce a přemýšlel o budoucím životě s Sheeni v Paříži. Kde se tak asi dají koupit pásky kurzem franiny?

Pondělí, 20. srpna

Další trapná epizoda ve sprchách. Budu se tady muset nejspíš přestat sprchovat. Noc proběhla ve stavu setrvalýho zduření (to by mě zajímalo proč asi). Ve sprše se mi pak ztopořil, zrovna, když přišel ten tlustej plešatec. Furt se na mě usmíval, mydlil si svýho šedivýho chlupatýho měkejše a pokradmu, leč láskyplně, okukoval mýho vodstávajícího floncka. Začal mu taky trochu vodstávat. (Ne že bych se díval!) Vypad sem vocaď, jak sem nejrychlejc moh.

Když sem zpátky v přívěsu přemítal, kerý plavky si vemu, přitančila zrovna z ložnice máma s Jerrym. „Hele, Estello, ten tvůj kluk má nálož v gatích.“ Máma se podívala. „Raději se vobleč,“ řekla. „Teda pokud chceš jít ven.“

Ne, mám přece v úmyslu jít na pláž nahatej!

Ne svou první polooděnou schůzku s Sheeni sem se rozhod, že vytahaný bermudy budou lepší s ohledem na mou momentální snadnou vzrušivost. Nabalil sem si ručník, brejle proti slunci, sešit, peněženku, pero a tužku, knihu (*Funkci orgasmu*) a primeráka (člověk musí bejt vždy připravenej na tu změnu v muže, kdyby přišlo na věc).

Sheeni přišla otevřít v senzačních žlutých plavkách, které paradoxně spíš odhalovaly než zahalovaly její mládí v rozpuku. Její krása mi naprosto vyrazila dech. Rozkoš, kerou sem cítil při pohledu na její křivky, oděné do kanárkový žluti, hraničila s tělesným utrpením. Pozvala mě dál a představila mě svýmu otci – obrovské, nadměrné, nadživotní šedovlasé růžolící obludě s ježatým obočím, v pomačkaným modrým vobleku.

„Mám to chápat tak, že jste pozval mou dceru na pláž?“ zahřměl.

„Ano, prosím, pane Saundersi,“ zakoktal se.

„Tak tedy!“ zařval a zvedl svý huňatý obočí. „Pak si, pane, doufám uvědomujete, že jste tím vstoupil do nepsaného závazku převzít rodičovskou péči, to znamená postarat se o bezpečí a zdravý vývoj výše jmenované osoby ženského pohlaví.“

Sheeni mu řekla, ať sklapne. Zdálo, se, že mu to nevadí. Vzala velkou plážovou kabelu a vytlačila mě ven ze dveří. „Zdar, otče,“ řekla.

„Vaya con Dios,“ zahřímal

Kráčeli sme teplým slunečním ránem. Chtěl sem vzít Sheeni za ruku, ale mladická nerozhodnost mě totálně paralyzovala. Má společnice si mě nestydatě prohlížela. „Jsi kost a kůže,“ řekla. „Máš nemožný výbrus. Ty tvoje sluneční brýle jsou jako pěst na oko. A zdá se mi, že bys do těch svých příšerných kraťasů mohl klidně pozvat mého otce.“

Ten nápad byl k nepřežití hnusnej. „Nemám v úmyslu zvát do nich tvýho otce,“ řek sem sugestivně.

Sheeni se usmála a nakrčila svůj jemně pihovaný nosík. „No, myslím, že ani matinka by z tohoto pozvání neměla moc velkou radost.“

„Tvou matku tam taky nemám v úmyslu zvát,“ řek sem. Právě sme míjeli paní Clarkelsonovou, kerá nás zcela ignorovala.

„A co takhle paní Clarkelsonovou?“ zeptala se Sheeni. „Je prej celá nažhavená na tvé žihadlo.“

„Je to kost k zakousnutí,“ odpověděl sem. „Ale vrásky nejsou má doména.“

„Radši něco mladšího?“ vyzvídala Sheeni.

„Čtrnáct by celkem šlo.“

„To je podle zákona znásilnění. Mám za to, že těžkej zločin.“

„Pokud jde o sezdanej pár, pak nikoli.“

„Panebože,“ vykřikla Sheeni. „Ať se z toho nepozvracím.“

Byl všední den a pláž byla příjemně poloprázdná. Rozprostřeli sme si ručníky na písek a vylepili se na horký slunce. Sheeni četla *Červený a černý* od jakýhosi dávno mrtvýho francouzskýho žabožrouta jménem Stendal. Můj studijní materiál schválila a řekla, že Wilhelm Reich byl jeden z největších filozofů 20. Století. „Jeho smrt ve federální věznici byla tragikomická,“ prohlásila. Zůstal sem paf. Netušil sem, že člověka můžou zabásnout za to, že napsal příručku o sexu.

Sheeni mi podala olej na opalování a zeptala se mně, jestli bych se nechtěl ujmout obtížného úkolu a natřít jí „nechráněná místa“. Polkl sem a suše kejvnul. Převrátila se na břicho a vystavila svá prvotřídní záda. Ruce se mi klepaly, když sem jí vtíral vonné masti do opálené teplé kůže. Okamžitě se dostavila OLE, ale doufal sem, že ji mé vyboulené trencle utají.

„Fíha, ty seš teda snadno vzrušivej,“ povšimla si Sheeni.

Ruka mi vytuhla na jejích zádech.

„Pokračuj, Nicku,“ řekla. „Každý máme nějaký ten problém, se kterým se musíme vyrovnat. Holky mají to štěstí, že to na nich není vidět. Kdoví, jestli co tady tak mluvíme, není moje vagína samou touhou zvlhlá?“

„A je?“ zeptal sem se nonšalantně.

„To se tě zcela určitě netýká.“

„No ale proč pak řešíme můj penis?“

„Předpokládám, že proto, že se ten předmět tak nějak vynořil. Je to ostatně hrozná nuda.“

„To téma, nebo ten penis?“ zeptal sem se.

„Obojí,“ odpověděla. „Natřeš mě i vpředu?“

Polkl sem. „Jo, sem připravenej.“

Sheeni se otočila na záda. Její mladá ňadra napínala elastickou žluť. „Doufám, že tě to nebude příliš dráždit, Nicku.“

„Ujde to," řek sem. Začal sem s jejíma dokonalejma nohama a roztíral olej až na prst od jejího voňavýho trojúhelníku. Cítil, sem, jak jemně napíná svaly, když se k němu má ruka blížila, a jen zlomek sekundy před cílem uhla. Mé slabiny jásavě zdravily každý odvážnější výpad. Až nakonec neopatrná ruka uhla příliš pozdě a jí sem prstem štrejchl o jemně vypoulenou mandu.

„Ach, Nicku," řekla Sheeni a podívala se na mě přes obroučky svejch slunečních brýlí. „Možná by ses měl teď věnoval spíš horní části. Odsunul sem se nahoru a mazal opálené paže, ramena a krk. Hruď sem si nechal až nakonec a roztíral olej do mírně zvlněnejch úpatí veřejně přístupných oblastí. Tak blízko a přece mimo dosah (prozatím) se tyčily svůdné, tence přioděné vrcholky kopců. Má pulzující OLE dosáhla šílený intenzity, měl sem pocit, že mi koule explodují.

„Díky, Nicku," řekla Sheeni s odporně konečnou platností. Podal sem jí opalovací olej s nadějí, že se nabídne, že by mně taky natřela. Nenabídla. Otevřela knihu a brzy byla pohroužena do Literatury. Udělal sem totéž. Má OLE nemohla pochopit, že úleva není po ruce, a tak vzpurně přetrvávala a nutila mě ležet na břiše. Brzy sem cítil, jak se mi začínaj připalovat záda. Přečet sem sedumadvacet vobtížnejch stránek *Funkce orgasmu*, ale nenarazil na jediný sexuálně dráždivý místo. Sheeni zatím nenasytně hltala stránky a v častejch přestávkách si dělala dlouhé poznámky na okrajích.

15:00 – Sedíme s Sheeni v kavárně, pijeme kafe a píšeme svý deníky. Kdyby nebylo toho pachu z hamburgerů, vřískajícího automatu s C&W lidovkama a dvou hulvátskejch řidičů náklaďáků nad štrůdlem, mohli bysme bejt klidně v nějakým pařížským bistru. Sheeni si vede deník od svejch osmi let a tvrdí, že už napsala přes milion slov. Píše rychle, krásným zaobleným písmem, sem tam se zastaví a soustředěně zapřemýšlí. Všim sem si, že píše mý jméno! Pak se mě zeptala, jestli „puerilní" se píše s jedním nebo dvěma el.

Musíme jít. Právě se přišourala ušmudlaná servírka a řekla nám, abysme už šli. Zřejmě naplňujeme jejich představu „potulky" a ta se trestá dle zákona. Sheeni to rozrušilo, nozdry se jí dramaticky zúžily. Řekla tý ženský, že jejich kafe shledala „nechutným", jejich podnik

„odporným“ a její drzost „nefalšovanou“. Servírce to mravy nenapravilo a zahulákala: „A vypadněte!“, což sme učinili, ale až potom, co Sheeni hlasitě vyjádřila své opovržení „provinční Amerikou a jejím obyvatelstvem“. Podpořil sem jí protestním gestem. Nenechal sem jim žádný spropitný.

20:15 – Strašná zpráva: Sheeni s někým chodí! Pustila tu bombu při našem návratu domů, když sem zašátral po její ruce. Je mu patnáct, je to ten druhej intelektuál v Ukiahu, meří metr osmdeát pět, hovoří francouzsky, hraje na klavír, je šampiónem v plavání a píše futuristicko–perkusivní poezii. To postižený pako se jmenuje Trent Preston. Sheeni mi zarecitovala jeho poslední dílo:

Ram Dam 12
Svištící mop
Hoť na něj síť
Jističku
Hop! Hop! Hop!
Nicota

Teda jestli toto je poezie, pak já sem krocaní prdel. Sheeni tvrdí, že Trent je génius a denně od něho dostává „intelektuálně stimulující“ dopisy. Jen doufám, že je to jen její duchovno, co Trent stimuluje.

Byl sem z toho šokujícího zjištění přechodně duševně vyšinutej, a tak sem prohlásil, že i já dostávám denní příděly kulturně povznášející povahy vod svý berušky. Sheeni chtěla vědět podrobnosti. Řek sem, že se jmenuje Marta, je jí šestnáct a právě se vrátila z Nice, kde prováděla sociologickej průzkum na téma asimilační problémy italskejch gastarbeitrů. K tomu ještě vystudovala muzikologii, vydělává hříšný peníze jako modelka v oboru spodního prádla a její IQ mají ve Washingtonu zařazeno na seznamu FBI jako jednu z položek národního bohatství.

Se Sheeni to trochu zatřepalo. Řekla, že jí Marta připadá jako „fantastická osoba“ a že doufá, že snad brzy bude mít to potěšení seznámit se s touto „mimořádnou šestnáctiletou osobností“.

Řek sem, že je to nepravděpodobný, protože Marta nemá ve zvyku jezdit do „zapadlejch děr jako je Ukiah“.

„To se jí ani nedivím,“ řekla Sheeni trpce. „Trent se tam dusí ještě víc než já.“

Chudáček Trent!

Až k Saundersovic tyčícímu se přívěsu sme šli v naštvaným mlčení. Sheeni vypadala zamyšleně, mně bylo pod psa. Zastavila se u jejich branky a zeptala se mě, co ty spálený záda. Řek sem jí, že to není o nic horší, než středověký mučení. Řekla, že děkuje za příjemně strávený den. Řek sem, že nemá zač. Chvíli sme tam tak stáli a nic neříkali a pak sem šel. Když sem zahýbal za roh, viděl sem, jak ze schránky (kopie jejich dvouposchoďovýho přívěsu) vybírá dopis. Nepochybně to bylo poslední Trentovo literární veledílo.

Je mi bídně. Během jedinýho vodpoledne sem se ze stavu extáze zřítil do sebevražedný deprese. Mou jedinou jiskřičkou naděje v nejčernějším zoufalství byly útěšný představy dalších a čím dál hroznějších smrtí pro chřadnoucího poétu z Ukiahu. Vzhledem k tomu, že je starší, vyšší, hezčí a schopnější než já, musí zemřít. Bohové tak rozhodli.

V „Mém zeleném ráji“ je dusno. Máma šla dnes odpoledne prát do kempinkový prádelny a všechny místní dámy ji ostentativně ignorovaly. Pak se Jerry vrátil z pivní rundy a někdo mu mezitím napsal šarlatovou rtěnkou na přední sklo: „Hanba hříšníkům!“ Mámu napadlo, že se nějak provalilo, že ona a Jerry žilou na hromádce. Obávám se, že zdroj tohoto proláknutí je pravděpodobně překrásná mladá svůdnice, která mi vyrvala srdce a podupala ho.

Úterý, 21. srpna

Zde je hodinu po hodině rozepsaná nejhorší noc mýho života:

1:00 – Rozhodl sem se, že se Sheeni jde jen o dětinský zabouchnutí a už se těším na všechny ty zajímavý ženy, se kterejma se v budoucnu setkám.

2:00 – Docházim k závěru, že jediným řešením je sebevražda. Rozsvěcuju, abych sepsal dojemnej dopis na rozloučenou. Sheeni pochopí, že Trent je ve skutečnosti plytkej suchar a bude navždy v srdci hýčkat mou památku. Jerry na mě ječí, abych okamžitě zhasl.

3:00 – Procházim jednotlivý možnosti a zjišťuju, že sem příliš velkej posera na nějakej mužnej způsob sebevraždy. Vemu na to prášky. Ale kde je sehnat?

4:00 – Rozhod sem se, že nemohu zemřít jako neposkvrněný panic. Buďto najdu způsob, jak o panictví brzy přijít, nebo se sebevražda bude muset vodložit až po maturitě.

5:00 – Rozhod sem se, že setkat se ještě jednou s Sheeni by pro mne bylo příliš bolestné. Zeptám se mámy a Jerryho, jestli bychom nemohli zkrátit dovolenou a vrátit se do Oaklandu. Jednou, až o mně bude Sheeni číst v renomovaném literárním časopisu *The New York Review of Books*, snad pochopí, že promarnila svou životní šanci.

6:00 – Šílená panika. Musím Sheeni ještě jednou vidět! Už nám zbývají jen tři společný dny! Možná, že mě bude mít radši, než Trenta. Ale i kdyby ne, a já šel naprosto vod válu, stejně to stálo za to. Proč sem promarnil celej včerejší večer, když sem místo toho moh bejt s ní? I kdyby se jednoho dne měla provdat za Trenta, mohl bych jí přece zůstat věrným přítelem, něco jako Sidney Carton. Mohl bych třeba zachránit jejich dítě zpod kopyt splašenýho koně. A když by pak Trent sešel tragickou smrtí v mladým věku (básníci přece mají vysokou úmrtnost), Sheeni ve mně najde útěchu. Všechno dobře dopadne.

6:05 – Vyháním své znavené tělo z postele a ženu ho do sprch. Aspoň se tak vyhnu tomu tlustýmu plešatýmu milovníkovi. Marné naděje! Rychle vklouzl dovnitř a mlsně odkládá župan. Blíží se ke mně úplně nahej. Ustupuju pak kouřící sprchu.

„Nevadilo by ti, kdybychom se podělili o sprchu?“ ptá se úlisně. „Je teď prej značnej nedostatek vody.“ Tělnatej úchylák je čím dál blíž. Tápu po kohoutku. Konečně má ruka nahmatala chróm a prudce otáčím kohoutkem. Horký proud vody se mění v ledový vodopád. Úchylák uskakuje.

„Promiňte,“ říkám, zuby mi drkotají. „Sprchuju se rád studenou.“

Deset minut nato, voháklej, vypucovaný zuby, připravenej na rušnej den, klepu na dveře Sheenina přívěsu. Jen sem se modlil, aby nepřišel votevřít pan Saunders. Je to k nevíře, ale pámbu mě tentokrát vyslyšel. Po několika napínavejch minutách se vynořila Sheenina ospalá hlava. Srdce mi poskočilo! Ach, moci se tak jednoho rána otočit a mít na dosah tyto nádherné, spánkem zamlžené modré oči. Její nádherné tvary ukrývala beztvará froté hadra.

„Nicku! Proboha, kolik je hodin?“

„Ahoj. Sheeni. Sem rád, že tě vidím. Byl sem se projít, a tak sem si řek, že se tu stavím. Promiň včera to s tím Trentem. To jak sem se zaštval, bylo velice dětinské. Myslím, že je to moc zajímavý kluk. Rád bych slyšel ještě trochu jeho skvělé poezie. Nešla bys na pláž. A co takhle snídaně?“

Sheeni mi řekla, ať přijdu tak za dvě hodiny. Řekla, že má v plánu jít na výlet a že bych mohl jít s ní, „pokud by se mi chtělo“. Jen my dva a panenská divočina. To je teda rajc.

Náhle sem měl hlad jak vlk. Šel sem do města, našel votevřenou cukrárnu a sežral tam šest čokoládových zákusků s krémem. Postavilo mě to na nohy, hned jak začal životadárnej cukr proudit mejma žilama. A taky sem si spočítal, že než mi začnou rašit jebáky, budu už zase dávno doma v Oaklandu.

Když sem přesně v 8:15 dorazil, byla už Sheeni připravená. Měla na sobě mohutný pohory, khaki šortky, hnědou sportovní košili, červenej pestrobarevnej šátek a klobouk australskejch zálesáků. Velikej plátěnej bágl jí visel přes ramena. Vypadala jak plakát na světovou Miss Skautingu.

„Nicku, kde máš pohorky, termosku, zásoby jídla, mapy a kompas?“ ptala se překvapeně.

Řek sem, že nemám hlad ani žízeň, že mám neomylnej smysl pro orientaci a nejraději chodím na výšlapy v teniskách. „Jako John Muir,“ řek sem, „do divočiny vstupuji pouze se svým deníkem a nezkaženým pohledem dítěte.“

Sheeni řekla, že teda jo, ale že se o „žádný padavky“ starat nebude. A nasadila tvrdý pochodový tempo. Šli sme vlnícími se hnědými kopci, které se jaksi vlnily skoro neustále vzhůru. Zeptala

se mě, jestli mi už napsala Marta. Řek sem, že jo, že psala, že má moc práce s předváděním modelů a že skoro dokončila monografii o B. Comovi, zpěvákovi z dob ranýho blues. Zeptal sem se, jak se daří Trentovi. Sheeni řekla, že skvěle, dík za optání, a že má tento víkend v úmyslu přijet do Lakeportu. Ten mizernej kretén! Řek sem, že je to děsná škoda, že se s ním nesetkám, protože v pátek odjíždíme. Sheeni řekla, že je to vskutku nenapravitelná škoda, protože je přesvědčena, že by se z nás dvou „stali opravdu dobří přátelé“. Řek sem, že všichni její přátelé sou i mými přáteli.

„Nápodobně, o tom nepochybuji,“ odpověděla.

I přes to vedro zachovávala Sheeni neuvěřitelný tempo. Ten kostelní aerobik jí dal dobrou kondičku. Kráčel sem za ní a snažil se držet krok a náladu tím, že sem se soustředil na rytmickej pohyb její nádherný prdelky v turistickejch šortkách. Po jisté době se námaha, únava, nedostatek spánku, nervový vypětí a šest mastnejch zákusků začalo hlásit o slovo ve spodní části mýho zažívacího traktu. Omluvil sem se a vběhl do křoviska. Když sem se po ňáký době vypotácel, našel sem Sheeni, jak si čte v mým deníku!

Vytrh sem jí ho z ruky. Ta nestoudnice se ani nezačervenala. Řekla, že mám pozoruhodné písmo, celkem slušnou slovní zásobu a že Trent není žádný „postižený pako“. Řek sem jí, že do mejch soukromejch názorů „jí sakra nic není“. Jak by se ti líbilo, ptal sem se, kdybych se čet v tvým deníku?

„Klidně, jestli chceš,“ řekla a vytáhla v báglu modrej sešit. Otevřel sem ho u posledního zápuisu a nevěřícně zíral na úhledný písmo. Kromě jmen (a moje se tam vyskytovalo často!) to byl nerozluštitelnej blábol.

„Můj vlastnoručně zkonstruovaný těsnopis,“ pravila blazeovaně. „V domácnosti se dvěma všetečnými křesťany se bez něho inteligentní dítě prostě neobejde.“

„A co tam pišeš?“ vyzvídám.

„To bys rád věděl, co?“ škádlila mě, když mi ho brala. „Ten poslední zápis by tě mohl obzvláště zajímat.“

Uchopil sem ji za hubená zápěstí a trval na tom, aby to vyklopila. Odmítla. Zápasili sme spolu. Sheeni protestovala. Přitlačil sem. Její

potem orosené svíjející se tělo se otřelo o mě. Okamžitá OLE. Všimla si jí. „Stojí!“ začala skandovat. „Nickovi stojí. Nickovi stojí!“ Zrudl sem jak řiť paviána a pustil ji. Pokračovala se skandováním. Řek sem jí, ať toho nechá. Nenechala. „Nickovi se postavil!“ Vzal sem do ruky jezdce svýho zipu. „Přestaň nebo uvidíš,“ řek sem.

„To by sis netrouf,“ zvolala Sheeni.

„To bys teprv viděla,“ řek sem.

„To ti strach nedovolí,“ popichovala Sheeni.

Rozepl sem zip a zalovil v kraťasech. Můj napruženej pták překvapeně vyjukl do jasnýho slunce. Sheeni se ho jala se zájmem studovat.

„Je nesmírně ošklivý a na délku taky nic moc,“ řekla

Byl sem najednou úplně vedle a radši sem ten vadnoucí instrument schoval.

„Nevím, proč kluci pořád chtějí tenhle hnus fialovej ukazovat,“ řekla Sheeni, když se usadila na pařezu. „Trent je tím taky posedlej. On si snad představuje, že mě to vzrušuje.“

„Předpokládám, že ten jeho je mnohem větší,“ řek sem

„Nesrovnatelně,“ odpověděla. „Matka příroda je čas od času donkichotsky extravagantní.“ (Nenávidím tě, Trente.)

Musel sem se dozvědět, jak to je. „Už ste si to s Trentem rozdali?“ zeptal sem se, když sem si k ní přisedl na pařez. Naše těla se dotýkala, ale Sheeni se neodsunula.

„S Trentem sem se ještě nemilovala, jestli to je to, nač se ptáš,“ řekla. (Díky bohu!) „Ale panna už nejsem.“ (Kurva drát!)

Hned jak jí bylo třinácť, rozhodla se, že odloží obtížné břemeno svého panenství. Vzdala se ho s jistým Brunem, předem vyhlídnutým kosem z jejich ulice.

„A líbilo se ti to?“ zeptal sem se.

„Moc ne,“ řekla. „Byl to neohrabanej hňup, ale naštěstí to měl za pět vteřin hotový. Celá ta věc mi připadala ještě o něco méně erotická než gynekologická prohlídka. Ale v sexuologickejch příručkách jsem se dočetla, že by se to opakováním mělo zlepšovat.“

„Tak proč si to nezopakuješ s Trentem?“ zeptal sem se. (Nebo se mnou!)

Vysvětlila mi, že čeká na „vášnivé city v tradicích evropského romantismu“, nikoli na „kradmé osahávání na zadní sedadle v nějaké zapadlé kalifornské díře.“

Řek sem, že ji celkem chápu.

„Ty seš pořád ještě panic, to je vidět,“ řekla Sheeni s úsměvem. (Je to vidět!) „Možná, že proto se mi líbíš.“

Pohlédla na mě v očekávání. Polkl sem a podíval se na ni.

„Polib mě, ty ucho,“ řekla

Objal sem ji a váhavě se blížil k jejím slaďoučkým rtům. Naše nosy se úspěšně minuly a naše rty se setkaly. Ty její byly měkké, teplé a skvostné. Rozevřela je a já ucítil její sladký jazyk. Byl to úžasný zážitek. Zahrnoval předmrtvičné bušení srdce a okamžitou, vražednou OLE. Trvalo nám hodně dlouho, než sme se pustili.

„Už mi zase stojí,“ přiznal sem se.

„To se dalo očekávat,“ řekla Sheeni a vyskočila. „Tak, milovníče. Přestávka skončila. Jdeme dál.“

Pokračovali sme ve výstupu. Dvacet kiláků. V tom paráku. A přímo nahoru. Vznášel sem se.

Když sme později ruku v ruce při zpáteční cestě procházeli městem, potkali sme toho tlustýho plešivce, jak se šine na pláž v obrovskejch bachratejch trenýrkých. Neznal se ke mně. Sheeni se na něho usmála a zavolala: „Zdravím Vás, ctihodný pane kazateli Knuddlesdoppere.“ Zamumlal něco nesrozumitelného a spěchal dál.

Ten tlustej úchylák je pastorem v kostele našeho přívěsovýho lágru! Šokoval sem Sheeni tím, že sem s ním byl ve sprše. „Knuddy je na chlapečky,“ řekla nevzrušeně. „Každej tady to ví. On sám říká, že extrémní pedofilie jeho typu je nesporným důkazem existence ďábla. Sbor se za něho pravidelně modlí – zvláště pak mladší kluci.“

„Zatím to ale moc nepomohlo,“ řek sem.

„Zítra si přivstaň,“ řekla Sheeni, „a můžeš se se mnou osprchovat v dámské sprše.“ Podívala se na mě vyzývavě. „Pokud si ovšem troufáš.“

Řek sem, že sme dohodnutý.

20:45 – Rozpálené a znavené slunce začíná pomalu zapadat za kopec konocti. Sheeni a já sedíme u zelenýho servírovacího stolečku na naší betonový terase a dopisujeme svý deníky. Máma je ráda, že po dalším dnu uraženýho ignorování ze strany místních dam si může při večeři aspoň poklábosit s Sheeni. Během jídla byla Sheeni roztomile zdvořilá, chovala se dospěle a dokonce se pokoušela o inteligentní konverzaci s Jerrym na téma přívěsů. Většinu času slintavě pošilhával po jejím poprsí. Budu ho muset zabít, až bude spát.

Dál už psát nemůžu. Sem naprosto vyřízenej. Těším se na polibek na dobrou noc, však víte od koho (a možná se i zadaří a šáhnu si).

21:30 – Vrátil sem se z něžnýho proplítání s Sheeni v teplý tmě a našel v zadní kapse kalhot tento vzkaz (a to sem si myslel, že se laská s mou zadnicí!):

Milý Nicku

promiň, že jsem si četla v Tvém deníku. Zjistila jsem, že lidé, kteří úspěšně čelí pokušení, bez výjimky vedou žádostně nudný život. Mne naštěstí všechna silná vůle už dávno opustila.

Jsem přirozeně dojata tím, co jsi o mě napsal. Tvé úvahy o sebevraždě a skutečnost, že sis vymyslel Martu – to vše napovídá, že o mne opravdu stojíš a já nemohu jinak, než na to silně emocionálně reagovat.

Jsme oba mladí. Alespoň jeden z nás je nevinný. A budoucnost je tak nejistá. Přesto se těším na to, až budeme spolu. Berme život tak, jak jde, a ať se stane, co se má stát.

S láskou Tvoje

Sheeni

Ležím v posteli a dokola si pročítám její fantastickej vzkaz. Dostal sem první milostnej dopis! „...ať se stane, co se má stát“. Doufám jen, že tím říká to, co si myslím, že tím říká.

Středa, 22. srpna

Další perfektní kalifornský svítání: chladný vánek s vůní tmavé trávy a eukalyptů, krystalický sluneční svit, bledý měsíc otálející na modravé ranní obloze, zpěv ptáků, vzdálený štěkot psů. Ideální ráno na povalování se v betli, dumání o životě a líné protahování péra. Ale v 5:45 vyskakuju z postele – mám přece poslání. Svou nahotu sem přikryl koupacím pláštěm, pracně se vychcal přes erekci v rozpuku (bože to trvalo), vypucoval tesáky a po špičkách se vykradl z našeho přívěsu.

Kromě štěbetajících ptáků ve větvoví byl celej kemp naprosto tichej. Když sem se blížil k dámským sprchám, uslyšel sem zevnitř tekoucí vodu a mým uším to znělo jako rajská hudba. Předstíral sem, že jdu do pánskýho vchodu, ale pak sem kalupem přeběhl za roh a vstoupil do zakázanejch dveří.

K mýmu velkýmu překvapení měly dámské sprchy mezistěny a zavírací dveře. Sheeni se moudře rozhodla pro tu poslední kukaň v řadě. Kráčel sem oblaky páry, jež se valily přes oprejskanou zelenou překližku, koupací plášť mi vpředu trčel jako příď římského korábu. Jedním vláčným elegantním pohybem sem si ho svlíkl, pověsil na věšák, skopl z nohou sandály, otevřel dveře do sprchy a vstoupil do kouřící vodní tříště.

Sheeni překvapeně vzhlédla. Povislé prsy! Propadlá kůže! Trojúhelník šedin pod svrasklým břichem! Vrásky! Byla to paní Clarkelsonová!

„Promiňte!“ koktal sem. Zaječela a praštila mě do očí mýdlem. Oslepeně sem ustupoval a na tom mýdle mi podjely nohy. Upadl sem a strhl tu nahou stařenu na sebe. Snažila se nahmatat něco, co by jí pomohlo vstát. Nahmatala však mýho buřta a začala ječet: „Znásilnění! Znásilnění!“ Byl sem připíchnutej k betonový podlaze, horká voda mi chvejstala přímo do obličeje, bojoval sem o vzduch, ale polykal samou vodu. Paní Clarkelsonová mi začala pěstičkama mydlit koule. Úpěl sem a snažil se zamezit tělesnýmu kontaktu s tímto prastarým masem. Pak se dveře rozvalily dokořán, objevila se ruka a vytáhla mě. Byla to Sheeni. „Fofrem zmiz!“ sykla. Lapl sem

župan a utíkal, zatímco Sheeni se vnořila – stále ještě ve svém koupacím plášti – do horké mlhy, aby z ní zachránila oběť mýho chtíče.

V našem přívěsu semna sebe hodil šaty a vzbudil mámu. „Du do města na snídani," za šeptal sem. „Kdyby sem někdo přišel, řekni jim, že to byl všechno omyl. Hroznej omyl."

Máma se vyděsila a chtěla vědět víc, ale zdrhl sem dřív, než se mohla naplno roztočit inkvizice. Jak sem tak valil přes kemp, pár místních si mě ze svejch terásek podezíravě prohlíželo. Nadopován adrenalinem sem prolít městem a zastavil se až v cukrárně. Celej sevřenej strachem sem toho ani moc nepojedl. Zhlt sem čtyři jogurtový tyčinky a jen o něco déle sem setrval u tyčinky z javorovýho sirupu. Šerifovo auto profrčelo ulicí (směrem k našemu kempu) se zapnutou sirénou. Přemítám, jestli mě za tento první přestupek pošlou do kalifornský polepšovny, aby mě tam banda grázlů znásilnila a nakazila AIDS. A budu mrtvej dřív, než dosáhnu dvacítky – a to všechno, aniž sem sexuálně poznal ženu mladší sedumdesáti devíti let. Teď už sem neměl co ztratit, a tak sem si vobjednal čokoládovej koktejl se šlehačkou. Čert teď vem jebáky.

Sheeni mě za hodinu našla na pláži. Byl sem u vody a pokoušel se smýt zvratky ze svýho trička. Písečnou pláží ke mně kráčel levandulovej přelud. Bledělevandulová rozepnutá blůzka přes šeříkově nafialovělé bikiny. Napadlo mě, že jednoho dne bude i tato krása vypadat stejně jako paní Clarkelsonová. Krutá je ruka času. Lépe zemřít mlád, než být svědkem takovéto zkázy.

Sheeni se usmála, naklonila se (výhled na nádherná ňadra, uvězněná v šeříku) a políbila mě.

„Brrr," řekla. „chutnáš strašně. Cos dělal?"

„Vrhám zákusky," odpověděl sem. „Chutnají líp na cestě tam, než na cestě zpět. Mám jít za šerifem hned?"

„Tentokrát ještě ne," řekla Sheeni a žuchla sebou do písku. „Zachránila sem ti kožku."

„Takže na trestním oznámení netrvá?"

„Myslím, že ne. Podařilo se mi ji přesvědčit, že to byla nehoda. Řekla jsem jí, že jsi mentálně opožděnej a nemohl sis přečíst nápis na dveřích. Je to divný, ale zpočátku tomu nějak nechtěla uvěřit.“

„Plnej kýbl díků!“ řek sem.

„Chtěla vědět proč – pokud to byl nevinný omyl – jsi měl vzedmuté své ohanbí.“

„Své co?“ zeptal sem se.

„To slovo použila ona. Rozkošně starodávné. Nemůže přece vědět, že tvé ohanbí je vzedmuté skoro pořád. I teď se například zdá, že ho máš mírně zduřelé.“

Podíval sem se. Měla celkem pravdu.

Sheeni pokračovala. „Pohotově jsem odpověděla, že každý muž – bez ohledu na své úmysly – by se vzrušil při pohledu na její ženskou krásu. V tom mi dala celkem za pravdu. Takže odteď, kdykoli ji uvidíš, musíš dělat, že jsi retardovaný. Slintej na košili a šťárej se v nose – však víš, chovej se zkrátka jako normálně.“

„To jo!“ skočil sem na ni a snažil se vynutit pusu. Jak se tak kroutila v mejch pažích, sevřel sem do dlaně její zaoblené ňadro. Zasmála se a odstrčila mě.

„Vari, vari, pane zvratků. Odstupte se svým kyselým dechem!“

Nechal sem toho a lehl si zpět do písku. Sheeni se nade mě naklonila a sypala mi písek na břicho. „Hele, a kdes vůbec byla?“ chtěl sem vědět. „Řekli sme přece za pět šest.“

„Ženy se vždy dostavují o něco později. Čeká se to od nás.“

„Skvělý. A dochvilný muž se pak třepe na elektrickým křesle za znásilnění.“

„Nedrndej. Aspoň jednou ses dostal pod sprchu s nahou ženou“. Shheni se lišácky usmála a naklonila se ke mně ještě blíž, až se její teplá prsa dotýkala mejch. Zrníčka písku se na jejích opálenejch ramenou leskla jako krystalky cukru.

„Vlastně taky pravda,“ řek sem. „Paní Clarkelsonová je furt lepší, než pastor Knuddlesdopper. Ale přece jen bych byl raději, kdybys to byla ty.“

„Ale vždyť já taky.“ řekla.

Tentokrát se nechala políbit.

Zbytek dopoledne sme strávili na pláži. Sheeni si šla zaplavat a když vylezla z vody, chvěla se chladem a bradavky se jí svůdně rýsovaly pod tenkým silonem. Pověděla mi toho o sobě víc. Má jednoho sourozence – mnohem staršího bráchu jménem Paul, kterej v přestávkách mezi testováním novejch vzorků psychedelickejch drog hraje na jazzovou trumpetu. Asi před šesti lety zavolal domů a chtěl, aby mu do poštovní přihrádky v jakýsi díře v Nevadě poslali osvědčení o způsobilosti vykonávat funkci plavčíka, který získal na střední škole. „Je to vyprahlá oblast," poznamenala Sheeni, „a není právě věhlasná vodními sporty."

To bylo naposled, co o něm slyšeli.

I přes své skvělé akademické schopnosti navštěvuje Sheeni obyčejnou střední školu. Dělaj to tak v Ukiahu všichni. Trenta zná ještě ze školky a odjakživa to byl jedničkář. Jsou oba chytřejší, než ostatní u nich ve škole (než učitelé především), a tak se musí potýkat se značnou neoblíbeností a žárlivostí. Je to jedno z pout, který je svazuje. (Doufám, že ne na dlouho!) Trent to má o něco snadnější, protože alespoň ve sportu jim může dokázat, že je jedním z nich. Sheeni je však nejen šíleně inteligentní, ale i krásná, a proto musí čelit nepokrytýmu nepřátelství.

„Někdy si přeji, abych byla hloupá a ošklivá," zanaříkala tato překrásná intelektuálka.

„I já mám někdy takovéto přání," řek sem.

„Ale zlato, vždyť se ti už splnilo," škádlila mě.

Aby tu urážku odvolala, musel sem přistoupit k ručnímu zpracování.

Později vodpoledne sme si s Jerrym a Dožínkovou královnou vyjeli kolem jezera v štíhlobokém linkolnovi. Celej kemp byl vzrušením bez sebe. Paní Clarekelsonová právě před panelákovým kostelem zalévala petunie (vysázené do tvaru kříže). Pozorovala mě nadmíru podezřívavě, tak sem zašilhal a hrábl pro holuba. Vedlě mě vzadu seděla Sheeni a zatínala zuby do hřbetu ruky, aby nevyprskla smíchy. Máma mi řekla, abych „vytáh ten prst z nosu a choval se na svůj věk". Aerodynamickej tunel zadního sedadla Sheeni zřejmě nevadil. Přes své kaštanové kadeře si uvázala šátek a seděla ve větru

s jednou rukou nedbale položenou na vnitřní straně mýho stehna. V jedný zatáčce se při devadesátikilometrový rychlosti ke mně natáhla, stáhla mi sluneční brejle z nosu a velkým obloukem je hodila za záda do jezera.

Mířili sme k Middletonu, kde Jerry vyčmuchal přívěs na prodej. Kraj to byl plnej laskavejch dobrodinců, kteří nás posílali od čerta k ďáblu, ale nakonec sme po několika otočkách na úzkejch venkovskejch cestách dorazili k prťavý barabizně na muřích nožkách na vrcholku prudkýho svahu. Zaprášenej dvůr byl plnej vraků aut, rezatejch školních autobusů, byl tam i starej lis na ovoce a vyřazená centrifuga z ňákýho dávno zlikvidovanýho zábavního parku. A mezi těma zrezavělejma krámama pobíhal výkvět zavšivenejch psů, koček, kuřet, hus a párek prasat. Vlastníkem tohoto panství byl bezzubej páprda s tím největším pivním bauchem pod sluncem. Jerryho buben v devátým metru neměl nárok.

Páprda nás vedl zaprášenou cestou ke kůlně z vlnitýho plechu. Přívěs byl uvnitř. Vypadal jak železniční vagón pro trpajzlíky. Byl přes šest metrů dlouhej, ale necelej metr padesát vysokej. Máma byla vyvalená. „Jerry, co s tím?“ zašeptala. „To se uvnitř budeme plazit po kolenou?“

Páprda se zasmál. „Dávejte pozor,“ řekl. Otevřel malý dvířka nad zadním nárazníkem, otočil knoflíkem a začal pumpovat kovovou rukojetí. S každým pohybem se přívěs o chlup zvedl, až zázračně nabyl dvojnásobný vejšky. „Šetří to benzín,“ řek páprda.

Sheeni na to obratem vyfachčila teorii: „Nižší profil vede při jízdě na dálnici k menšímu odporu větru.“

Viděl sem, jak je jí Jerry okouzlenej. Všichni sme napochodovali do domečku na kolečkách. Byl novější, než „Můj zelený ráj“, ale zase ne vo moc. Vpředu byl jídelní kout pro čtyři, pak přišla minikuchyňka a za ní dvě cudně chodbičkou oddělený postele. Vzadu byla umakartová koupelna s umývadlem, hajzlíkem (smrděl starejma chcankama), a lesklá nerezová vana, dostatečně velká pro dospěláka. Máma a Sheeni se rozplývaly nad komfortem, zatímco Jerry – ten starej vobchodnickej žgrd – poukazoval na nedostatky. Například se mu nelíbily ty oddělený postele.

Páprda si vocucával bezzubý dásně. „Zas je to lepší, dyž chrápete," řek.

„To není můj problém," opáčil Jerry. (To je ale lhář!)

„No, tak se třeba počůráváte do postele."

„To teda ne," řek Jerry. „Ani to já nedělám."

„Možná to na vás jednoho dne příde," řek páprda. „Až budete starší. Já si teď tu a tam ukápnu. A taky chrápu. Předtím sem to taky nikdy nedělal."

Zachvěl sem se při pomyšlení, jaký to asi musí bejt sdílet s páprdou společnou postel. Podíval sem se na Sheeni, která právě prozkoumávala šatník. Jo, tak v tomto přívěsu si celkem dovedu představit naše líbánky – postel nepostel. Kdyby nám vo to šlo, určitě bychom se voba zmáčkli do tý útulný vany. Když sem si tak tu šťastnou scénu představil, musel sem si sednout na jednu z těch postelí, abych skryl náhlou OLE. Matrace se prohnula a smrděla plísní. Jerry s páprdou započali závěrečnej menuet.

„Kolik chcete v hotovosti?" zeptal se Jerry.

„Bylo to v tom inzerátu?" odpověděl stařec. „Rovnejch tisíc."

„Tisíc!?" Jerry se na něho podíval pochybovačně. „To by muselo bejt se zárukou."

„Tak, jak leží a běží," řek páprda.

„Nevím," odpověděl Jerry. „Cejtím tady suchou hnilobu. Střecha bude asi potřebovat opravu a ty oddělené postele vlastně taky nechci. Víc než osum set nedám."

Páprda se v duchu snažil tu nepříznivou novinu zpracovat.

„Ve všech skříních jsou myšince," řekla Sheeni. „A elektrické zásuvky nejsou uzemněné."

Zdálo se mi, že Jerry je oslněn mým vkusem.

Páprda se odkašlal. „Možná bych vzal devět set padesát."

„Devět set," řek Jerry.

Devět set pětadvacet," kontroval páprda.

Plácli si na devět set deset a prodávající vystavil falešný účet na dvě sta dolarů, aby se dopravní inspektorát vodrbalo na daních. Máma jako placenej zaměstnanec dopravního inspektorátu moc nadšená nebyla, ale neprotestovala. Zatímco muži počítali bankovky

a vyplňovali papíry, procházeli sme se Sheeni po zasviněným pozemku a kdákající kuřata před náma prchaly do všech stran.

Sheeni si klekla vedle starý lepenkový krabice. „Hele, Nickie!“ zvolala, „ti jsou ale nádherní!“

V bedně se tetelilo šest štěňat. Byly skoro celý černý, jen sem tam mezi nima probleskovaly bílý fleky. Měly krátký, polehavý uši, zakroucený vocásky a malý netopýří ksichty. Jejich máma ležela opodál, celá zničená z toho horka. Byla to nečistokrevná buldočice. Měla vypoulený černý voči, vražednej čumák a vystupující spodní předkus. Byl to druhej nejškaredější pes, jakýho sem v životě viděl. Ten úplně nejškaredější byl jejich otec, kerej na nás vrčel ze špagátu uvázanýho k rozbitýmu hracímu automatu.

Sheeni vzala do náručí štěně, které mělo nejvíc bílejch skvrn. Samým nadšením jí za odměnu pocvrkal halenku. Zdálo se, že jí to vůbec nevadí, a dokonce mu dovolila, aby jí volizoval její rozkošná ústa. „Není nádherný?“ řekla.

„Je k zulíbání?“ zalhal sem. Musím si zapamatovat, abych ji nelíbal, dokud si nevyčistí zuby a pořádně nevydezinfikuje pusu kloktáním.

„Zajímalo by mě, jestli jsou na prodej,“ řekla. „Co myslíš?“

„Nedivil bych se,“ řek sem. „Ale dovolej ti vaši psa?“

„Jasňačka,“ řekla Sheeni. „Milují zvířata.“

Páprda psa vohodnotil na nehoráznejch deset dolarů, což bylo víc, než sme Sheeni a já měli dohromady. Zdrcená a zoufalá tiskla si Sheeni štěně k ňadrům. To bylo i na páprdu trochu moc. Chvíli studoval její poprsí a pak jí řekl, že si ho může vzít zadarmo. (Což si myslím, že byla asi tak jeho reálná hodnota.)

Sheeni byla nadšením bez sebe. V jeden moment sem se vyděsil, že snad tomu páprdovi dá pusu. To by pak vykloktání asi nestačilo. Sheeni se místo toho cicmala se svým štěnětem, kerýmu dala okamžitě jméno Albert (což vyslovovala jako „Albér“) po tom existenciálně zesnulým francouzským spisovateli Albertu Camusovi.

Albert pochopil, že jde do světa, a zdálo se, že je rád, že se může konečně vobrátit zády ke svýmu nízkýmu původu. Ohlídl se, aby se ujistil, že ho sourozenci vidí, jak je usazenej v supermodelu linkolna.

Jeho sebevědomí naštěstí nedostalo ránu, protože to vodpoledne sme ze sebou ještě nevlekli právě zakoupený přívěs. Jerry si plánoval zajet pro svůj úlovek druhý den, až poté, co si nechá na linkolna přivařit hák. Takže při cestě domů seděl Albert pyšně na Sheenině klíně, z kerýho seskočil jen jednou, aby si ulevil na bílým koberci. Jerryho to rozrušilo, ale Sheeni rozehrála svý osobní kouzlo na plný pecky a uklidnila ho slibem, že „Nick to uklidí do poslední mrtě".

Protestoval sem tak vehementně, že sem zapomněl uhnout, když se ke mně naklonila a uštědřila mi jednu vlhkou přímo na rty. Fuj. Žena již miluju, má psí dech.

Když sme dorazili zpátky do „Mýho zelenýho ráje", vyskočila Sheeni z auta a zmizla se svým čoklem, jako když střelí. Jerry pečlivě ohledal místo činu na svým koberci a dal mi deset minut na to, abych to buďto zcela odstranil nebo „mi napere do hlavy olovo z třistapadesátsedmičky". Pustil sem se do práce za vydatné pomoci hajzlpapíru, studený vody a saponátu. Jak sem byl tak sehnutej a makal na svým údělu, jala se kolem čmuchat ta stále zvědavá paní Clarkelsonová. Začal sem uslintávat, pochichtávat se a rozmarně sem hodil kus hovna jejím směrem. Zaječela a uskočila. Rámus vytáh mámu a přívěsu a hned zahájila vyšetřování. Paní Clarkelsonová, celá brunátná, jí řekla: „Zpytuj svou duši, hříšnice. A pochopíš, proč tě bůh potrestal tímto dítětem."

„Polib si, krávo," odpověděla máma výstižně a stručně.

Paní Clarkelsonová byla příliš šokovaná, než aby se zmohla na odpověď, a raději odsvištěla.

„Cos té babě řek?" chtěla vědět máma.

Měl sem pocit, že to volá po drobné lži. „Zeptala se mě, jestli ste s Jerrym sezdaní, a já sem jí řekl, že jí po tom nic není."

„Šikovnej kluk," řekla máma. „Jejich drzost snad nezná mezí!"

20:30 – Sedíme s Sheeni u malýho zelenýho stolečku na terase a dopisujeme svý deníky. Albert spí Sheeni u nohou. Po zuřivým boji se Sheeni podařilo přesvědčit svý rodiče, že si psa smí nechat, přestože její matka prohlásila, že má „tvář belzebuba". (Má pravdu.) Ale Sheeni musela slíbit, že bude chodit do kostela „ne méně než dvakrát týdně". Není tímto ústupkem nadšena, ale zase má pocit, že

Albert za tuto oběť stojí. „A kromě toho," řekla, „to posilování se může vždycky hodit."

Fascinuje mě, jak silnou láskou zahrnuje tohoto smrdutýho, vodpornýho čokla. Kdyby byla tak láskyplně pozorná ke mně. Abych teď kromě toho pozoruhodnýho Trenta žárlil ještě i na psa. Zamilovanost mi v žádným případě nepřidala duševního klidu.

22:30 – Sheeni mi dala dlouhý polibek na dobrou noc a ve tmě dovolila mý ruce, aby jí pronikla za podprsenku. Nemohu ani jen začít popisovat ty hmatový požitky z její nahoty: měkkou zaoblenou plnost, hladké, teplé maso, pevnost vztyčené bradavky pod mým šmátrajícím palcem, závratné dívčí aróma. Zítra se jde na třetí fázi.

Když sem se vrátil do našeho přívěsu (až mi povolila pulzující OLE), zjistil sem, že mám na džínách flek. Ne tam, trochu níž. Pochcal mě žárlivej Albert.

Čtvrtek 23. srpna

Vzbudila mě příšerná myšlenka. Dnes je můj poslední celej den s Sheeni. Zejtra se vracíme do Oaklandu. Jak já bez ní budu moct žít! Ona zatím bude v Trentově vopáleným mužným náručí, jeho mohutná postava přitisknutá k jejímu křehkýmu tělu. Tato představa ve mně vyvolává nefalšovanou fyzickou bolest. Budu muset Trenta zabít a nýst za to následky. Jiný řešení prostě nevidím. Zajímalo by mě, jestli Jerry opravdu má někde ráži třistapadesátsedum. Ale co když není nabitá? Můžou si čtrnáctiletí někde sehnat náboje? Asi jo. Díky bohu za teroristy.

Mý vražedný plány přerušilo zaklepání. Voblík sem si župan a votevřel. V ranním slunci stála má milovaná, žalem bez sebe a s pláčem zarudlýma očima. Konečně se přiblížil okamžik, aby mladý Sidney Carton vykonal ušlechtilý čin pro milovanou ženu.

Sheeni mi povyprávěla celou tu strašnou historii po cestě do cukrárny. Večer se uchýlila do svého miniaturního pokojíčku v prvním patře a usnula s Albertem v náručí. (Ten zasranej pes má ale štěstí!) V noci, když spala a oddávala se svým dívčím snům,

vyklouzl ten uličník Albert dolů, aby se trochu vydováděl. Když se ráno rodiče probudili a vešli do obýváku, zjistili, že jejich drahocenná rodinná bible (ve skutečnosti brožovaný vydání určený pro prázdninový účely) se válí po celým pokoji. Ten bezbožník zrovna žvejkal posledního z korintských. Pro paní Saundersovou byl tento akt znesvěcení jasným důkazem Albertova ďábelského původu. Je zapuzen a žádné Sheeniny sladké řečičky nemohou změnit tento rodičovský ortel. Albert je prozatím uvězněn ve skladovacím prostoru jejich přívěsu, dokud se o jeho osudu definitivně nerozhodne.

„Co já jen budu dělat," naříkala Sheeni, když se zakusovala do pocukrovanýho věnečku. Zcela mě vyřídil cukrovej prach na jejím horním rtu.

Žvejkal sem javorovou tyčinku a zvažoval, jaký má Sheeni možnosti. „Hele, vezmeme se," řek sem, „a Albert s náma může bydlet."

„No tak, Nickie, mluv vážně!"

V životě sem nemluvil vážněji. Ale viděl sem, že Sheeni ještě není tak zcela připravená jít v manželskejch šlépějích Millie Filbertový. Škoda!

Pak sem si povšiml neklamnejch znaků: Sheeni se chystala rozehrát svý kouzla ve velkým stylu. Připravil sem se na prudkej nápor.

„Nickie, kocourku," zavrněla, „proč si ho nevezmeš ty? Mohl by být jako naším nemanželským dítětem."

„V žádným případě," řek sem.

V krásným modrých Sheeniných očích se zaleskly slzy. „Mohl bys to alespoň zvážit, zlato. Pro mě. Ještě nikdy jsem tě o nic neprosila."

Zvážil sem to. Na jedný straně byl blbej, smradlavej vošklivej čokl, kerej už dokázal, jakým průserem umí bejt. Na druhý straně, kdyby byl se mnou, moh by znamenat pevný pouto (no tak teda aspoň psí řemínek) mezi mnou a Sheeni. Pak mně náhle osvítil takový záblesk inspirace, jaký se dostavuje tak jednou, dvakrát za život. Alberta mi seslalo samo nebe (nebo snad peklo?).

„Možná bych si ho vzal," řek sem a zakous se do dortu s polevou. Sheeni napjatě čekala. Pomalu a zamyšleně sem žvýkal.

„Ale mám jistý podmínky."

„Jaký?" zeptala se nervózně.

„Pokud má být Albert naším dítětem lásky, pak chci mít jistotu, že sem široko daleko jediným otcem. Trent musí dostat kopačky."

Sheeni se zamyslela. „To žádáš hodně," řekla nakonec.

„Vopravdu?"

„Jsme si s Trentem hodně blízcí."

„Já chci být ještě blíž."

„Ale Trent je nesmírně oduševnělej," smlouvala.

Taky nejsem zrovna retardovanej."

„Ale Trent je moc hezkej," vypočítávala.

„Vzhled není všechno."

„A má skvělou postavu."

„Není problém, začnu s kulturistikou."

Sheeni se kousala a přemýšlela, co by dál přihodila. „Trent zbožňuje zem, po níž chodím."

Tak to už sme dva, Trente! „Tvoje volba," řek sem. „Život se mnou a psem, kterýho miluješ, nebo živoření bez psa s plytkým egoistickým poétou."

Sheeni spolkla poslední ze svejch zákusků a olízla si svý nádherný prsty. „Tak jo, Nicku. Nemám asi na výběr. Rozejdu se s Trentem. Ale pokud se zabije, je to na tebe."

„Přijímám plnou zodpovědnost," řek sem. „Za psa. I za vopuštěnýho milence."

Sheeni se rozzářila. „Dobrý. Dohodnuto."

„Ne tak úplně, má milá," řek sem. „Chci ještě něco."

„A co to má jako být?"

Podíval sem se jí zpříma do očí. „Však víš," řek sem.

„Ach ne," zaprotestovala. „To teda ne. Na to seš moc mladej. To si na svý triko nevezmu."

„Jak to myslíš!" řek sem. „Tobě bylo třináct!"

„To je něco jiného. Děvčata dospívají dříve."

„Ale jak jinak mohu mít opravdickej vztah k našemu nemanželskýmu dítěti?“ chtěl sem vědět.

Sheeni vypadala, že začíná litovat, že tento termín vůbec kdy zavedla. „A máš prezervativ?“

Konečně se to někam posouvá! „Samozřejmě,“ řek sem.

Podíval sem se do peněženky. „Tady, značka Šejk.“

„Tak to je blbý,“ řekla Sheeni. „Ty jsou pro velký. Mohl by ti sklouznout a mateřství stoprocentně nemám momentálně v plánu.“

Na ženu s jedinou sexuální zkušeností toho Sheeni věděla o mužský ochraně nějak příliš moc. „Nevadí,“ řek sem, „seženu jinej. Značka bude dle tvýho výběru.“

Sheeni se ještě zamyslela. „Musí to být na bezpečným místě. V příjemné a pohodlné posteli. Bez rušivých vlivů. A na relaxaci na navození nálady nějaké dobré červené víno, nejlépe francouzské.“

Náhle sem si uvědomil, že žena, kterou miluju, je vlastní dcerou úspěšnýho advokáta.

„Dobrý,“ řek sem. „Ještě něco?“

„A ten prezervativ musí být nový. Nechci takový, co se válel kdovíjak dlouho po peněženkách. Zákazníci je nedávno hodnotili, takže myslím, že bys měl vybrat značku s největším počtem bodů. Bude to asi vyžadovat jisté studium po knihovnách. Ocenila bych fotokopii toho článku. A jako vedlejší ochranu bych si představovala značkový spermicid.“

„A co kdybych si nechal narychlo podvázat chámovody, abys to měla jistý?“ zeptal sem se.

Nepovšimla si mýho sarkasmu. „To si, Nickie, musíš rozhodnout sám,“ řekla.

„Ty nechceš mít někdy se mnou děti?“ zeptal sem se.

Sheeni to šokovalo. „Nebuď jak malej. Vdávat se budu nejdřív tak ve třiceti a otec mých budoucích dětí studuje teď pravděpodobně filozofii na Sorbonně.“

Jak já toho neznámýho namyšlenýho žabožrouta nenávidím!

Zamyšleně sem pozoroval Sheeni, jak upíjí kafe. Čekala mě vysoká hora, zbývalo přejít ještě mnoho zrádnejch ledovců, ale konečně sem měl v ruce orazítkovaný a podepsaný vstupní vízum do

ráje, kterej mi ležel přímo před nosem. Teď si konečně můžu začít myslet, že vábivá, ale abstraktní představa, obvykle známá pod pojmem „pohlavní styk“, se přece jen stane součástí mý každodenní reality. Zkrátka a dobře, mám konečně reálnou vyhlídku, že si švihnu.

„No,“ řek sem a dorazil svý kafe, „pokud to všechno mám stihnout do dnešního večera, pak bych na tom asi měl hned začít dělat. Nevíš, kdy otvíraj knihovnu. ?“

„Nebuď směšný, Nickie,“ řekla. „To přece nemáš šanci všechno zvládnout během jediného dne. A kromě toho, dnes nemám náladu.“

„Tak co budem místo toho dělat?“ zeptal sem se uraženě.

„Pojďme zachránit toho chudáčka Alberta!“

Smradlavá bestie byla štěstím bez sebe, že sme ji pustili ze zapařený bedny. Zatímco ji Sheeni zahrnovala pusinkama, vyslala ke mně ta psí mrcha arogantní pohled – přesně jako tata se svejma štětulema.

Pchá, ten vošklivej pes bude ještě koukat, až zjistí, kdo to vlastně bude rozhodovat o jeho misce žrádla. Předpokládám, že to se pak ještě dočkáme zkrotlýho patolízalskýho pejsánka.

Když sme odcházeli, všiml sem si bledé strašidelné tváře, jak nás upřeně pozoruje za záclonou. Ta ženská vypadala jako Sheeni v roce dva tisíce sto čtyřiasedumdesát.

„To byla tvá babička?“ zeptal sem se.

„Ne, má matka,“ řekla Sheeni, objala svý štěně ještě pevněji a víc neřekla.

Vytušil sem za těma vysokejma hliníkovejma stěnama nějaký strašidelný tajemství. Srdce mi překypovalo láskou a cejtil sem nutkavou potřebu chránit svou milovanou před nástrahami života. Jenom doufám, že to později nepovede k tomu, aby mě ňákej budoucí psychoanalytik označil jako „zachránce“.

Vřítili sme se do „Mýho zelenýho ráje“, abychom prodiskutovali psí adopci s mámou, ale voba s Jerrym byli pryč. Určitě někde poletovali a sháněli háky pro přívěs. Jen my dva (plus Albert) v přívěsu mělo za následek, že atmosféra byla nabitá vášnivě erotickou energií.

Brzy sme seděli zahákovaní na uzounkým gauči, na našich přisátejch rtech se mísila hořkost kávy se sladkou chutí touhy. Vášeň mi dodala odvahy, a tak sem Sheeni trochu povytáhl vršek od bikin. V jasném slunečním světle sem si konečně mohl prohlídnout její nádherná ňadra, jejichž panenská bělostnost, kontrastující s opálenou kůží kolem, ještě podtrhovala jejich útěšnost. Sheeni zasténala, když se ní má chtivá ústa přisála na teplou bradavku. Její ruka sjížděla níž a níž, až v kalhotách našla mou pulzující OLE. Rozepnul sem zip a Sheeni vytáhla můj žulovej instrument, právě když před přívěsem hřmotně zabrzdil linkoln.

Do čerta!

Albert začal zuřivě štěkat. Sheeni se bleskurychle odhákovala, stáhla si vršek od plavek a ukryla své bezkonkurenční skvosty. Vyskočil sem a šlápl na Alberta, kerej začal kňučet. Sheeni se sehnula, aby ho ukonejšila, a já se zatím v bolestech belhal na hajzl, přičemž mě má vytrčená OLE předcházela vo několik metrů.

Z malýho, tmavýho hajzlíku sem slyšel, jak se Sheeni zdraví s mámou a Jerrym.

„Co je s tím zatraceným psem?“ zeptal se Jerry.

„Obávám se, že jde o trauma úzkosti z odloučení,“ odpověděla Sheeni.

Jerry na to nic neřek.

„Kde je Nick?“ zeptala se máma.

Sheeni chladnokrevně odvětila: „Obléká si v koupelně plavky. Jdeme se koupat.“

Zvažoval sem, co se svou rekordní OLE. Bez pomoci tu bude trčet několik dalších měsíců. Tak dlouho sem čekat nemoh. Devět rychlejch pohybů a monumentální vodotrysk vohodil zeď. Měl sem pocit, že celej můj nervovej systém vodchází močovou trubicí. Pokud se mnou takhle cvičí lehký mazlení, mám vůbec nárok přežít pohlavní styk? Však to časem zjistíme.

Utřel sem stěny a strop, rychle se převlík do plavek, lapl plážový saky paky a klidně vplul do obýváku. Sheeni se mazlila s naším dítětem lásky.

„Paní Twispová,“ řekla Sheeni. „Nick by se vás chtěl něco zeptat.“ Máma zaujala rodičovský postavení. Vyslal sem k Sheeni výstražnej pohled.

„Víš,“ řek sem a kolečka v hlavě se mi zavařovaly, „myslíš, že by s námi mohla jít Sheeni na večeři? Je to náš poslední společnej večer.“

Máma se usmála. „Samozřejmě, to by bylo prima. Sheeni, máme na sedm hodin objednanej stůl.“

„A vem si něco s velkým výstřihem.“ navrhl Jerry mlsně. Máma se na něho škaredě podívala.

„To byl vtip, puso,“ řek Jerry a poplácal mámu po zadnici.

Jeho ruka zaváhala na máminejch šortkách. „Tak dete nebo co?“ zeptal se.

Rychle sme se zdejchli. Sheeni připla Alberta na vodítko a všichni tři sme se procházkovým tempem ubírali horkým sluncem k jezeru.

„Promiň mi mou ukvapenost s tím Albertem,“ řekla Sheeni. „Nebudeš s ním mít problémy?“

„To zvládnu,“ odpověděl sem. „Je jasný, že tak velkou žádost, jakou je tato, je zapotřebí strategicky pečlivě naplánovat. Nemůžeš přitančit a jen tak ji nadhodit. Přivolalo by to totiž jedno obrovský NE. A jakmile jednou dospěláci vložej svý rodičovský ego do „NE“, pak pro ně musíš pracně vymejšlet způsob, jak by mohli říct „ANO“ a zachovat si při tom tvář.“

„Nickie, ty aspoň nemusíš zápasit s neustálýma překážkama ze strany boha. Buď rád.“

Minuli sme paní Clarkelsonovou, která seděla na vydlážděným plácku před svým přívěsem a skládala noviny do plácaček na mouchy tsetse pro misionáře v Africe. Zastrčil sem prst do nosu.

Sheeni, pročpak se s tím chlapcem držíš za ruku?“ chtěla vědět stará dáma.

„Vedu ho k jezeru, paní Clarkelsonová,“ odpověděla Sheeni vesele. „Jde o hydroterapii.“

„Ach tak. Pak je to asi v pořádku.“

Natáhl sem prst. „Chceš šušeň?“ zachrochtal sem. „Mám jich spoustu.“

Paní Clarkelsonová se otřásla. „Ne, děkuji, mladý muži. Je to hnusné a odporné.“

„Buď hodnej, Nicku,“ napomenula mě Sheeni, „Nebo ti nekoupím leďňáčka.“

Začal sem slintat a pofňukávat a nepřestal sem, dokud sme paní Clarkelsonový nezmizeli z dohledu.

„Jde ti to perfektně,“ řekla Sheeni.

„Díky, zlato,“ odpověděl sem, „doufám, že se jednoho dne dostanu na studia k Stanislavskýmu.“

„To ti dá pěkně zabrat,“ odpověděla Sheeni. „Ten už je asi padesát let mrtvej.“

Napadlo mě, že milovat Sheeni je někdy jako začít si romantický hrátky s Encyklopedií Britannicou.

Kráčeli sme městem. Ulice podél motelů byly plný aut a lidí, neboť se blížil víkend. Pomalej průvod přehřátejch karavanů, kempinkovejch vozů a velkejch dodávek s motorovejma člunama se po centimetrech šinul k modravý vodě. Tři venkovští balící se vyklonili z vokýnek a hvízdali na Sheeni, dvě tlustý ženský sprostě komentovaly vošklivost našeho psa. Sheeni a Albert dělali, že neslyší.

Obrovský nápisy na pláži oznamovaly „Zákaz vstupu psů“, ale Sheeni je s přehledem ignorovala. Rozprostřeli sme si ručníky na horkým písku a opalovali se– Albert rychle usnul ve stínu pod překlopeným Sheeninym proutěným košíkem a hlasitě chrápal svou nakopnutou tlamou. Naolejoval sem svou lásku a zase OLE, kterou bylo možný pozorovat ze vzdálenosti pěti kilometrů.

„Možná by sis měl nechat vyšetřit hypofýzu,“ řekla Sheeni. „Nikdy sem nepotkala nikoho s tak šíleně aktivníma hormonama.“

Ujistil sem jí, že potřebuju jednoduchý domácí léčení, kerý ani nepotřebuje lékařskej dohled.

„Brzy to bude,“ řekla Sheeni. „Musíš být trpělivý, Nickie. Vymyslím nějakej způsob, abych vás s Albertem mohla brzy navštívit.“

„To doufám, sakra!“

Zbytek odpoledne (poslední s Sheeni bůhví do kdy) utekl v teplým oparu. Vzpomínám si na vůni opalovacího krému a hotdogů, na horké slunce opřené do mých zad, na husí kůži z ledové vody, chuť jezera na sladkejch rtech, dotyk ruky, která zabloudila do mých plavek pod tmavozelenou hladinou, na tajemství měkkého rozkroku, jehož sem se na vteřinu mohl letmo dotknout přes tenkou vrstvu mokrých plavek.

Když sme se připálení a unavení vrátili do Sheenina přívěsu, zastavila se, aby vybrala poštu. Všim sem si, že jeden z dopisů nese její adresu, psanou širokým mužným písmem.

„Můžu to pro tebe roztrhat, zlato?“ zeptal sem se.

„No tak, kocourku, to by přece nebylo tak úplně fér pro toho ubohého odesílatele, že jo.“

„Mně je férovost vůči té osobě ukradená,“ odpověděl sem.

„Pročpak?“ trvala na vysvětlení.

Protože tě líbal, hladil a kdovíco ještě s tebou dělal! „Protože proto,“ řek sem. „Doufám, že v tomto bodě budeš respektovat mý pocity.“

„Nechápu, co mají tvé pocity co do činění s americkým systémem pošt a telekomunikací,“ řekla Sheeni zarytě. „Vandalismus jakéhokoli druhu je neomluvitelný. Já sem tě přece nikdy nežádala o roztrhání byť jen jediného dopisu od Marty.“

„Od Marty žádný dopisy nedostávám,“ řek sem. „A ty to dobře víš!“

„Tak až jednou dostaneš, pusinko,“ řekla Sheeni, otočila se v brance a podala mi vodítko se psem, „přines je a natrháme je nacimprcampr společně.“ Naklonila se přes vrátka a políbila mě. „Nashle o půl sedmé, miláčku. Ahoj, Alberte!“

Pevně svírala doličnou obálku a zmizela v dvouposchoďovým přívěsu. Albert kňoural, že chce taky a casnoval za špagát.

Naštvaně sem se votočil a táhl ho za sebou. Albert za mnou klouzal, jako když se malej škaredej pes učí jezdit po asfaltu na vodních lyžích. Vzpouzel se tak, že sem ho nakonec musel vzít do náruče a vodnýst domů.

Máma stála jen v podprsence a kalhotkách v mrňavý koupelně, byla ještě celá zarudlá po odpolední tirácký válcovačce a dávala si na ksicht obličej. Jak sem se stačil povšimnout, lahvičky s různým svinstvem se za každej rok po pětatřicítce množí geometrickou řadou.

„No, kde seš?“ zeptala se. „Běž se nachystat. A co tu děláš s tím psem?“

„Sheeni mě požádala, abych na něho dal pozor, než se obleče?“ zalhal sem.

„Kde je Jerry?“

Máma si s obrovským soustředěním přimalovávala obočí.

„Sprchuje se. Půjdeš taky?“

Představil sem si toho neustále číhajícího prasečího pastora. „Ne, umyl sem se v jezeru,“ řek sem. Zatáhl sem záclonu, která oddělovala můj pokoj od zbytku přívěsu, čímž sem si vytvořil zdání soukromí. Stáhl sem svý ještě mokrý plavky. Můj vlhkej kámoš byl plnej písku a chladem se celej scucl na velikost malýho vyloupnutýho buráku. Je k nevíře, že tohle je tentýž obrovskej orgán, kerýho před pár hodinama hladila pod vodou křehká ženská ruka. Věděl sem, že mý soukromí je nejistý, tam sem se raději rychle voblík. Albert ležel na linoleu a uraženě mě pozoroval.

Když sem byl hotov a odhrnul závěs, máma si ještě pořád přidávala další a další vrstvy obličeje. Rychle si mě prohlídla vod hlavy až k patě.

„Sluší ti to, Nicku.“ Říká to vždycky. Moh bych mít na ksichtě sedumačtyřicet kapajících vředů (a jednou je určitě mít budu), ale pokud bych měl zažehlený puky, máma by řekla, že „mi to sluší“.

„Dík, mami, tobě taky,“ zalhal sem. Rozhod sem se, že začnu pomaloučku makat na psí adopci. „Už sem zjistil, co je to vlastně za psí druh, ten Albert,“ řek sem nenápadně.

„Jo? A jakej?“ máma se nanášela poslední vrstvu, kerá se trochu podobala mořidlu.

„Chlápek v obchodě s domácím zvířectvem nám řekl, že je to čistokrevnej španělskej tonzello.“ Albert skepticky zvedl voči.

„Tonzello? To sem v životě neslyšela.“

„Ani Sheeni. Tak sme šli do knihovny a něco si tam o něm našli. Jde o populárního španělskýho sportovního psa.“

To vzbudilo mámin zájem. Odložila štětec. „A co je to za sport?“

„Mají tam takovou soutěž, říkaj tomu tonzelloatlon. Každej tým sestává z jednoho atleta a jednoho psa. Je to mix běhu, akrobacie a umělecký gymnastiky. Že prej je to pěkná podívaná, aspoň podle tý encyklopedie.“

„A tady se to taky provozuje?“ chtěla vědět.

„Moc ne,“ řek sem. „Ale Španělsko neustále žádá, aby se to zařadilo mezi olympijský sporty. Pokud by se to podařilo, bylo by pro mě docela snadný dostat se do americký výpravy, protože tonzellů je tady hrozně málo.“

„Olympijský hry? To mě podrž!“ Máma si zamyšleně uhlazovala glazuru. Zřejmě zvažovala, jaký by to bylo bejt matkou zlatýho olympijskýho medailisty.

Zvedl sem mladýho tonzella a láskyplně ho objal. „A prej sou taky lehce vycvičitelní.“ Albert se mý náruči ošil, chňapl mi po ruce a pocvrkal košili. Rychle sem ho zase položil.

V ten moment se otevřely dveře a vstoupil Jerry. Byl celej růžovej a vlhkej, na sobě rozhalenej koupací plášť, kerej dával vyniknout jeho bujným černým chlupům.

„Čau, Nicku,“ řekl a utíral si vlasy. „Tak co, už ses vynadíval?“

„Jerry, to teda nebylo moc vtipný,“ řekla máma a odkráčela směrem k ložnici. Jerry mlsně pozoroval její kalhotky a podprsenku.

„Vždyť to byla jen legrace, Estello,“ řekl a šel za ní. Zavřeli dveře. Slyšel sem, jak máma říká: „Teď ne, Jerry. Právě sem se upravila.“ Pak se ozvaly zvuky, kerý zněly jako rvačka a následoval krátký úder. Zvažoval sem, jestli i v těchto končinách sou poldové na čísle 158, když tu se rozhostilo zlověstný ticho.

„Nestalo se vám něco?“ zavolal sem na ně.

Po jistý odmlce se ozvala máma: „Všechno je v pořádku.“

Byl sem znechucenej rodičovským chtíčem, a tak sem si raděj pustil gramec na plný prdy.

„Alberte,“ řek sem, „to je Frank Sinatra. Budeš ho teď slýchávat často.“

Půl hodiny na to sme všichni, až na Alberta, stáli na dlážděným plácku před přívěsem a čekali na mou lásku. Tonzello byl zavřenej v přívěsu a trénoval tam svý kňučení. Máma měla na sobě ohnivě rudý šaty s hlubokým výstřihem, kerý vypadaly, že přišly na dobírku přímo z Pekla, z Oddělení tělesnejch hříchů. Jerry se voblík tak, aby ladil se svým fárem: bílej lněnej oblek, bílý boty a pásek, zelenkavou košili a žlutýho motýlka. Já měl na sobě svý oblíbený hadry, kerý nosím, když nechci bejt vidět: flanelový gatě, béžovou košili, usedlou šlajfku a nenápadný tvídový sako. Vypadal se jako dobrovolník spolku „Mladí Američané pro mír“, kerej čeká, aby moh zamávat koloně aut s Danem Quaylem uprostřed.

Náhle se k nám blížila překrásná mladá žena. Bylo to nepravděpodobné, ale promluvila na nás. „Ahoj, Nicku. Dobrý večer, paní Twispová. Zdravím vás, Jerry.“

Byla to Sheeni. Mejkap, perlovej náhrdelník, náušnice a kaštanový vlasy vyčesaný do drdolu jí přidaly neuvěřitelnejch deset let. Vypadala jako ta nejkrásnější vysokoškolačka na světě. Její nádherná opálená ramena svítila jako čtyryadvacetikarátový zlato nad tmavěmodrou pavučinou jejích šatů. Srdce se mi divoce rozbušilo. Ztratil sem řeč.

„Dobrej večír, Sheeni,“ řekla máma. „Vypadáš pěkně.“

Pěkně! Pěkně! Bože, jak znesvěcujeme vlastní jazyk!

„Vypadáte nádherně,“ řekla Sheeni, čímž to znesvěcení ještě podtrhla.

„A váš oblek, Jerry, je úžasný.“

„Díky, kotě,“ řek Jerry.

Byl sem pořád ještě ochrnutej. Sheeni se na mě pobaveně podívala.

„Co je s tebou. Nestalo se ti něco, Nicku?“ zeptala se mě a vzala za ruku.

„Seš... Seš... záchvatně krásná,“ koktal sem.

Sheeni stáhla obočí. „Ale ne, Nickie. Záchvat je jisté duševní rozpoložení. Myslím, že adverbum záchvatně nelze použít při popisu fyzického vzhledu. Tato aplikace je naprosto chybná.“

Z této gramatické disputace mě zachránil Jerry. „Tak jo, vystřelíme, ne?“ řekl.

Nasáčkovali sme se do velkýho linkolna, kerej měl na zadní nápravě přidělanou lesklou chromovou kouli. Pod volantem byl brzdovej mechanismus přívěsnýho vozu. Kdykoli Jerry šlápl na brzdovej pedál, páka mechanismu mu obscénně mířila přímo do rozkroku.

Máma trvala na tom, aby Jerry kvůli „dámám a jejich účesům“ zavřel střechu. Sice nerad, ale vyhověl, takže sme do restaurace jeli v relativním bezvětří.

Držel sem teplou Sheeninu ruku a snažil se získat kontrolu nad svým jazykem. Bylo mi jak Quasimodovi s Esmeraldou na rande ve čtyřech. Pořád sem čekal, kdy se objeví Trent a královi žoldáci, zastaví auto a pošlou mě zpátky do zvonice, aby tak ztrestali mou opovážlivost. Zatím však Esmeralda vydávala nádhernou vůni.

„Je to... Je to parfém?“ zjišťoval sem.

„Jo, líbí se ti? Značka Joy, moje oblíbená. Byl to dárek od...“ Tak tak se zarazila.

„Hm,“ řek sem. „Ale i tak se mi líbí.“

Sheeni se natáhla a políbila mě. „I ty se mi líbíš.“

Využil sem tý příležitosti a mrkl sem jí do výstřihu – a chytil při tom Jerryho pohled ve zpětným zrcátku. V ten moment sem si připadal jako ten nejmladší prasák světa.

Jerry zajel ke kraji a zaparkoval před velkou restaurací na břehu jezera, kerá se menovala Kutr bocmana Biffa. Na jednom konci přecpanýho parkoviště stálo na vysokým železným podstavci vyloďovací plavidlo z druhý světový války. Na druhým konci byla obrovská z překližky vyřezaná scéna Vztyčování vlajky na Iwo Jima. A mezi nima se rozprostírala restaurace, nepravidelná jednopatrová dřevěná stavba s obrovskýma modravýma oknama s výhledem na jezero. Nad okny plavalo hejno modrejch neonovejch rybek.

Sám velkej Biff nás přivítal u vchodu, kerej byl ozdobenej rybářskýma sítěma. Poznal sem, že je to on, protože všechny zdi byly odvrchu dolů polepený zarámovanejma fotkama, na kterejch se třese ruku se slavnýma lidma. Pár sem jich poznal. Věřte nevěřte, byl mezi

nima i Frank Sinatra mladší. Biff si drze prohlídl mou lásku a pak nás doprovodil ke stolu, luxusně umístěnýmu hned u okna. Biff Sheeni dvorně usadil, a když jí podával jídelní lístek, nenuceně položil svou stařeckou flekatou tlapu na její nahá ramena. A tak když sem si sedal, za odměnu sem mu probod nárt nohou od židle. Od té chvíle se na mě Biff začal dívat obdivně. Nebo aspoň se mi to tak zdálo.

Jako obyčejně sme byli na rozhraní kuřáků a nekuřáků. Jerry si to tak vždy výslovně přeje, aby moh foukat kouř na kohokoli, kdo je podezřelej z antikuřáckejch postojů. Jerry se domnívá, že svoboda kouřit, je ústavou zaručený právo. Když si zapaloval svou první kamelku bez filtru, viděl sem, jak se pozorně rozhlíží po nedalekejch stolech nekuřáků a hledá potenciální fašisty. Ale protože sme nebyli v Berkeley, ale v pěkným zapadákově, nikomu tady zřejmě nevadilo, že se jeho směrem valí škodlivej kouř z cigaret.

„Je to tu moc pěkný, že jo," řekla máma. Ma tom sme se všichni shodli. Na druhý straně jezera právě zapadalo slunce a zbarvovalo vodní hladinu i nebe nad ní do různejch odstínů růžový, modrý a zářivě oranžový. Kolem fičely motorový čluny a lidi s rozesmátýma držkama na nich popíjeli pivo.

Jerry u naší servírky – padesátiletý venkovský matrony, voblečený podle Biffovejch instrukcí do minisukně a korzetu – objednal tři koktejly a jednu bylinkovou limonádu. (Marketingová otázka: mohou obstarožní krávy s otokem nad hlubokým výstřihem úspěšně prodávat žvance z ryb? Z velikosti diamantu, třpytícího se na Biffově malíčku, soudím, že zřejmě jo.) Číšnice Sheeni omrkla a ani nechtěla vidět občanku! Srkal sem svou limonádu, zatímco tři „dospělí" popíjeli koktejl. Sheeni mi dala ochutnat ze svýho. Byl opojně lahodný. Zatím mi chutnal každej alkoholickej nápoj, kerej sem zkusil. Znamená to snad, že mě v dospělosti čeká osud přeerotizovanýho alkoholickýho pisálka?

Pustili sme se do studia jídelního lístku. Žádná extra makrobiotická kuchyně to nebyla. To, co nebylo fritovaný v rozpáleným sádle, hodili – syrový a zakrvavený – na gril. Máma se rozhodla pro lastury, Sheeni chtěla mořskýho okouna a muži si

objednali biftek. Jerry si objednal jako obvykle středně propečnej, takže já sem si objednal polopropečenej, takže on požádal o polopropečenej taky, takže já sem přešel na polosyrovej, a tak on se rozhodl pro polosyrovej taky. Pokud sem nechtěl na talíř syrovou krávu, bylo třeba souboj v tomto bodě přerušit. K mýmu překvapení nám donesli oba bifteky dokonale polopropečený. (Možná, že máma tý servírce něco špitla.) Taky sme měli francouzskej chleba s máslem, kukuřičný vdolečky s máslem, máslem potřenej chřest a pečený brambory s máslem a kyselou smetanou. Máslo se taky objevilo na syčících, čerstvě naservírovaných biftecích. Bohužel chybělo v salátu – tam dali jen kyselou smetanu s nivou.

Všichni kromě dítěte dostali druhej koktejl a brzo se začali velice vesele a hlučně bavit. Sheeni nám popovídala legrační příběhy ze života v Ukiahu a máma zase přidala něco trapnejch historek z mýho dětství. Začala od prvních neúspěšnejch pokusů naučit mě chodit na nočník a skončila tím, jak sem se krátce, ale bolestně, zamiloval do učitelky v mateřský školce. Všechny je povyprávěla s úžasným smyslem pro každičkej detail a bavila tím přivožralýho tiráka a ženu mýho srdce. Statečně sem se usmíval a pokoušel se to brát jako slavnost na počest populární osobnosti.

Ještě víc vadilo, když si Sheeni vzala od Jerryho kamelku. Představa, jak se karcinogenní dehet ukládá do jejích perfektních růžových plic, mi způsobovala nevýslovnou bolest. Rozesmutnila mě představa její pařížské budoucnosti mezi zhýralejma nikotinovejma žabožroutama. Tam aspoň budu s ní, budu chránit její čest a trvat na tom, abychom v kumštýřskejch kavárničkách na levým břehu seděli v nekuřácích.

Jako zákusek sme se všichni rozhodli pro specialitu podniku: tvarohovej koláč s čokoládou. Byl dobrej, ale bylo ho trochu moc. Jen muži dojedli svý obrovský kusance a třech tísících kalorií. Jerry ještě dojel po Sheeni a po mámě. Musí přece živit svý veliký panděro.

V tý době sem už byl skoro na infarkt, ale spustila kapela a ti tři se probrali k životu. Jednalo se o C&W kvarteto: Gina a tři kovbojové. Gina byla vyžraná padesátka, zpívala falešně a hrála při tom na

kytaru. Doprovázela ji trojice vyzáblejch chlapíků středního věku, kteří vypadali, že maj za sebou denní šichtu u benzínky. Hráli na housle, bubny a tahací harmoniku.

K mýmu úžasu se začaly páry u okolních stolů zvedat a proudit směrem k tanečnímu parketu. Jako každej normální bílej čtrnáctiletej puberťák mám panickou hrůzu z toho, že bych měl tančit na veřejnosti. Modlil sem se, aby Sheeni sdílela mý pocity, ale bohužel se tak nestalo. Nejdřív se zvedla máma s Jerrym. Pak mě vzala Sheeni za ruku a odvedla na obávaný jeviště lidskýho ponížení.

Kromě velice příjemnýho pocitu z Sheeniných pevných prsou na mý hrudi to byl naprostej běs. Co se týče tance, nemám ani talent, ani zkušenost, ani rytmus. A taky sem byl střízlivej (na rozdíl od partnerky) a bolestně prožíval představu, že můj sok v lásce už určitě svý taneční umění prokázal. Představa, jak zaháknutí tvář na tvář (a co hůř, prsa na prsa) ladně krouží ukiažským tanečním sálem, mýmu soustředění na rytmus teda moc neprospěla.

A tak sme tančili. Sheeni se vznášela jako rozjařená předválečná Paříž. Já šlapal jako německá armáda při ústupu od Stalingradu. A pak naštěstí byl ten boj za náma a chladnou nocí sme se ruku v ruce blížili k čekajícímu linkolnovi. Jerry si prozpěvoval, Dožínková královna hvízdala, Sheeni si notovala a mně se strašně ulevilo.

V temnu zadního sedadla se mi Sheeni přisála na jeden z mých rtů. Chutnala po tequile, cigaretách a čokoládě – ta provokativně prchavá směsice rozproudila můj nervovej systém. Zatoužil sem si jí vzít teď hned a tady, bez ohledu na prošlou záruční dobu prezervativu a na matku, sedící jen metr od nás. Vzdychl sem, když její ruka našla zduřeninu v mejch gatích. „A co bude s Albertem?“ zašeptala.

„Odkejvej všechno, co řeknu,“ odpověděl sem jí šeptem. Souhlasně mi stiskla pulzující OLE.

S velikým sebezapřením sem jí odsunul ruku a naklonil se dopředu. „Mami,“ řek sem, „právě sem mluvil s Sheeni a ona by byla ochotná vzdát se Alberta, pokud by mi to mělo pomoci dostat se na olympijské hry.“

„Neříkej," zvolala ovíněná Dožínková královna. „Opravdu bys to pro Nicka udělala?"

„No... asi ano, paní Twispová," řekla Sheeni.

„No, to je ale fantastický, Nickie," odpověděla máma. „Sheeni o tvýho psa se dobře postaráme."

„Děkuji, paní Twispová," řekla Sheeni. Překvapeně se na mě podívala.

Usmál sem se a políbil jí. Trente, pomyslel sem si, pomalu mizíš v propadlišti dějin.

Jerry sice vypadal, že není ve stavu řídit cokoli kromě svejch kroků, přesto však sme se brzo bezpečně dokolébali k „Mému zelenému ráji". Sheeni řekla dobrou noc, objala se s mámou a Jerrym. Ten ji vrazil polibek, kerej mi pak překvapená Sheeni popisovala jako ten nejintimnější francouzák. Připsal sem si ho na dlouhý seznam Jerryho hříchů, kerý si pěkně vodpyká.

Doprovodil sem Sheeni. Domluvili sme si zákuskovou schůzku zítra ráno, ale toto byly naše poslední okamžiky (relativního) soukromí. Když sme ruku v ruce procházeli kolem potemnělých přívěsů, třpytících se jako stříbro v teplém měsíčním svitu, vysvětloval sem, jak se Albert metamorfoval z vošklivýho podvraťáka na tonzella, skvělýho sportovního psa olympijskýho kalibru.

„Jsi génius," smála se Sheeni. „Naprostý génius."

Řek sem, že vlastně vo nic nešlo, ale ve skutečnosti to byla ta slova, kerý sem odjakživa toužil slyšet o svý osobě z úst překrásný ženy. A to mě bylo teprve čtrnáct! Někteří muži na to čekají celej život a umíraj dřív, než vůbec kdy slyšeli něco podobnýho kohokoli vyslovit.

V tmavém stínu pod baldachýnem Sheenina přívěsu se naše dychtivá těla spojila v nenvázané vášni. Opatrně sem ochutnával její horké rty, šťasten, že na nich nezůstala stopa po tom vilným tirákovi. Brzo sme společně prozkoumávali erotický hranice lidskýho polibku. Můj jazyk studoval její jazyk, její zuby, stoličky, dásně, její patro, a dokonce sem narazil na nerozkousanej ždibíček mořskýho okouna. Když sem se jí snažil vsunout svou pravou ruku pod šaty, v přívěsu

se rozsvítilo a otevřely se dveře. Ve vchodu se tyčila Sheenina pět tisíc let stará matka.

„Sheeni?“ zaskřehotala, „jsi to ty?“

Sheeni si uhladila vlasy a přešla do světelného kotouče otevřených dveří.

„Ano,“ řekla klidně. „Jsem zde s Nickem.“

„No tak to se na toho mladého pohana podívejme.“

Sheeni mi pokynula, abych přistoupil. Polkl sem a váhavě vstoupil do světla.

„Dobrý večer, paní Saundersová. Rád vás poznávám.“

„Tak o tom značně pochybuji,“ řekla ta babizna v županu. „Řešili jsme tvůj případ s paní Clarkelsonovou. Její informace jsou velice znepokojující. Obávám se o nesmrtelnost tvé duše, mladý muži.“

„Nick je velmi milý chlapec,“ řekla Sheeni. „Nabídl se, že adoptuje Alberta.“

„To není cesta k duchovnímu spasení. Tomu psovi by se mělo za bezměsíčné noci hodinu před kohoutím zakokrháním stříbrnou dýkou probodnout srdce.“

I v případě Alberta mi to připadalo trochu přespříliš. Nevěděl sem, co na to říct.

Sheeni mi potřásla rukou a řekla: „Dobrou noc, Nicku. A děkuji za večeři. Uvidíme se zítra.“

„Dobrou noc, Sheeni,“ řek sem. „Dobrou noc paní Saundersová.“

„A zpytuj svou duši, mladý muži. Dřív, než bude pozdě.“

„Určitě,“ řek sem a ještě od branky zamával Sheeni ve dveřích jejich tyčícího se přívěsu. Byla bledá, bezvýrazná a mé mávání neopětovala.

Když sem se vrátil k našemu přívěsu, překvapil mě Albert uvázanej u plotu. Zachmuřeně popotahoval za špagát a štěkal. Uvnitř mě čekalo překvápko. Máma ten binec ještě neměla uklizenej. Někdo systematicky probral náš přívěs a strhal a zničil veškerý umění. Kolem dokola se válely střepy rozbitýho skla, rozkousaný rámy z umělý hmoty a rozervaný kousky třírozměrnejch apoštolů. Bylo to divný, ale vandal ušetřil ten jedinej kousek světskýho umění, co tam byl: trojrozměrnej portrét bledýho otylýho Elvise.

„Podívej se, co ten strašnej pes udělal!“ křikla máma a opatrně sbírala rozbitý sklo z koberce.

Snažil sem se nepodlehnout panice. „To přece nemoh udělat Albert? Vždyť visely vysoko na stěně! na to by musel mít žebřík.“

„Všechny dveře a okna byly zamčený,“ prohlásil Jerry tónem Perryho Masona (akorát, že Perry nikdy neoslovoval porotu v podvlíkacím triku, nechlastal přitom pivo přímo z flašky a nedrbal se na pupku). „Nikdo jinej tu nebyl. A otisky psích zubů sou úplně všude.“

„Sheeni si toho psa hned ráno vodvede!“ prohlásola máma.

Lek sem se. „Ale mami, vždyť je to ještě štěně. Naučí se. Dám na něho pozor!“

„Ne,“ řekla.

Běda, obávaný rodičovský „ne“ je tady. Bojuju jako vo život.

„Budu ho mít venku. Udělám mu za barákem boudu!“

„Ne,“ řekla máma s odporně konečnou platností. „Ten čokl mě děsí. Je na něm něco divnýho.“

„A co moje atletická budoucnost?“

Jerry se rozřehtal. Máma sebral skořepinu z koberce, a když se o ni píchla, vyjekla. „Budeš se muset spokojit s baseballem, Nicku. Máš na něj kompletní výbavu.“

V tomto bodě sem jí musel dát za pravdu. „Skvělý!“ řek sem. „Tak mi teda znič milostnej život. Ale pamatuj si, jestli budu teplej, pak je to všechno tvoje vina!“

Odkráčel sem do svýho pokoje a rázně zatáh záclonu.

„Jestli teda chceš něco vědět, Estello,“ poznamenal Jerry, „řek bych, že ten tvůj kluk je už teď napůl ujetej.“

„Nech toho, Jerry,“ řekla máma. „Tím tomu moc nepomůžeš.“

Jerry jí odpověděl hlasitým protahovaným říhnutím až odněkud z paty. Rozhod sem se, že až dnes v noci usne, tak ho prostě podříznu.

Sobota, 25. srpna

Nezvládl sem to. Asi ve dvě hodiny sem vytáhl ze šuplíku řeznickej nůž, ale nebyl sem schopnej to dotáhnout do konce. Zvažoval sem, že ho použiju sám na sebe, ale pak sem si řekl, že by bylo blbý, aby se Sheeni soužila a zemřela se zlomeným srdcem. Raděj sem se vrátil do postele a mlel sebou až do svítání.

Pořád se mi honilo hlavou, co řekla máma: „Ten čokl mě děsí. Je na něm něco divnýho.“ když se to tak veme, je vopravdu ňákej divnej. Co ta nutkavá potřeba ničit svatý předměty? A co ta podivná moc, kerou má nad Sheeni? Proč je ochotná vzdát se svýho pana Fantastickýho (T----a) za mou nicotnost, jen aby si udržela malýho škaredýho smaradlavýho psa? Tu záhadu sem nevyřešil ani ve dvě ráno, ani v pět.

A nevěděl sem to dokonce ani v šest. Kdy sem se vyhrabal z postele. Ale jedno bylo jasný: o Albertovu adopci, ať sebevíc problematickou, se prostě musím pokusit. Přece se našeho dítěte lásky nevzdám bez boje.

Hodil sem na sebe župan a vylez z přívěsu. Další nádherné letní ráno. Na betonový terase vedle hromady vyblitýho duchovního umění spal Albert. Leknutím se probudil a zavrčel na mě. Ignoroval sem ho a spěchal pod svou poslední sprchu. Chtěl sem bejt pro svou poslední schůzku v cukrárně pěkně vydrhnutej.

S překvapením sem potkal svou milovanou, jak číhá v houští u vchodu do pánskejch sprch. Měla na sobě svůj nádhernej skromnej župánek a (jak sem aspoň doufal) nic pod ním. Zamávala na mě a pohybem ruky mi naznačila, abych šel za ní. „Sheeni!“ řek sem, „co tu proboha... “

„Pšššt!“ zašeptala, „pocem!“

Když sem se k ní prodíral houštím, rozepnul se mi koupací plášť. Ani nás nepřekvapilo zjištění, že už sem stih rozvinout masivní OLE. Sheeni mě políbila a stiskla mi macka. Jedna z (mnoha) věcí, kerý se mi na Sheeni líbí, je to, jak rychle se spřátelila s mým penisem. „Dobré ráno, miláčku,“ zašeptal sem a pokoušel sem se jí dostat pod flanelovej župan.

Odstrčila mi ruku a zatáhla koupací plášť. „Teď ne, drahý," odpověděla. „Přišels právě včas. Paní Clarkelsonová zašla do dámských sprch."

„Tak to v žádným případě!" sykl sem. „Nepůjdu... "

„Šššš! Tudle ceduli dej rychle na dveře pánských sprch," rozkázala a šeptem mi vysvětlila zbytek svýho šibalskýho plánu.

„Ale v tomto stavu přece nikam nemůžu jít," protestoval se.

„Nesmysl," řekla Sheeni. „Jen to zdůrazní tvůj sexepíl." Byl sem vděčnej, že má na to takovej názor. Povzdychl sem si. Slepá láska mi přikazovala uposlechnout rozkazu paní mýho srdce.

Vyhrabal sem se z houští a pověsil ceduli na kliku od dveří. Stálo tam pečlivě napsáno „Opravuje se. Muži smějí použít dámské sprchy pouze mezi 6 – 7 ráno". Pak sem to vzal oklikou s nažil se skrýt svou monstrózní hlaveň pod koupacím pláštěm ručníkem. Když sem míjel přívěs ctihodnýho kazatele Knuddlesdoppera, provokativně (tak sme to aspoň zamýšlel) sem se sehnul, pošrábal sem se na holé noze a odkráčel směrem ke sprchám. Ještě sem slyšel, jak se dveře jeho přívěsu otevřely a pak zase za ním zavřely. Za rohem u pánskejch sprch sem skočil opět do kře a usídlil se vedle Sheeni. Deset vteřin nato se objevil pastor v županu. Zastavil, přečet si ceduli a pokračoval podél zdi k lákavým zvukům tekoucí vody.

Sheeni se na mě podívala a začala tiše počítat. „Jedna, dva, tři, čtyři... "

Když dospěla k číslu čtrnáct, ozval se výkřik, při kterým tuhla krev v žilách. Pak následovalo vyjeknutí hlubším hlasem a za tím hlasitej třesk. Sheeni pokračovala v počítání. Mezi patnáctkou a třiadvacítkou se ozvalo další ječení, přidušený vytí a mohutný žuchnutí. Při sedumadvaceti práskly dveře. Při osumadvaceti se znovu objevil pastor Knuddlesdopper, tentokrát to bral plnou parou kolem rohu, zarudlej, nahej a cákala z něho voda. Při dvaatřiceti se dveře opět otevřely, objevila se v nich paní Clarkelsonová a hnala se za ním na svůj věk neuvěřitelenou rychlostí. Byla o něco méně zarudlá, ale taky nahatá a stejně mokrá. Víceméně nesouvisle pokřikovala, ale měl sem pocit, že sem slyšel něco jako „úchyl", „znásilnění" a „158".

Sheeni přestala počítat, rychle vystoupila z houští a ceduli schovala pod koupací plášť. Následoval sem ji. „Dobrá práce, Nicku?“ řekla. „Stav se pro mě za deset minut.“

Kývl sem a to už odcházela. Nenápadně sem si to namířil na druhou stranu proti proudu rozčilenejch a vyděšenejch obyvatel kempu. Předstíral sem navzájem. Deset minut mi stačilo akorát tak na rychlý opláchnutí se v naší mrňavý přívěsový koupelně. Chtěl sem vypadat co nejlíp, když du na rande s ženou svých snů.

Ve stísněný kuchyni zatím máma nevrle pozorovala, jak se na miniaturním propan–butanovým vařiči pomalu ohřívá konvice s vodou. „Co je to venku za řvaní?“ zeptala se s ospalou mrzutostí. „To by vzbudilo i mrtvýho.“

„Nevím,“ lhal sem. „Venku různě poletujou nazí lidé. Asi je to nějakej náboženskej rituál.“

„Sem ráda, že už tady dnes končíme,“ řekla a nalila si horkou vodu do kafáče.

„Mám tu z toho všeho husí kůži.“ Prskla do kafáče plnou lžíci instantní kávy a srkla si. Představa, že chudák Jerry má tuto hrůzu před vočima pokaždý, když se ráno vzbudí, mě na moment naplnila prchavě bolestným soucitem.

Po pracným umytí houbou sem si dopřál extra silnej špric dezodorantu, rychle se voblík a spočítal hotovost: třiačtyřicet dolarů a dvanáct centů. Jen sem doufal, že to vystačí. Když sem odcházel, vzhlídla máma od svejch pocukrovanejch koláčků. „Odjíždíme v devět,“ oznámila.

Zbývaly mi pouhý dvě hodiny s mou drahou! „Ale Jerry se ještě ani neprobudil. ,“ protestoval sem.

„Se probudí, nestarej se,“ řekla máma. „Jestli přijdeš pozdě, pošlapeš si to domů pěšky.“

„Jó, dyť jó,“ řek sem a práskl dveřma. Odvázal sem čokla a táhl ho za sebou.

Sheeni nás už vyhlížela před jejich přívěsem. Převlíkla se do žlutýho vršku bez ramínek (a bez podprsenky) a ustřiženejch, dramaticky krátkejch džín, kerý se ji provokativně třepily jen několik milimetrů od jejích pohlavních orgánů. Ona i Albert byli nesmírně

šťastný, že sou zase spolu. Kdyby tak vůči mně projevovala tolik bouřlivýho citu! Žárlivě sem je pozoroval a pouštěl si fantazii na špacír – co takhle jí stáhnout ten žlutej vršek, třeba zubama.

Chtěli sme se vyhnout rozčilenejm davům před přívěsem paní Clarkelsonový, tak sme zahli úzkou zadní uličkou. Po cestě do města nesla Sheeni Alberta jak miminko a čas od času si ho přitáhla a políbila (fuj). Zajímalo by mě, jestli bude něco namítat proti tomu, aby si předtím, než mě začne líbat na rozloučenou, vykloktala silným dezinfekčním prostředkem.

Měl sem štěstí: psi měli do cukrárny vstup zakázán. Albert opuštěně čekal na chodníku, přivázanej ke kandelábru, než se jeho lidi uvnitř nasnídaj. Pro začátek sme si objednali tucet různejch kousků a usadili se v „naší kukani“ v rohu. Sheeni se pustila do javorový tyčinky a popíjela kafíčko. Já sem ochutnal specialitu podniku: kynutou rolku s borůvkama, ozdobenou burákovým krémem a čokoládovýma lupínkama. Nebyla špatná, ale trochu moc rozmatlaná.

Byl sem ve stavu radostný extáze jednak z lásky, jednak z horentně zvýšenýho přísunu cukru, ale zároveň sem pociťoval strašnou úzkost z nadcházejícího odloučení. Sheeni mě ujišťovala, že její otec jezdí často do San Franciska na služební cesty, a tak se tam s ním někdy pokusí probojovat. „Táta je mnohem přístupnější než matka,“ poznamenala. „To je ten rozdíl mezi pragmatismem a extatickým nadšením. Já jsem to asi od nich zdědila rovným dílem, což by vysvětlovalo jistou dichotomii v mé povaze.“

„Jakou dichotomii máš na mysli?“ zeptal sem se, právě když sem rozžvejkával skořicovej kornoutek. Sheeni si vybrala zákusek s pomerančovou polevou a jala se ji olizovat.

„Toho sis už přece dávno musel všimnout, drahý. Vrhám se vždy do života s nadšenou intenzitou. Jsem však zároveň schopna dramatických kompromisů. Mé rozhodnutí obětovat Trentovu lásku je toho typickým příkladem.“

Tak tohleto poslouchat se mi zrovna nechtělo. Rozhodl sem se změnit téma. „Ta žena, co sme včera večer potkali, je tvoje pravá matka?“

Sheeni se zachmuřila. „Samozřejmě. Proč by nebyla?“

„A to tě měla v tak pokročilým věku?“

„Dá se to tak říct. Už jí bylo přes čtyřicet.“

Svý zákusky sme jedli mlčky. Když je Sheeni citově rozrušená, je ještě krásnější než normálně. To až srdce usedá. Nakonec se na mě podívala a řekla: „Moje matka, Nicku, je skvělá žena. Naprosto skvělá. Její život se však dostal do podivných kolejí. Pustila se směrem, který bychom si možná nezvolili, ale ona zase byla v místech a zakusila věci, o kterých se nám ani nezdá. Natož abychom je mohli pochopit nebo hodnotit. Tyto výlety byly velmi namáhavé a vyžádaly si na ní hrozné fyzické oběti. Už to chápeš?“

Bylo to jasný jak bažina. „Samo,“ řek sem. „Vždyť už nic neříkám. Byla přeci docela milá.“

„Chovala se k tobě příšerně. A ty to víš. Zkusme být k sobě za všech okolností upřímní, drahý Nicku.“

„Tak jo, slibuju,“ dokonce sem se to pokusil hned realizovat. „Sheeni, myslím, že tě miluju.“

Sheeni se usmála a šmouha od pomerančový polevy ještě víc zvýraznila její svůdné rty k zulíbání. „Jasně, Nicku, miluješ mě. No, aspoň tvé hormony mě milují. A co je divný, ty se mým hormonům také líbíš.“

Nebyl sem si jistej, ale myslím, že to bylo vyznání lásky.

Po snídani sme šli ruku v ruce k autobusovýmu nádraží, kde sem utratil svůj poslední šesťák na odeslání malýho čokla do Oaklandu. Nechtěl sem ohrozit svůj vztah (a zvláště pak s ohledem na to, že ten mizernej Trent přijede dnes odpoledne), a tak sem musel dočasně odstoupit od svýho slibu upřímnosti. Řek sem Sheeni, že Jerry tvrdošíjně odmítá pustit Alberta do linkolna. Samozřejmě sem se ani slovem nezmínil o tom, že její bezbožnej čokl byl opět vyhoštěn. Ani sem se jí nesvěřil, že mám teď před sebou svízelnej úkol zvrátit jednoznačný rodičovský „ne“ a zároveň to nedat na sobě znát. Sheeni se jako vždy byla tak jistá svým neodolatelným kouzlem, že se nabídla, že přemluví Jerryho, aby svůj názor změnil. Nakonec se mi ji podařilo přemluvit, že cesta autobusem bude pro Alberta mnohem veselejší a bude taky bezpečnější. Rodinka hipízáků z šedesátejch let

(co vůbec bylo tak zajímavýho na tý podivný dekádě?) na nádraží pozorovala, jak se matka a její dítě lásky srdceryvně loučí. Pak nám zřízenci narvali Alberta do klece a odnesli. Nešťastně při tom kňučel. Doufal sem, že jeho cesta bude dlouhá a strastiplná. A kdyby náhodou pámbu dal a autobus se převrátil, bude Albert aspoň umírat šťastnej při pomyšlení, že jeho život byl pojištěnej na pět set dolarů (splatnejch mě).

Půl hodiny nato měla Sheeni při loučení se mnou děsivě suché oči. Dokonce ani to, že sem jí na poslední chvíli věnoval svý oblíbený album Franka Sinatry („Písně pro osamělé milence“) jí oči nezvlčilo. Objala se s Dožínkovou královnou, potřásla si ruku s Jerrym a mlaskla mi na tvář sesterskej polibek. Pak mi pošeptala do ucha: „a nezapomeň, drahoušku. Červené víno a písemné hodnocení zákazníků.“

Byly to ty nejrajcovnější slova, kerý sem kdy slyšel. Lapl sem ji a políbil. Voněla po zákuscích a čoklovi. Pak na to Jerry šláp a Sheeni byla náhle maličkou postavičkou v dálce. Pak linkoln zahl za roh a Sheeni zmizela úplně. Byl sem najednou vopuštěnej. Vopuštěnej a prázdnej.

Cesta zpátky byla neskonale smutná. Přívěs sme vyzvedli bez problémů, nebo bych měl říct bez velkejch problémů. V nemilosrdným slunečním světle vypadal přívěs mnohem ošuntěleji, než v laskavým temnu garáže – obzvlášť když byl připojenej k lesklýmu linkolnovi. Vypadali sme jak noví zchudlíci, kerý okolnosti přinutili opustit kalifornii a pronajmout si farmu na oaklandským venkově. Když sme odjížděli, páprda nám zamával a volal za náma „Šťastný karavanování!“ Nemoh sem si pomoct, ale přišlo mi to od něho hrozně poťouchlý. Ale možná, že to bylo jen mým duševním rozpoložením.

Jerry byl v sedmým nebi, že může bejt zase na silnici a něco za sebou táhnout (je to snad tirákovo životní poslání?), šoupl tam kazetu Hanka Williamse a sešlápl pedál až k podlaze. Řítili sme se dálnicí a šílenou rychlostí míjeli všechno široko daleko (včetně vyzývavý odbočky na Ukiah). Nemusím ani říkat, že střecha byla dole. Seděl sem v aerodynamickým tunelu na zadním sedadle, uhýbal

poletujícímu hmyzu a snažil se nemyslet na to, jak se Sheeni připravuje na Trentův příjezd. (Pevně sem doufal, že bude mít aspoň tolik slušnosti, aby si převlíkla ten upnutej žlutej vršek.)

Všim sem si, že máma s Jerrym mluví se zdvořilým chladem v hlase. Ženský to dělaj, aby přivedly muže k šílenství. Dneska ráno si máma s Jerrym vyměnili pár slov na to neustále ožehavý téma: „Kam ten přívěs zaparkujem?“ Vzhledem k tomu, že k Jerryho bytu (ten nejmenší vejminek pod sluncem) nepatří parkovací plac (a vlastně k němu nepatří vůbec nic), navrhl mámě, že zaparkuje jejich Přívěs Lásky na naší příjezdový cestě před barákem. Máma mu připomněla, že toto drahocenný místo okupuje jeho chcíplá ševroletka. Jerry jí odpověděl, že žádnou takovou nevlastní a vypukl boj. Nevím, jak to dopadlo, ale nikdo z nich neměl žádný viditelný zranění.

Když sme dorazili do Oaklandu (po týdnu provětrávání estetična to tu bylo ještě ponurejší než předtím), zjistili sme k našemu velkým překvapení, že problém pomalovaný ševroletky je nyní čistě teoretickej. Byla ta tam. Námořník i to se svejma citama asi rozmyslel a zřejmě vzal svý ubohý auto na milost. Tady máma udělala taktickou chybu. Zatímco přemýšlela, jak by chladně tento novej vývoj situace komentovala, Jerry rychle a profesionálně zašoupl přívěs na centimetry přesně mezi náš barák a rozpadající se garáž pana Fergusona. Když to máma viděla, nezbylo jí, než se s tím zatím smířit: „Ale je to jen dočasný. Jerry.“

„Jasně, kočičko,“ odtušil Jerry falešně. Vyskočil z auta, aby jí pomohl s vykládáním a máma spěchala dovnitř.

Flekatej vod muších sraček sem se toporně zvedl z auta a rozhlídl se. Tak toto je to místo, kde sem žil před tím, než sem poznal sladkou chuť ženskejch rtů. Či palčivost teploučké bradavky. Odjížděl sem jako dítě a vracím se jako muž – muž s hlubokými ranami v srdci a doteky ženskejch prstů na ohanbí. Tyto filozofický úvahy náhle přerušilo ženský zaječení. Upustil sem kabele a vlítl dovnitř. Máma stála ve dveřích do obýváku, její tvář zkřivená do vošklivý masky šoku a hrůzy. Podíval sem se ve směru jejího děsu. A tam v obýváku, obklopena veškerým nábytkem, úhledně odšoupnutým ke zdi, stála Jerryho stará maskáčská ševroletka.

Vzápětí se dostavil i Jerry. Zíral a nevěřil svým vočím. „Do prdele. Jak se to kurva mohlo stát?“

„Jak proboha!“ vykřikla máma. „A proč?“ Podívala se vyčítavě na svýho milence. „Měls mu ty prachy vrátit!“

„V žádným případě, puso,“ odpověděl Jerry tvrdohlavě. „Porušil bych tím zákon.“

Máma vypadala zmateně. „Myslíš jako kalifornskej zákon o motorovejch vozidlech?“

„Ne, puso. Zákon silnice.“ Jerry zvedl kapotu a hvízdl.

„Páni, to je naprosto dokonalý, dokonce doplnili vodu i do špricu na přední sklo.“

„Ale jak to sem vůbec mohli dostat?“ chtěla vědět máma. „Vždyť ty přední dveře sou tak metr široký, víc ne.“

„Zdá se, že to rozmontovali a přinesli dovnitř kousek po kousku. A tady to pak znovu složili. Vidíš tady ty čerstvý stopy po francouzáku?“

Máma to pořád ještě nebyla schopna pochopit. „Ale na to by přece musela bejt celá armáda automechaniků!“

Jerry zaklapl kapotu s třeskem, kerej byl na obývák trochu moc hlučnej.

„Nebo celá flotila, puso,“ řek. „Nebo celá flotila.“

„Rychle, Nicku!“ zařvala máma. „Přines z kuchyně hrnec. Kape mi tu olej na novej plyšák!“

Když sme vybalili a poobědvali, přinutila máma Jerryho, aby zatelefonoval námořníkovi do Alamedy. Špatný zprávy, Jeho loď je pryč a nevrátí se dřív, než za deset měsíců. Máma byla na mrtvici.

„Co s tím uděláš, Jerry?“ dorážela.

Jerry do sebe zamyšleně lil pivo. „No, Estello. Furt si chtěla novej gauč. A teď máš dva plus kufr.“

„Tady končí veškerá sranda. Nechci tady to auto!“ Máma vypadala, že je připravena „vyletět z kůže“ (což, jak říkával tata, není pro její nejbližší nic moc příjemnýho). Jerry se těch varovnejch signálů taky všim.

„No dobrý, puso, vždyť to byl jen fór. Asi to sem budu muset chodit po večerech rozšroubovávat a kousek po kousku vynášet ven. Ale smontovávat to nebudu.“

„Je mi fuk, co s těma součástkama uděláš,“ řekla máma. „Jen ať se tu nikde nepovalujou.“

„Ty seš tady šéf,“ odpověděl Jerry a opět si přihnul piva. „Já sem jen pěšák.“ Podíval se na mě. „A co ty? Nechceš se naučit, jak se skládá auto?“

„Ne, dík,“ odpověděl sem. „Oprava automobilů mě nezajímá.“

„Vidíš, Estello,“ řek Jerry. „Neříkal sem ti, že ten tvůj kluk je ňákej ujetej?“

Jerry se znovu vyšplhal na špici mýho seznamu hajzlů. Před ním je jen ten zatracenej Trent.

Šel sem nahoru do svýho pokoje a prošel svou skrovnou poštu. Díky bohu, táta konečně poslal alimenty, takže budu moct nakoupit psovi něco k žrádlu.

Joanie poslala ukecanej dopis a výstřižek z novin. Na Floridě jakejsi chlápek přepadl přes řidítka, když jeho motocykl narazil v osumdesátce na zeď. Plastická chirurgie nebyla úspěšná, a tak nyní nosí dámský šaty, slyší na jméno Zuzka a je zasnoubenej se svým bývalým kámošem ze skautu. Plánujou si adopci dítěte. Říká vo tom, že žádná z těchto skvělejch věcí by se nebyla přihodila, kdyby měl helmu. „Poranění mozku napomohlo mé emocionální flexibilitě,“ řek novinářům.

Předklonil sem se a zkontroloval, jestli je můj instrument pořád ještě na svým místě. Zdál se mně bejt v pořádku. Přeměřil sem délku při erekci. Vyrostl sem vo pět milimetrů – takže teď sem konečně oficiální průměr. Zkontroloval sem ejakulační systém. Funguje jak hodinky. Jen doufám (kvůli Sheeni), že můj hydraulickej tlak neprotrhne díru do toho zákazníky nejlépe hodnocenýho prezervativu.

Pak sem vzal kolo a jel navštívit Leváka. Našel sem ho pořád ještě ve stanu za barákem, kde to teď vypadalo jako v hlavním městě Guatemaly po velikým zemětřesení. Ten ubohej běženec seděl na kempinkový stoličce uprostřed prázdnejch plechovek od koly a obalů

vod ovocnejch zákusků. Pozdravil mě depresivním „ahoj“ a trpce si stěžoval, že nedostal ani jednu pohlednici. Zalhal sem, že sem mu poslal tři, jednu dokonce s nahou ženskou, roztaženou na bílým písku.

„Tu mi určitě čmajzl pošťák!“ pravil smířeně. Svěřil se mi, že teď chodí v hadrech, co se válej po parku ve vyhozenejch krabicích pro bezdomovce. A taky podle toho vypadal. Pár dní předtím mu totiž Marta vlezla do skříně a pokapala mu všechny jeho gatě v rozkroku motorovým olejem. Ty fleky nejdou vyprat gatě teď vypadaj jako permanentně pochcaný. „Nicku, z mýho života se vopravdu stalo peklo na zemi,“ řek. „Peklo na zemi.“

Toto byla ta správná chvíle, na kerou sem čekal. Povyprávěl sem Levákovi o Sheeni a o Albertovi. Byl mým pokrokem v romantickejch záležitostech úplně vyvedenej z míry a trval na detailním popisu. Nakrmil sem ho všema vášnivejma podrobnostma. Nechtěl mi pochopitelně uvěřit (sám bych taky nevěřil) a požadoval fotografický svědecký doklad.

Ale ouha! Jak sem moh zapomenout požádat Sheeni o fotku! Ale měl sem její rukou psanej vzkaz, v kerým se mi omlouvala za to čtení mýho deníku. Levák to s protestama přijal jako dočasnej důkaz.

A přednes sem svůj návrh: „Ty se tam na týden postaráš o Sheenina psa a já zatím zpracuju mámu. A zbavím tě Marty.“

Levák byl plnej pochybností. „A jak to uděláš?“

„O to se nestarej, mám plán.“ (Neměl sem žádnej, ale stejná strategie přece prošla v šedesátým osmým Nixonovi.)

„Já sem ale alergickej na psy. Voteču.“

„Vždyť tě nežádám, abys ho měl uvnitř. Přivaž ho někde tady venku. Alergeny se na čerstvým vzduchu ztratěj, takže žádný problémy mít nebudeš. Věř mi.“

Levák se zamyslel a zvažoval, jakej by to byl život bez pochcanejch rozkroků a sentimentálních šlágrů čtyřiadvacet hodin denně.

„Dobrý,“ řek nakonec, „sme dohodnutý.“ Podali sme si na to ruku. Zeptal sem se ho, jestli mu ty vitamíny nějak pomohly.

To ho rozesmutnilo ještě víc. „Nevím, Nicku. Sem tím vším tak traumatizovanej, že už se mi ani nepostaví. Myslím, že sem impotentní.“

Jo, přesně tak to řek.

„Nebuď na hlavu padlej,“ řek sem mu. „Přece nemůžeš bejt impotentní, je ti teprv čtrnáct. To se přece chlapům stává až tak kolem třicítky, a to ještě jenom když moc švihaj.“

„Řekni to mýmu ptákovi,“ odpověděl Levák. „Je zvadlej už tejden.“

„Potřebuješ někam z tohoto depresivního místa vypadnout,“ řek sem. „Je to tu jak na smeťáku.“

Tak sme se pro změnu rozjeli na autobusový nádraží v oaklandský chudinský čtvrti. Bohužel, autobus se nevymlel a Albert nás očekával v úschovně zavazadel. Ani ten výlet jeho chování nijak nenapravil. Podíval se na mě a zavrčel.

„To je ale vošklivej pes,“ poznamenal Levák. „Jaks říkal, že se vlastně menuje?“

Rozhod sem se, že pro život v Oaklandu potřebuje Albert něco chlapáčtějšího. „Menuje se Al,“ odpověděl sem. „Druhým ménem Bär. To je německy medvěd. Pokřtili sme ho tak proto, že má tlamu jako medvěd.“

„Mně teda ten jeho ksicht připadá spíš netopýří,“ vobhlíd ho Levák, „nebo jak se říká těm potvorám na kostelích.“

„Chrliče?“

„Jo, chrliče. Vypadá jako vobluda z chrliče.“

Tak to bylo pro Alberta příliš. Vočuchal Levákovu santusáckou nohavici a přidal k ní další aromatickou vrstvu.

„Doprdele!“ zařval Levák.

„Líbíš se mu,“ řek se. „Uplatňuje na tebe svý teritoriální nároky.“

„Seru na tebe,“ odpověděl Levák. „Seru na tvýho čokla. Seru na tvou koc.“

Věděl sem, že jen blufuje. „A co takhle na Martu.“

„Na tu neserem. Tu doběhnem a skolíme.“

Nacpali sme Alberta do ruksaku a zamířili si to domů. Po cestě sme se ještě stavili v samošce, kde sem koupil nejlevnější suchary

pro psa a Levák tam čmajzl pornočasák. Je to pro něho otázka cti. Při každý návštěvě kšeftu se snaží ukrást alespoň jednu věc. U Leváka za barákem sme přivázali Ala ke garáži, připravili mu žrádlo, pití a postel (hromadu nepoužitejch gatí, co zbyly ze sourozenecký války). Al si to všechno prohlíd, vychlemtal něco vody, převrátil misku se žrádlem a nahcal si do postele.

„Panebože, to je blb," poznamenal Levák. „tvá holka ho má dovopravdy ráda?"

„To víš, ženy... ." vysvětloval sem mu.

„No jo," odpověděl Levák. „Vím, co myslíš."

Když sem dorazil domů, seděl Jerry na předním sedadle ševroletky a chlastal pivo. Na koberci se válela jeho taška s nářadím. Promáčknutá zadní kapota (s nálepkou TIRÁCI TO DĚLAJ NA VÍC RYCHLOSTÍ) už tolik nečněla. Všim sem si, že máma na ni naskládala nějaký knihy, aby nebyl vidět ten optimistickej nápis „Prachy nebo život!" Taky trochu převorala nábytek tak, aby to fáro aspoň trošku zapadlo do její estetický představy obýváku. Ševroletka teď vypadala jako ten největší servírovací stolek na světě.

„Tak jak ta demolice pokračuje?" zeptal sem se.

„Ani moc ne," odvětil Jerry sklíčeně. „Ti prevíti natřeli všechny šrouby nějakým lepidlem a navíc strhali závity. Dřu jak magor už několik hodin a dostal sem vod sebe zatím jen dva šrouby. A to sem je musel ještě vodřezat pilkou. Je to nekonečná práce."

Dobře ti tak, pomyslel sem si.

Jerry si krkl. „A přitom to auto není moje. Ani ten dům."

„Ale máma je tvá přítelkyně," připomněl sem mu.

„Možná," popotáhl Jerry nosem. „Aspoň si to myslí."

Už sem to řekl jednou a můžu to klidně říct milionkrát: ten člověk je dokonalej boží čurák.

20:30 – Právě sem strávil dvě hodiny nad svým prvním intelektuálním poselstvím Sheeni. Podařilo se mi zabudovat Neitzscheho, Clausewitze a Johna Stuarta Milla do jediný věty. Byl to ale boj! Klobouk dolů, jestli je to ten namyšlenej Trent schopnej dělat denně. Dal bych klidně svou levou kouli za jeho jedinej dopis – jen abych věděl, s kým mám tu čest.

Pak sem chvíli cvičil na harmoniku (původně sem chtěl klarinet, jako můj velkej idol Artie Shaw, ale máma řekla, že na něj nemá), a když sem sešel dolů, načapal sem mámu a Jerryho v objetí na zadním sedadle ševroletky. Ztlumili světla a pustili si stanici s rokenrolem z padesátejch let. Kéž by už jednou vyrostli. Dítě to pak vyvádí z míry, má-li před sebou rodičovský vzory, který se snaží znovu prožívat svý dětství.

Šíleně bych chtěl zavolat Sheeni, ale sem omezenej ekonomickými zdroji. Musím zjistit, kdy sou meziměstský hovory nejlacinější. Budeme možná muset žvanit ve čtyři ráno.

Neděle, 26. srpna

Už čtyryadvacet hodin bez teplého doteku a psí vůně Sheeniných sladkých rtů. Obávám se, že z toho zcvoknu. Tyto milostný vztahy na dálku jen vraždí nervovej systém. Všechno mi ji připomíná – vůně cukrárny, zvuk kostelních zvonů, dokonce i žlutá barva (ten žlutej vršek mi zůstane navěky vypálenej do vzpomínek).

Napočítal sem vosumadvacet vlasů ve výlevce. Uvědomuju si, že závodím s časem. Musím se zasnoubit s Sheeni dřív, než mi slezou nadobro. Jinak nemám šanci soupeřit s těma vlasatejma francouzskejma intelektuálama.

Tata s Lacey měli zase dvě hodiny zpoždění. Prodrali sme se městem k Bay Bridge a strávili odpoledne poskakováním po sanfranciských muzeích. Tata to dělal pravidelně, aby se v nich zásobil municí pro svý vytahování na koktejlovejch večírcích. Lacey měla na sobě upnutou zelenou sukni, kerá přitahovala obdivnější pohledy, než všichni ti neo–surrealisti dohromady.

Tata právě prodal přehrávač CD (drahá oprava turba v jeho bavoráku), tak se urval a pozval nás na večeři do snobský čtvrti. Seděli sme venku na terase a pozorovali, jak se moře s oblohou barví čtyřišedesáti vodstínama fialový. Nádhernej výhled, ale mizerná konverzace. Nemám si s tím chlapem co říct. Vím, že kdybych mu řek o Sheeni, jen by se mi vysmál. Tak sem lakonicky pojídal svý

krevety a snažil se nečumět Lacey do výstřihu. Je to prča pozorovat ji v restauraci. Všichni číšníci sou z ní paf, a tak se Lacey chová jako něco mezi čínskou císařovnou a královnou ze Sáby. Žádala lepší stůl, tvrdila, že její jídelní lístek je „umatlaný“, poslala zpátky láhev minerálky („to přece není matonka, to poznám“), znovu poslala zpátky minerálku („copak sem vám neřekla bez ledu?“), poslala zpátky svůj salát („příliš mnoho citronu“), poslala zpátky svýho lososa („prosila bych porci bez kostí“) a žádala zákusek, kerej nebyl na jídelním lístku („rozkrájené ovoce s medem a jogurtem“).

Číšníci se nasrali akorát jednou – když se tata pokusil poslat zpátky láhev vína. Ochutnali ji a prohlásili, že víno je „naprosto výtečné“, a odmítli přinést nový. Tata pak musel pít ten „příšernej ocet“ a dělat jakože nic. Pak tam byla ještě jedna ošklivá scéna, a to když nejdříve vrchní a později ředitel podniku odmítli to víno neúčtovat. (Jejich skvělej argument: to víno přece nemohlo být až tak k nepití, když tata s Lacey vyžahli celou flašku.) Aby se jim tata nějak pomstil, tak při odchodu nenápadně upustil přes rantl balkonu karafu na víno. Ale oni si toho všimli a nechali ho to ještě zaplatit. Byla to opravdu fantastická pohodová večeře.

Pak se tata necítil na to, aby mě odvez „až do Oaklandu“, takže mě vyhodil u autobusovýho nádraží. Domů sem se dostal až po desátý a to už byla máma v posteli.

23:30 – Byl sem úplně bez sebe touhou slyšet Sheenin hlas, tak sem jí brnkl. Ruce se mi třásly, když sem vytáčel číslo jejich přívěsu. S každým zazvoněním se mi zrychloval puls. Konečně to kliklo a já uslyšel na druhým konci drátu mohutný ospalý zavrčení pana Saunderse: „Co je, sakra?“ Požádal sem ho, jestli bych mohl mluvit s Sheeni. Řek, že lituje, že Sheeni je pořád u jezera – s Trentem!

Má jí něco vyřídit? Zvažoval sem, mám-li se ho zeptat, jakej trest by, podle jeho profesionálního úsudku, mohl od justice v kalifornii očekávat čtrnáctiletý chlapec za dvojnásobnou, předem promyšlenou vraždu. Neudělal sem to a raději zavěsil.

Měl sem pocit, jako by můj nervovej systém právě prošel kombajnem: byl sem vytrženej z kořenů, rozřezanej, načtvrcenej a upečenej v peci při třista stupních.

Pondělí, 27. srpna

Po noci, kdy sem ani oka nezamhouřil, sem se probudil zvuky rytmicky skřípající postele z místnosti vodvedle. Neříkám, že by se rodiče měli vzdávat svýho sexuálního života. To by asi nebylo fér. Jen navrhuju, aby dospělí přestali se sexem, jakmile jejich děti přijdou do věku, kdy začnou na rozum brát. Později, až jejich ratolesti konečně opustí domov, můžou zase začít tam, kde přestali.

Jerry, pokud je možný věřit sluchovejm důkazům, má úžasnou „výdrž". V podstatě by mě překvapilo, kdyby máma přišla dneska do práce včas. Povaloval sem se v posteli až do tý doby, než odešli, a cejtil se jak včerejší výtok. Jerry dnes naštěstí za někam odjíždí s nákladem.

Zrovna, když sem se nevrle prožvejkával svou miskou kornflejků, přišel mě náš soused pan Ferguson poinformovat, že s přívěsem je „trošku problém". Měl sem pocit, že se mě to vlastně dvakrát netýká, ale přece jem sem se zved vod svý vosamělý snídaně a následoval ho. Celej prostor za barákem smrděl jako primitivní africká čistička odpadních vod za dusnýho dne.

Pan Ferguson s kapesníkem přes nos ukazoval zdroj toho puchu. Kapal ventil z hajzlový nádrže. Ten páprda se zřejmě nenamáhal ji vypustit. Kdoví kolik let se tam ty sračky marinovaly. Každičká hnědá mazlavá kapka vydávala aroma stodvanácti veřejnejch hajzlů na parkovišti tiráků. „Možná bys měl ten ventil utáhnout," navrhl pan Ferguson.

Ucpal sem si nos, sehnul se a ventilem silou votočil. Zlověstný kapání zintenzivnělo. „Na druhou stranu! na druhou stranu!" zařval pan Ferguson.

Začal sem tím točit na druhou stranu a přes mý nohy v papučích se přehnala obrovská vlna splašků. „Panebože!" ječel pan Ferguson. Hnědej vod kolen dolů sem stál ve voňavý louži, překvapením se nemoh ani hnout a jen tupěl zíral na chuchvalce papíru, kerý se mi přilepily na gatě vod pyžama.

Život, zdá se, dosáhl svýho nejhlubšího bodu.

„Z prdele!" vykřikl náš zoufalej soused.

A měl pravdu. Jakou strašnou, příšernou pravdu, pomyslel sem si.

Přesto však je život fantastickej! Tři čtvrtě hodiny nato totiž zazvonil telefon a nádhernej, okouzlující, úžasně svůdnej hlas řekl: „Ahoj, Nicku!“ Byla to má drahá Sheeni. Konečně dala kopačky Trentovi!

„Byl samozřejmě naprosto zoufalý,“ vysvětlovala. „Ale probírali jsme to celý den a celou noc, až konečně začal chápat, že je to vlastně jeho šance dál růst a rozvíjet se. Oba jsme moc plakali, když dnes ráno odjížděl do Ukiahu. Překvapilo mě, jak se změnil i celý jeho vzhled. Nějak vyspěl. Řekl, že se pokusí zpracovat svou bolest do poezie.“

Doufám, že ji zpracuje do maligních rakovinovejch nádorů!

„Ach, Nicku,“ dodala Sheeni, „Trent chtěl, abych ti vyřídila, že k tobě necítí žádnou zášť.“

„Ani já k němu,“ zalhal sem. „Přeju mu všechno nejlepší.“

Pak mě Sheeni požádala, abych jí dal k telefonu Alberta. Vzhledem k tomu, že sem se neodvážil pustit chlupa, že Albert je zašitej v Levákově stanovým azylu, musel sem imitoval ukňučenej psí zvuky, zatímco Sheeni cukrovala po telefonu. Nikdy sem netušil, že zamilovanost vyžaduje tolik podvádění.

Pak sme si povídali ještě několik vzácných minut, slíbili sme si, že si budem psát, prohlásili, že se nikdy nepřestaneme milovat (teda to sem jako řek já) a zavěsili. Je to neuvěřitelný, ale za tak strašně krátkej telefonát se ručičky na kuchyňskejch hodinách posunuly o jednu celou hodinu a patnáct minut. Doufám, že Sheeniným rodičům nebudou vadit ty šílený výdaje za telefon. Pak sem si vzpomněl – Sheeni přece telefonovala na účet volaného.

Vzhledem k tomu, že celý vokolí našeho baráku smrdí, jako když v kalkatě přestala fungovat kanalizace, strávil sem celý odpoledne u Leváka a plánovali sme strategii jak zlikvidovat Martu. Leželi sme na polním lůžku v obrovským starým stanu jeho táty pro takovejch vosum vojáků nejmíň, chytali mouchy a promýšleli různý formy mučení.

„Nechtěl bych, aby byla doživotní mrzák nebo nějak trvale poškozená," řekl Levák. „Jen bych ji chtěl dostat co nejblíž k bodu nesnesitelný bolesti."

Radil sem mu něco rafinovanějšího. „Bolest je sice pěkná věc, ale jen dokud trvá a pak je po všem. Ty chceš něco trvalejšího. Něco, co dlouho bolí."

„Jako co?" zeptal se Levák a hladil Alberta. Na mě ten pes pořád ještě vrčí, ale zdá se, že k Levákovi přilnul. K mýmu překvapení je tato náklonnost opětovaná. Albertova pochcaná postel byla nejednou ve stanu. Příliš blízko na můj vkus pro člověka, kerej údajně trpí alergií na psy, pomyslel sem si.

„Třeba jako posměch spolužáků," odpověděl sem. „Z toho bývá dlouhý a bolestivý trápení. Nebo pocit viny. Takový pěkný výčitky svědomí dokážou zkazit život na léta."

„To by bylo skvělý!" zvolal Levák. „Dokázal bys to, Nicku?"

„Fachčím na tom," odpověděl sem. A myslím, že myšlenka, a dalo by se říct, že možná i plán, už krystalizuje.

Když sem dorazil domů, byla máma za barákem a polívala trávu chlórem z obrovskejch barelů. Pan Ferguson jí zatelefonoval do kanceláře na dopravní inspektorát a ona přišla z práce dřív (poté co ráno přišla později). Máma naštěstí pracuje pro stát a ten je vždycky příjemně překvapenej, pokud se některým z jeho mnoha zaměstnanců vůbec podaří udělat nějakou práci. Pokud tedy máma nezavraždí guvernéra (nebo se auta nepostaví mimo zákon), má zaměstnání jistý až do smrti.

Byla modrofialová vzteky. „Jen počkej, až se ten zapráskanej tirák vrátí!" vykřikovala a jako bohyně smrti kropila kdysi svěže zelenej trávním jedem. „Už mám plný zuby toho jeho bordelu! Ze zahrady mám žumpu. Na příjezdový cestě zavazí jeho linkoln. Zavšivená ševroletka v obýváku. Ať si táhne s těma svejma motelovejma konkubínama přímo do horoucího pekla! Mám toho právě dost!"

Máma to konečně pochopila. Ale proč se nemůže jednou vodvázat a říct „zasranej" a „do prdele"?

„A co je zas k čertu tohle?" řekla máma, když tyčí píchala do čehosi chcíplýho a odpornýho v tom sajrajtu.

Byla to moje papuče. Předstíral sem, že to se zájmem studuju. „Řek bych, že je to utopená krysa."

Máma zaječela a prchla do domu.

Úterý, 28. srpna

Od Sheeni pořád žádnej dopis. Dokonce ani pitomá pohlednice pro její nemanželský dítě. Na literátku, která tvrdí, že prej už napsala milion slov, je na svou epistolární prózu značně skoupá. Pokud bude tímto tempem pokračovat, pak *Sebrané dopisy Sheeni Dillingerové* (předpokládám, že po svatbě bude chtít nosit mý méno) budou zvíci jen drobného svazečku.

Včera večer se mi podařilo vypotit další intelektem sršící líbesbrif. Pěkně mi to zhmoždilo mozek! Obávám se, že sem tím vyčerpal všechny svý zásoby literárněvědnejch odkazů. Další pokračování naší korespondence budu asi muset opsat přímo z encyklopedie. Je hrozný soutěžit v tý kategorii, když je člověku teprve čtrnáct.

Jak to tak počítám, čtvrtinu svýho života sem byl uslintaný batole, nevědomý zvířátko. Další čtvrtinu sem byl praktickej analfabet. Dobrý, tak to sme u inteligentního sedmiletýho chlapečka, jehož představu o velké literatuře splňuje Ferda Mravenec. Dejme tomu, že to zabere další tři roky prokousat se dětskou literaturou. Zbývaj čtyři roky. Teď odečteme třetinu na spánek. Ve zbývajích měsících musím chodit do školy, dělat úkoly, jíst, chodit k holiči, dívat se na televizi, hrát videohry, sekat trávník, trpět nekonečný rozvíjení otcovsko–synovskejch citovejch vztahů, vymačkávat jebáky a přemejšlet o tajemství sexu. Co je na tom pak divnýho, že sem ještě nepřečet Dostojevskýho? Díky bohu, že nejsem sportovní typ. To bych byl teprv úplnej imbecil.

Ale co Trent: pronikavej vědeckej mozek, plavecká hvězda. Měl samozřejmě tu výhodu, že vyrůstal v prostředí doběla rozžhaveném maximální intelektuální tvořivostí. Teď mluvím o vlivu své milované. Kdyby měl každej mladík za sebou Sheeni, pak bychom byli národem duševních titánů.

Vymyslel sem si na Martu plán. Je poněkud extrémní, ale situace to vyžaduje. Včera ve čtyry ráno spadl při mírným větříku Levákovi na hlavu jeho stan a uvěznil ho spolu s Albertem ve zplihlý zatuchlý plachtovině. Lana nesla stopy manipulace. U snídaně si pak Marta stěžovala rodičům na Alberta. Řekla, že má na nose kousnutí vod blechy, který jí začalo hnisat. Levák tvrdil, že je to jen velikánskej odpornej jebák a vona ho pod stolem kopla. Tak jí vylil do klína obsah svý misky kornflejků s mlíkem. Voba za to dostali zaracha a Levák teď musí uklidit dvůr a do čtyryadvaceti hodin se zbavit psa. Je zničenej, protože, jak říká, jeho život bez Alberta bude ještě větší „peklo na zemi“ než doposud. Nemusím zdůrazňovat, že i já sem v tom hluboce angažován.

Středa, 29. srpna

Pan Ferguson právě přinesl velkou žlutou vobálku. Konečně dopis od Sheeni! Vyměnil sem ji za poslední číslo Luk a lesů, jež se zase nedopatřením dostalo k nám. Pan Ferguson řek, že si ho přečte a pak doručí na správnou adresu. Pokud už je náš listonoš tak nemožnej, nemohl by aspoň jednou vomylem doručit Playboye nebo Penthouse?

Tlustá těžká obálka neobsahovala mnohastránkovej milostnej výlev na téma vášnivý touhy, ale několik brožurek o péči vo psa a krátký, málem úřední vzkaz, jak trpí odloučením od našeho psa zrovna „během jeho formativních štěněčích let“. Chce, abych mu vedl podrobnej deník, kam bych zapisoval „jeho zkušenosti, růst a vývoj osobnosti“. Tak to bych raději ukous hlavy živejm slimákům. Taky po mně chce, abych koupil foťák a nasekal spoustu fotek, jak „si náš drahoušek Albert hraje“. Místo toho zvažuju, že jí pošlu pár fotek vo tom, jak „si náš drahoušek Nicky hraje“ (sám se sebou).

Sheeni také oznamuje, že případ ctihodného pana Knuddlesdoppera rozdělil kempovej sbor na dvě navzájem bojující frakce. Jedna strana, kterou vede paní Clarkelsonová, považuje pastora za nenapravitelného hříšníka a volá po okamžité

exkomunikaci. Druhá strana uznává, že pastor zhřešil, ale hodnotí jeho čin jako „posun správným směrem“. Chtějí, aby zůstal jejich duchovním vůdcem, ale pouze pod podmínkou, že „se co nejdříve ožení“. Několik starších, dosud neprovdanejch dam se přihlásilo jako dobrovolnice k tomuto namáhavému úkolu. Nejsou schopny se dohodnout a zášť je den ode dne palčivější. Frakce již začínají uplatňovat územní nároky, některé přívěsy byly dokonce strženy a přemístěny jinam. A co je ještě horší, Sheeniny rodiče jsou taktéž rozděleni. Matka podporuje křídlo paní Clarkelsonové, kdežto otec straní umírněným. „Život zde je plnej zmatků,“ poznamenává Sheeni, „je to velice stimulující.“

Svůj suchopárnej milostnej dopis končí vlažným „Líbám Tě a Alberta, vaše Sheeni“. Potud ta spalující vášeň. A přitom ani jedinej intelektuálně stimulující literární odkaz.

Momentíček. Právě sem zatřepal obálkou a vypadla z ní malá fotografie neuvěřitelně nádherné mladé ženy. Kulatým písmem je na ní připsáno věnování: „Mému nejdražšímu Nickovi s láskou Sheeni“. Mé srdce opět přetéká.

18:00 – Máma je zoufalá. Jerry měl zatelefonovat z Dallasu, ale telefon nezvoní a nezvoní. Tipuju to na to, že se celá třepe, jak by mu to napálila. Zatím chodím po špičkách, neboť sem široko daleko jedinou živou bytostí, přes kterou by se mámina stravující frustrace dala ventilovat. Zajímalo by mě, jak to v takovejch případech dělaj bezdětný lidi.

20:30 – Levák napsal vzkaz a sbalil se. Operace „Sourozenecká pomsta“ začne zítra za svítání. Mimochodem, říká, že Sheeni je „fantastická kočka“ s „výborným psím vkusem“. Obávám se, že jeho nadšení můžu sdílet jen z poloviny.

Čtvrtek, 30. srpna

Den plnej intrik. Vstal sem v pět ráno a s Levákem a Albertem sme se sešli v 5:30 před cukrárnou. Zdálo se, že Levák si to chce ještě rozmyslet, ale podařilo se mi jeho rozhodnutí upevnit tím, že

sem ho nalejval pepsi (jeho nejoblíbenější ranní nápoj) a krmil plněnejma čokoládovejma zákuskama. I když sem ho instruoval, aby ten vzkaz vzal s sebou, řek, že ho nechal na stolečku ve stanu. „Určitě ho tam najdou," vysvětloval. Řek sem, že dobrý, ale ať příště nechá duševní práci na mně.

V 6:15 nalezli Levák a Albert do Jerryho přívěsu u nás za barákem. Jejich přítomnost bylo samozřejmě nutno utajit, a tak nebylo možný zvednout střechu. Albertovi to příliš potíže nečinilo, zato Levák se musel plazit po kolenou. Řek se mu, aby při tom myslel na všechno utrpení, kerý tím Martě způsobí. To mu zvedlo náladu. „Co to tu tak strašně smrdí?" zeptal se. Celej prostor za barákem smrděl jako výbuch septiku v továrně na chlór. Řek sem, ať si z toho nic nedělá, že ten „lehký pach" zahladí jeho stopy, pokud by si náhodou rodiče na jeho hledání přizvali psy.

Když sem ukryl Leváka a Alberta, zajel sem k nim na kole a ze stanu vyzvedl vzkaz. Byl neomylně napsán Levákovým škrabopisem. „Milý táto a mámo, mrzí mě to, ale musím navždy pryč. Víc vám říct nemůžu. Řekněte Martě, že jí odpouštím. Doufám, že to její svědomí unese. – Váš zoufalý syn Leroy." (Rodiče maj děsný štěstí, že je jejich děti nemůžou žalovat kvůli citovýmu strádání, jež jim způsobuje výběr tak příšernejch křestních jmen.)

Vzkaz sem přeložil a vsunul do Levákova omšelého báglíku (svědka to nesčetnejch zlodějskejch nájezdů, jenž sám byl výsledkem dávného výprodeje za pět prstů). Taky sem mu tam přibalil jeho tričko s nápisem KDO SI TADY PRDL? A pár lehce identifikovatelnejch Levákovejch svršků. Bágl sem schoval pod svetr, vyklouzl ze stanu a jel domů na snídani.

Máma je pořád ještě na válečný stezce. Od tiráka na cestách ještě ani slovo. Mrzutě mě pozorovala, jak jím kornflejky. Dala si snídani francouzskejch legionářů: černý kafe a cigarety. Řekla mi, abych si uklidil v pokojíku. Řek sem, že jasně. Řekla mi, abych vysmejčil barák. Řek sem, že teda jo. Řekla mi, abych vypral. Řek sem, že jo. Řekla mi, abych si hlídal dvou nevymáchanou pusu. Řek sem, že jo. Když se jí nepodařilo vyvolat hádku, utopila svý cígo v kávě a

vodešla do práce. Pokud Jerry do večera nezavolá, budu muset taky pláchnout z domu.

Zkontroloval sem Leváka a Alberta (oba pospávali na podlaze přívěsu), pak sem nasedl na kolo a sjel k nábřeží. Na hrázi bylo jen pár rybářů. Zaparkoval sem svý kolo a – nenápadně, seč sem mohl – sem kráčel s báglem až úplně dozadu na přístavní hráz. Mrazivě a šedě visela ranní mlha nad zpěněnou zelenou vodou. Přes záliv se rýsovaly lesklé věže San Franciska.

Ale nezdržoval sem se nytím při pohledu na panoráma. Otevřel sem ruksak, dopis zastrčil do přední kapsy, oblečení hodil do zátoky, ruksak opřel vo zábradlí a pomalým krokem sem se vydal k telefonní budce u přístavního WC. Tam sem vytočil 158. Když na druhý straně zvedli sluchátko, napodobil sem cizáckej akcent a řek jim, že sem právě viděl, jak z hráze skáče ňáký dítě. Policajtka na konci drátu chtěla slyšet podrobnosti, ale zavěsil sem, popadl svýho oře a tryskem odjel. Párkrát sem zahl za roh a v dálce už houkaly sirény policejních aut.

Tady bych to asi měl upřesnit, že když Levák psal svůj vzkaz, kerej sem mu diktoval, netušil, že brzo podnikne ten extrémní krok a spáchá sebevraždu. Pro klid jeho duše sem mu namluvil, že pouze zahne z domu. Dnes utíkal děti z domu každou chvíli a rodiče si toho někdy ani nevšimnou. Myslím, že se to tak nějak očekává. Ale sebevražda je i v těchto votupělejch časech pořád ještě příliš velkej citovej nářez. Myslím, že dokonce ani Marta to nebude moct přejít s úsměvem.

13:30 – Připravil sem Levákovi príma vobloženej chleba s tuňákem a vodnes sem mu ho na podnose. Vyhrabal se ze zatuchlýho šera a zamžoural do slunečního světla, jež se linulo otevřenýma dveřma. „To je votrava, Nicku," řekl, když se zakous do sendviče. „Nemám co dělat. Vzduch je tu zkaženej. Musím jít na hajzl a myslím, že Al taky." Albert se na mě podíval a zavrčel.

„Žádnej problém," řek se vesele. „V klidu povobědvej a uvidíme, co se s tím dá udělat." Všechno, co sem potřeboval, bylo v garáži. Během pěti minut sem byl zpátky se starou černobílou přenosnou televizí, třema prodlužkama a prázdnou pikslou vod majonézy.

Levák ji přijal s povděkem. „Ale co s Alem?“ zeptal se. „Toho asi jít na pikslu nepřinutíme.“

Odpověděl sem mu, že to prostě Albert bude muset vydržet, dokud ho po setmění nevemu vyvenčit. Prodlužky sem propojil, ale k zásuvce u našich zadních dveří chybělo asi stopadesát cenťáků. Tak sem proklouz křovím a napojil to na venkovní zásuvku pana Fergusona. Levák prošel všechny televizní kanály. „Kromě dvojky nemůžu nic chytit,“ stěžoval si. Koukl sem se. I ta dvojka byla mizerná.

„Bude to asi rušený těma hliníkovejma zdma,“řek sem. „Víš co, zatím se dívej na bednu a já ti pak přinesu lampu a svou penthauzáckou sbírku.“

„Tak jo,“ řek Levák a rozzářil se. Usadili se s Albertem a sledovali zábavnou hru „Na schůzce s důchodci“.

15:00 – Právě sem jel kolem Levákovic. Před domem parkovaly tři policejní vozy. A mikrobus zpravodajskýho štábu TV 2.

17:30 – Zasraná kate Cruikshanková! Zasranej Mitch Malloy! Zasranej celej zpravodajskej štáb druhýho kanálu! Jak sem moh tušit, že žhavým tématem tohoto týdne budou sebevraždy puberťáků? Výborně, nahrál sem to sdělovacím prostředkům přímo do ruky. Věnují se té události, jako by Levák byl mladším bráchou samotnýho Elvise.

Díky bohu, že sem měl tu prozíravost a zabavil Leváka pornosbírkou dřív, než se ta zpráva provalila. Pokusil sem se mu tu telku zabavit, ale hrozil, že na mě pustí Alberta. Naštěstí se Levák nikdy o zpravodajské relace, aktuální události nebo veřejné záležitosti ani v nejmenším nezajímal. Myslím, že by ani tu půlhodinu zpráv nevydržel sedět na zadku.

Tato „nevýslovná tragédie“ (slova kate Cruikshankové) má na mámu blahodárnej vliv. Přišla domů a sprdla mě, že sem neuklidil svůj pokoj, nevysál barák a nepověsil prádlo, ale hned ztichla, když druhej kanál spustil svou ufňukanou senzacechtivou tirádu. Zvlášť když věhlasnej psycholog z Berkeley odpovídal na otázky přímo před Levákovým stanem za jejich domem a říkal, že každý

dospívající je „potenciální sebevrah“. Máma se na mě zpytavě podívala, jako by se snažila zjistit, jestli nosím po kapsách žiletky.

„Nezdál se ti ten Levák nějak deprimovanej?“ zeptala se.

„Já ti ani nevím,“ odpověděl sem zamyšleně. „Rodiče ho hodně trápili. Furt ho buzerovali, aby si uklízel v pokojíku.“

Máma polkla. „Seš z toho asi pěkně vedle, že,“ řekla. „Co kdybych dneska na večeři udělala príma biftek?“

„To by celkem šlo,“ řek sem. „Levák bifteky miloval.“

„Už našli tělo?“ zeptala se máma.

„Ještě ne,“ řek sem. „Podle Mitche Malloye pobřežní hlídka stále ještě pročesává záliv. Ale našli jeho triko. Mitch tvrdí, že tělo možná odneslo moře.“

„Strašné! Co asi jeho chudáci rodiče!“ hořekovala máma. „Už se k tomu nějak vyjádřili?“

„Ještě ne. Ale kate Cruikshanková jim co chvíli buší na dveře. A taky už ukázali Levákovu švicu Martu, jak se vrací z tenisu. Vypadal zachmuřeně, jen zamávala raketou na kameru a odmítla cokoli komentovat.“

„Chudák Levák,“ řekla máma. „By mě zajímalo, proč to asi udělal?“

„To víš, měl problémy,“ řek sem zarmouceně. „Kdesi našel krásnýho psa a rodiče mu nechtěli dovolit, aby si ho nechal.“

Mámina tvář se stáhla pocitem provinění. „Du dělat večeři,“ řekla, „a ty si, Nicku, zatím odpočiň.“

20:45 – po skvělým bifteku sem se vytratil, abych vodnes Levákovi další vobloženej chleba s rybou. Kdosi na mě šeptem zavolal. Byl to pan Ferguson, číhající v křoví.

„Nicku,“ ozvalo se potichoučku, „myslím, že někdo je ve vašem přívěsu. Napojili se na mou zásuvku.“

V hlavě mi to jen drnčelo. „Víte, pane Fergusone... to sou, jak bych to tak řek... to sou běženci. Jo, běženci ze Střední Ameriky.“

„Prchají před politickým útlakem, předpokládám,“ řek pan Ferguson s pochopením. Nijak zvlášť podvratně sice nevypadá, ale kdysi byl na Hooverově seznamu radikálních komunistickejch

anarchistů. Politicky je pan Ferguson stále ještě poněkud nalevo od Fidela Castra.

„Jak bych mohl pomoct, Nicku," zeptal se.

„Víte, pane Fergusone, vaření mi moc nejde..."

„Víc říkat nemusíš, Nicku. Přinesu jim něco k jídlu. Kolik jich je?"

„Jen jeden," řek sem. „A pes."

„Udělám jim ostrý fazole s rejží," řek pan Ferguson. „A pár príma tortillovejch placek."

„No, spíš si myslím, že by dali přednost chutnýmu hotdogovi a slanejm brambůrkám. A jako zákusek možná čokoládový keksy."

Pan Ferguson vypadal překvapeně.

„To víte, Mañuel se snaží co nejrychleji přivyknout naší kultuře."

„Samozřejmě," řekl pan Ferguson. „Přinesu to asi za půl hodiny."

Řek sem panu Fergusonovi, že Mañuel je z neustálejch obav o svůj život natolik paranoidní, že by měl jídlo položit na zem, jemně zaklepat na dveře přívěsu a rychle odejít.

„Samozřejmě," řek pan Ferguson. „A na kterou hodinu by si ten statečný chlapec přál snídani?"

„Brzy," řek sem. „Co takhle v šest?"

„Provedu," řek pan Ferguson a zmizel v houští.

Senza soused!

Když sem se vkradl do přívěsu, našel sem Leváka hluboce zaujatýho *Penthousem*. „Dobrá zpráva, Nicku," řekl, „už mi zase stojí!"

„Skvělý," řek sem. „A co kurvatura?"

Levák soustředěně ohmatával vypouleninu ve svejch gatích. „Řek bych, že je nezměněná. Doprdele! Zapomněl sem si vzít s sebou vitamíny."

Dal sem Levákovi vobloženej chleba a řek sem mu, že za chvíli dostane něco lepšího. „Ale pan Ferguson tě v žádným případě nesmí vidět," varoval sem ho. „A pokud by se pokoušel mluvit s tebou přes dveře, odpovídej mu španělsky."

„Já přeci španělsky neumím," řek Levák.

„Snaž se," řek sem. „Napodob Carlose." Carlos byl Levákův mexickej soused.

„Na to že sou mu tři, mluví ten fagan španělsky jako kulomet," poznamenal. Zakous se do sendviče a odlomil kousek pro Alberta, kerej ho hltavě sežral. Levák se zamyslel. „„Myslíš, Nicku, že ten vzkaz už našli?"

„Předpokládám, že jo," řek sem.

„A myslíš, že Marta trpí?"

„Předpokládal bych, že víc než si vůbec umíš představit."

To mu děsně zvedlo náladu. „Už se to konečně vobrací k lepšímu!"

Pohonil sem Alberta zelení mezi barákama, mrskl s ním zpátky do přívěsu a oběma jim popřál dobrou noc. „Budeš se ještě dívat na bednu?" zeptal sem se jakoby nic.

„Možná," řek Levák. „Proč se ptáš?"

„Nic, jen že pan Ferguson ti vzkazuje, abys trochu šetřil elektřinou. Je to penzista, víš."

„Tak jo," řek Levák. „Krkoun jeden."

21:45 – Právě sem měl telefon. Volal Mitch Malloy osobně! Někde se domák, že sem s Levákem kamarádil, a chtěl k nám poslat štáb, aby se mnou natočili rozhovor. Řek sem mu, že sem příliš zkormoucenej, než abych mohl poskytovat interview, a zeptal se, jestli nemaj nějaký zajímavější téma. Pak sem se ho zeptal, jestli je pravda, že opíchává Kate Cruikshankovou. Odpověděl, že po tom mi nic není, a zavěsil. Tito lidé vod televize sou pěkní pokrytci. Rozrývat špínu, na to je užije, ale zásadně tu cizí, že.

23:30 – Zpravodajství dvojky zas zabodovalo. Mám pro to jediný vysvětlení – tento tejden se asi počítaj ohlasy diváků kvůli prémiím. Nejdřív se zabývali Levákovým životopisem. Měli ho plnej faktickejch chyb, jako třeba že byl vynikajícím studentem. Pak v zahradě před Levákovým domem přečetla Kate Cruikshanková vyjádření jeho rodičů. Stálo v něm, že Levák byl sklíčený, protože se u něj nedávno projevila Peyronieho choroba. Copak ti idioti neuměj číst dopisy na rozloučenou? A nebo se snažej ušetřit svou výčitkama svědomí štvanou dceru? Pak zpátky ve studiu Mitch Malloy

podrobně informoval diváky o Peyronieho chorobě – včetně sprostejch nákresů. Kvůli Kate jen doufám, že pro ty kresby nestál modelem zrovna Mitch. (A taky se modlím, aby na to nekoukal Levák. Teď by se určitě zabil.)

Máma byla samozřejmě s upířím zaujetím nalepená na obrazovku. „Zlato, kdybys měl někdy takový problémy," řekla, „určitě bys s tím za mnou přišel, že jo."

„Samo, mami," lhal sem jí.

Pátek, 31. srpna

2:30! Drnčení telefonu nás vytáhlo v tuto nelidskou hodinu z postele. Obával sem se, aby to nebyl Mitch Malloy na horký stopě fingovaný sebevraždy. Ale hlas chtěl mluvit s mámou. Byl to Jerryho dispečer s šokující zprávou. Jerry měl v jednou dallaským baru infarkt a moc si to vzal k srdci. Umřel!

Jak nepředvídatelnej dokáže být život. Jeden moment chlastáte pivo a chováte se nepřístojně. Vteřinu nato stojíte před svatým Petrem a zodpovídáte se z celoživotního sexismu, manželský nevěry a falšování kilometrovníku. To je teda ponaučení!

Máma celá vytuhlá se zeptala, kdy přivezou jeho tělo. Dispečer jí řek, že už ho poslali do Los Angeles. Jerryho manželce!

Máma se už nezmohla ani na slovo a zavěsila.

Celej Jerry, pomyslel sem si. Krysa až do samýho konce.

2:30 – Slyšel se mámu z jejího pokoje plakat. Musí bejt pěkně vyřízená z toho, že Jerry zesnul dřív než ho stihla sjet. Doufám, že kvůli tomu nepřijde pozdě do práce. Chtěl bych dnes ráno Leváka trochu provětrat. Musíme toho statečnýho chlapce udržet v dobrý náladě. Počítám, že to potrvá nejmíň tejden, než Martu dostatečně naočkujem výčitkama svědomí. Ještě štěstí, že se pan Ferguson nabíd, že se o něj trochu postará. Právě sem ho zahlíd, jak nese Levákovi na tácu pořádnou snídani – ozdobenou kytičkou čerstvejch sedmikrásek.

Deník Chronicle otiskl Levákův příběh na straně tři pod titulkem „Nemocný penis pravděpodobnou příčinou chlapcovy sebevraždy“. A další nákresy, tentokrát byl ten chlap mnohem udělanější. Opět se ani slovíčkem nezmínili o sesterským utrpení. Kdy si konečně sdělovací prostředky sundaj rukavičky a napálí to Martě jaksepatří? Díky bohu, že pobřežní policie už odvolala pátrání po Levákově těle. Těch vyhozených peněz daňovejch poplatníků mně začínalo bejt trochu líto.

9:30 – Trojitá katastrofa! Máma se rozhodla, že je dnes natolik rozrušená, než aby šla do práce. Pak spustila tu bombu, že Joanie se nechala ukecat a přiletí za ní na pár dnů z Los Angeles. A do třetice – Levák začal vypadat jak předpotopní reklama na prosperujícího farmáře.

Řek, že začal v noci otýkat. „Bylo to, jako by mž celý tělo chytila jedna velká erekce,“ mumlal voteklýma pyskama. „Akorát, že to vůbec není příjemný. Je mi to hrozně líto, protože Al je tak skvělej pes.“

Albert se provinile krčil v koutku. Uzavřenej prostor přívěsu zřejmě způsobil, že koncentrace psích antigenů dosáhla kritické hranice. A co je ještě horší, Levák tvrdí, že otok nezmizí, dokud se všechny stopy po psu neodstraní.

Levák natáh svou tlustou paži a zapnul Kate Cruikshankovou v přímým přenosu. Rychle sem to vypnul.

„Fíha,“ řekl Levák, „to vypadalo skoro jako náš dům.“

„Nebuď blbej,“ řek sem. „nemáme čas čumět na bednu. Musíme vymyslet plán.“

„Proč tu nemůžem s Alem zůstat? Žrádlo je skvělý. A mně to vopuchnutí ani moc nevadí.“ Všim sem si, že mu jeho napuchlé rysy dodávají mírně orientální vzhled.

„Protože dnes večer přijede moje sestra Joanie,“ odpověděl sem.

„A co má bejt?“ zeptal se ten míšelínek.

„To, že Joanie je králem čmuchalů,“ odpověděl sem. „Jen se na mě podívá a hned ví, že něco skrývám. Pak se mi podívá na levý vobočí a okamžitě ví, že to něco je vzadu za barákem. Z mý pravý nosní dírky pozná, že jde o uprchlíka v přívěsu. Nakonec ze škubnutí

mýho levýho ušního lalůčku je schopná vydedukovat, že se jedná o čtrnáctiletýho tlusťocha se zakřiveným klackem a alergií na psy. Před Joanií se nic neukryje.“

„Měla být detektivkou,“ poznamenal Levák.

„Ani ne,“ odpověděl sem. „Soudě podle zástupu chcípáků, s kerejma chodila, sem asi jediným mužem, kerýho kdy prokoukla.“

Tak sme leželi na chladný podlaze přívěsu, inhalovali roztoče a promýšleli další kroky.

„Hele, Levák,“ řek sem nakonec, „nechtělo by se ti navštívit Sheeni v Lakeportu?“

„Až k jezeru Clear Lake? Fantastický!“ reagoval na to. „Můžu si vzít s sebou Ala?“

„To ne, ale můžeš si vzít jeho betlu.“

15:30 – Právě sem naložil Leváka, jeho pár krámů a Albertovu zechcanou postel na autobus do Lakeportu. Na jízdenku sem si půjčil vod ochotnýho souseda pana Fergusona, kerej dokonce přibalil čtyřicet babek navíc pro „toho statečnýho chlapíka“ (ty sem samozřejmě okamžitě zabavil).

Zatelefonoval sem Sheeni a byla naprosto skvělá. Dokonce tvrdila, že ji mrzí, co se přihodilo Jerrymu. (Ženy dokáží tak snadno odpouštět!) Okamžitě jí bylo jasný, oč s Levákem kráčí a navrhla geniální řešení. Pro její rodiče to bude velká čest postarat se o výměnnného studenta biblické školy z Barmy jménem L‘ewa–K. Musí být z Barmy, protože, jak Sheeni správně usoudila, „Nikdo o té zemi naprosto nic neví a ani vědět nechce“. Slíbíla, že bude udržovat Levákovu opuchlost psíma sračkama a nepustí ho k televizi a novinám. „Určitě se bude chtít účastnit všech bohoslužeb,“ poznamenala Sheeni. „Sbor je naštěstí pořád rozdělený, a tak je jich dvakrát víc než normálně.“ Levák má za úkol hovořit přerývaně, předstírat aspoň trochu zbožnosti a nešahat svýma tlustýma prackama na mou holku.

Na mě teda zase zůstal ten pes.

16:30 – Máma řekla, že si můžu Alberta nechat! Dokonce mi pro něho pomohla udělat kutloch na zadním sedadle Jerryho chcíplý ševroletky. Obávám se, že je tak vystresovaná, že pořád ještě přesně

neví, co dělá. V každým případě vypadá příšerně. Dokonce ani nezjišťovala, jak se u nás Albert objevil. (Měl sem namyšlený, že Alberta vedl domů zázračný instinkt psí věrnosti.) Ať tak, či tak, hlavní je, že ten hnusnej hafan je prozatím vyřešenej. Z profylaktickejch důvodů sem raději z domu odstranil veškerý předměty, kerý by jen vzdáleně připomínaly něco od kostela.

18:30 – Tragickej Levákův osud už pomalu nikoho nezajímá. Mitch Malloy ho shrnul jednou větou, že tělo se doposud nenašlo. Kate Cruikshanková připravila vkusnou reportáž z místního hřbitova, čímž na vážnou notu uzavřela aktuální téma tohot týdne: mladistvé sebevraždy. Kamera pomalu klouzala po náhrobcích a osamělý trubač sentimentálně dul. To mámě spustilo příval slz. Nikdy sem netušil, že měla Leváka tak ráda.

Ach jo, právě přijíždí taxík s Joanií. Musím se tvářit nevyzpytatelně.

22:05 – Joanie a máma se vybavují v ložnici. Naštěstí sou tam zavřený od Joanina příjezdu, čímž sem se prozatím vyhnul sesterský inkvizici. Joanie má novej účes, novou barvu vlasů, novou postavu (vycpávky? Plastická chirurgie?). Nevím, ale vypadá senzačně. Doufám jen, že teď začne přitahovat lepší sortu chlapů.

Právě když tohle píšu, chystá se můj nejlepší přítel ke spánku pod stejnou střechou jako žena mého srdce. S radostí bych obětoval levou kouli za to, kdybychom si to mohli vyměnil. Vím, že je to celkem běžný rčení, ale myslím to doslova. Svou levou kouli!

ZÁŘÍ

Sobota, 1. září

A kde je to léto? Čtrnáct je člověku jen jediný léto v životě. Pro mně je to teď a přitom to mám už skoro za sebou. Už se začínám vohlížet s nostalgií za svým prchajícím mládím. Samozřejmě, že jedna moje část by už ráda co nejrychleji přeskočila jednadvacítku. Měl bych prachy, svobodu dělat si, co se mi zlíbí, a krásnou mladou ženu. Nejlepší na tom by bylo to, že bych měl už dávno vymačkanýho posledního podebranýho jebáka. Právě teď mi kvete na bradě jeden, co hrozí otravou krve a jistou smrtí. Proti svý vůli sem každejch pět minut vtahovanej do koupelny, jen abych se znova a znova děsil toho hnusu v zrcadle.

Avšak život (ale i smrt) musí jít dál. Právě sem se vrátil ze smutný a hluboce dojemný bohoslužby k uctění Levákovy památky. Celou dobu sem si přál, aby tam moh bejt s náma. Určitě by se děsně dobře bavil. (Naštěstí je celej obřad zachycenej na videu.)

Před obřadem sme se šli s Joanií a mámou nasnídat do města. Máma nás stylově vezla v Jerryho linkolnu. Když tu silnou mašinu nastartovala, prohlásila: „Tak tohle auto ta ženská nedostane.“ (Měla na mysli tu nečekanou Jerryho vdovu.) Joanie jí řekla, že by si měla nechat i ten přívěsnej vůz. „Už sem o tom uvažovala,“ řekla máma. „Jerry ho koupil pro nás dva. Ať si ta ženská koupí svý vlastní rekreační vozidlo.“

Zeptal sem se mámy, jestli, až mi bude šestnáct, bych mohl jezdit s tím linkolnem.

Řekla, že o tom už přemýšlela a rozhodla se, že až budu mít řidičák a pokud si udržím dobrý známky a nestanu se narkomanem, hodlá mi Jerryho ševroletku přenechat.

Fantastický! Pokud se mi ji kdy podaří nastartovat, můžu jezdit slalom mezi křeslama. „Jupí," řek sem, „to mě teda opravdu vzalo."

Joanie se naštvaně otočila a řekla mi, že pokud chci mámě nějak tu její těžkou situaci usnadnit, že bych mohl ten „ohyzdnej krám" začít rozmontovávat.

„Díky, nemám zájem," odpověděl sem. „Není to zrovna má ambice, stát se automechanikem. Asi sis mě spletla se svejma šamstrama."

Joanie se chystala něco odseknout, ale pak to kvůli mámě raději spolkla. V restauraci si mě začala zkoumavě prohlížet nad svýma vaflema. „Ty máš, Nicku, něco za lubem," řekla. „Je to vidět. Cos provedl?"

Rozhodl sem se, že nejlepší obrana je útok. „A cos provedla ty?" chtěl sem vědět.

„Jak to myslíš?" zeptala se nervózně.

Vypjal sem hruď.

Joanie zrudla. „Nic ti po tom není," odpověděla, „ale když se ptáš, začala sem chodit do kurzu pro zlepšení vzhledu."

Ani máma dvakrát nevypadala, že by tý lži uvěřila. „Myslí, že to Joanii sluší," řekla. „A má taky novýho přítele."

„Hm, a na jakejch značkách aut maká?" zeptal sem se.

„Náhodou pracuje na atomových urychlovačích," odpověděla Joanie, „Je to atomovej fyzik."

„A tos ho potkala na tom kurzu pro zlepšení vzhledu?"

Joanie vypadala, jakoby mi chtěla jednu utřít. Valnou část svýho dětskýho věku mě otloukala a dnes pravdepodobně tento terapeutickej ventil postrádá. „Pořád ta nejnevymáchanější huba v celým městě," poznamenala.

„Přesně jako jeho otec," dodala máma

To byla teda rána pod pás, pomyslel sem si.

V pohřební síni se tísnilo víc než sto padesát lidím včetně – k mému velkému překvapení – samotný Millie Filbertový. Nápadná

byla absence jejího údajnýho snoubence Willise. Vzhledem k tomu, že chybělo i tělo zesnulého, kolem stojící funebráci v tmavejch kvádrech vypadali podivně nevyužitě. Truchlící pozůstalí neměli nač zaměřit svou pozornost, a tak seděli na tvrdejch dřevěnejch židlích a studovali květinonou výzdobu. Přišlo mi to poněkud ironický, vždyť jedinej zájem o kytky, kerej kdy Levák projevil, bylo jezdit na horským kole sousedovi po skalničkách.

A jak vypadala Marta? Její flekatá tvář nesla jasný známky nezvládnutelnejch výčitek svědomí. Takže i když rodiče odmítli uznat realitu, ona dobře věděla, kdo zavraždil jejího nešťastnýho bratra. Pocit viny ji stravoval zaživa.

Levákovi rodiče taky vypadali trochu posmutněle. Je mi samozřejmě líto, když je musím nechat takhle trpět. Ale snad to bude jen dočasný. Vždyť to všechno dělám pro dobrou věc. Kromě svý všudypřítomný přenosný videokamery přitáhl Levákův otec i domácí videopřehrávač. Velká televizní obrazovka stála v předsálí a byly na ni ke zhlédnutí amatérsky pořízený snímky ze života zesnulého. Na některých sem rozpoznal poslední dovolenou v Nice.

Po chvíli důstojnýho ticha vstal Levákův pastor a začal číst zřejmě nacyklostylovanej pohřební projev nad rakví mladistvého. Ani se nenamáhal, aby měl v tom formuláři správně doplněný vynechaný místa. Dvakrát se o Levákovi zmínil jako o „naší drahé Neríně“, což probudilo starou dámu za mnou, a ta honem šeptem zjišťovala: „A kdo je Nerína? Ta se taky utopila?“

Když pastor dokončil svý ponurý banality, rodina a přátelé jeden po druhým vstávali a nahlas vzpomínali na svého drahého zesnulého Leroye. Vzpomínky byly tak trapně sentimentální, že za chvíli každej v síni (včetně mě) popotahoval. Joanie se mě párkrát snažila vyprovokovat k tomu, abych se taky postavil a řekl něco, ale nechtěl sem se oddávat tomuto pokrytectví a raději sem odmítl.

Promluvila dokonce i Millie Filbertová a sklíčeně se nám svěřila, že přestože Leroye příliš neznala, vždy cítila přítomnost nevysloveného citového pouta mezi nimi. „Kéž bych jen byla našla odvahu podat mu pomocnou ruku,“ řekla roztouženě.

Kéž bych já jen mohl Levákovi sdělit tuto fantastickou zvěst. Ale vzhledem k tomu, že si Levák není vědom svý vlastní smrti, pak vysvětlovat kontext Milliina přiznání by asi bylo poněkud problematické. Jen doufám, že se neprovdá za Willise dřív, než dojde k Levákově oficiálnímu zmrtvýchvstání.

Bylo mi strašně trapně, když vstala máma a oznámila, že i ona v nedávné době prožila utrpení ze ztráty milované osoby, a tak ví, jakou bolest cítí členové Leroyovy rodiny a jeho přátelé. „Jsme v tom všichni společně," prohlásila máma. „Život je někdy samá jáma." a v této hlubokomyslné tónině skončila, načež se posadila.

Po obřadu se v domě truchlící rodiny podávalo malé občerstvení. Šokovalo mě, že se tam objevil i chřest – zelenina, kterou Levák k smrti nenáviděl a kterou jeho sestra servírovala pokaždý, když vařila. Ani dnes, v den hlubokýho smutku, si Marta nemohla odpustit tyto hrozné zelenkavé výhonky. Vzhlédla a přestala žvýkat.

„Ahoj, Nicku," řekla temně.

„Čau, Marto," řek sem. „Tak co chřest?"

„Mmm, skvělej," odpověděla a pokračovala v tupým přežvykování.

„A co Barry Coma?" řek sem po jistý odmlce. „Poslouchalas od něho něco v poslední době?"

Marta zbledla. „Co to, co to říkáš?" začala koktat.

„Stala se mi divná věc," řek sem. „Minulou noc se mi zdálo o Levákovi. Objevil se – kapala z něho voda a byl strašidelně bledej – a požádal mě, abych se tě na to zeptal."

Řach! Martin talířek se roztříštil o kachličkovou podlahu. Otočila se a vystřelila z místnosti.

Ach ne, milý deníku. V sourozenecký válce se zajatci neberou.

Neděle, 2. září

Je to tu napjatý, strašně napjatý. Dnes se měl vrátit Jerry, takže máma je v ještě horší náladě než předtím. Navíc vypršela čtyřiadvacetihodinová zdvořilostní fáze a máma s Joanií se zase

oddávají svými celoživotnímu hašteření. To sem zvědav, jak spolu přežijou ještě celý dva dny bez ječení. Pak zavolal tata, jestli náhodou nemám chuť na soudem nařízený rozvoj našeho vztahu. Telefon vzala Joanie a do devadesáti vteřin vřeštěla do sluchátka jednu sprosťárnu za druhou. Necítí k tatovi nic než opovržení (a kdo by taky ne) a nikdy nepromarní příležitost mu to dát jasně najevo. Když Joanie ten telefon tak pěkně rozehřála, vzal sem si sluchátko já a řek sem mu, že nejsem příliš nadšenej těma jeho „vágníma plánama“ na nedělní odpoledne, protože vždycky se pak z toho vyklube sekání trávníku nebo mytí auta.

„No dobře,“ řek tata. I přes telefon sem cejtil, jak se to snaží zpracovat. „Chtělo by se ti přijet a pomoct mně s vyklízením garáže?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl sem. „Ale díky za konkrétní plán.“

„Nemáš vůbec zač,“ odpověděl tata a zavěsil.

Joanie si mě v přestávkách mezi obhajobou svýho životního stylu před mámou měří podezíravým pohledem. Snažím se bejt nevyzpytatelnej.

Joanie udělala tu chybu, že provalila, že její novej přítel má kromě doktorátu z massachusettský university ještě ženu a tři děti v Santa Monice. Joanie se s ním setkala, protože je častým pasažérem na linkách spojujících vybraný urychlovače. „Byla to láska na první pohled,“ pochlubila se. „Zeptala sem se ho, jestli si přeje nějaký časopis. A on se mně zeptal, jestli mám *Mesíčník atomových vědců*.“

Mámu to šokovalo, vybuchla a nazvala Joanii „rozvracečkou domovů“.

Joanie zbledla a řekla: „Myslíš? Ale tvůj poslední přítel taky nebyl zrovna ukázkovej model svobodnýho mládence!“

Tak takhle to vypadá, když Joanie utěšuje mámu v její těžký situaci.

Tento emocionální zmatek rozproudil mý praskající jebáky. Moje brada vypadá jako exploze v chovatelský stanici žížal. Zajimalo by mě, jestli existuje něco jako maligní akné.

Úplně sem ztratil zájem o svou penthauzáckou sbírku. Teď už mě zajímá jen ta skutečná záležitost. Myslím na Sheeni bez přestání. Je

tou jedinou zářící hvězdou v mém šedivém světě. A to mi připomíná, že ještě musím jít vyvenčit toho jejího stupidního čokla.

Pondělí, 3. září

Dnes je svátek práce! Když si tak pomyslím, že kdybych měl zaměstnání, dostal bych zaplaceno za celodenní unuděný sezení na zadku. Takhle to dělám zadarmo. To je ale pracnej svátek. A všechny ty nic dobrýho nevěštící inzeráty v novinách, že škola se už blíží.

Máma a Joanie spolu nemluvěj. Je to určitě lepší, než když na sebe řvou, ale napětí je furt hmatatelný. Máma se rozčílila, že jí Joanie nechtěla pomoct s umýváním nádobí po snídani. „Já to nechápu," řekla máma a švihla talířem vo zeď, aby přidala svým slovům na důrazu. „Osumnáct let tady doma nehneš ani prstem a pak si najdeš flek, kde sloužíš dnem i nocí úplně cizím lidem. Proč?"

„Protože," odpověděla Joanie a práskla knihou (*Základy fyziky elementárních částic*), „sem tam ti úplně cízí lidi projeví aspoň elementární částečku zasraný vděčnosti."

„Ty líná, drzá rozvracečkou domovů!" argumentovala máma.

„Ty nesnesitelná, věčně nespokojená jedubabo!" vrátila jí to Joanie.

Není divu, že lidi musí unikat před rodinným životem pomocí drog. Jen doufám, že Sheeni a já předvedem se svýma nadanýma dětma lepší výsledky.

Volala právě Levákova matka, jestli bych chtěl sbírku baseballovejch karet nebo počítač. Oni rozdávaj jeho věci! Špitl sem, jestli by neměli ještě pár dnů počkat, vždyť jeho tělo se ještě nenašlo. Ale ona řekla, že ne, že je naprosto přesvědčena, že její syn „odhodil své zdeformované tělo a opustil tento svět". (Tady vidíte tu mateřskou intuici.) Chce rozdělit jeho věci mezi „potřebné mladé lidi" co možná nejrychleji. (Tady vidíte, jak to vypadá, když je někdo ochromenej zármutkem.) Už věnovala jeho kolo, stereo a většinu jeho oblečení. Tak sem řek, že bych si vzal tu sbírku a počítač.

Doufám, že ostatní dědici budou stejně přístupní navracení darů jako já.

Máma a Joanie se rozhodli připravit „sváteční piknik“. Mě vyslaly do sámošky pro brambůrky a dřevěný uhlí. Strašnější to už snad ani nemůže být.

19:30 – Ale zdá se, že může. Když sem se s Albertem vrátil ze sámošky, našli sme mámu a Joanii vzadu na zahradě. Vytáhly z garáže gril a na trávník postavili židličky. Naneštěstí máma se snaze vytvořit extra piknikovou atmosféru otevřela přívěs a našla tam televizor, zbytky obloženejch chlebů a štos pornočasopisů. Když začal výslech, nabídl sem jako možnou variantu návštěvu nějakýho houmlesáka. Na to máma odmítla skočit.

„Jsi odpornej,“ zavyla, „odpornej chorobnej úchyl.“

„Ale matko!“ namítla Joanie. „Všichni chlapci jeho věku se zajímají o tento druh časopisů. Měla bys být ráda, že na obrázcích jsou aspoň ženský.“

„Děkuji ti, slečno rozvracečko domovů,“ odpověděla máma. „Když budu chtít znát tvůj názor na výchovu mýho dítěte, zeptám se tě.“

Joanie si povzdechla, usadila se v zahradní židli a začala opět číst. Povzdechl sem si, usadil se v zahradní židli a začal si prohlížet jeden z časopisů. Máma mi ho vytrhla z ruky a mrskla s ním přes celou zahradu. Albert za ním vypálil a přinesl ho nazpět. Máma po něm chňapla, práskla jím Alberta přes čumák, hodila ho po mně a odkráčela do baráku. Joanie vzhlédla od svý knihy.

„Kdy jedeš?“ zeptal sem se.

„Padám zítra ráno v šest.“

„Kéž bych moh vypadnout s tebou,“ řek sem.

„Tvůj den taky jednou přijde,“ řekla Joanie. „Nikdy sem nevěřila, že by ten můj mohl, ale nakonec přece jen přišel.“ Chvíli mě zpytavě zkoumala pohledem.

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jo,“ řek sem.

„Je Levák fakt mrtvej?“

„Ne tak mrtvej jako Jerry," odpověděl sem. „A ty fakt chodíš do kurzu na zlepšení postavy?"

„Jsou to implantáty," řekla Joanie. „Celej život sem je chtěla."

Máma vyšla z kuchyně a nesla tác hamburgrovejch bochánků. „Tak co," řekla vesele, „začnem?"

Když sme později uklízeli po tom grandiózním pikniku, někdo zazvonil. Byl to Levákův otec s Martou a přivezli počítač a slavnou sbírku baseballových hráčů. Když sem jim to pomáhal vyložit, zhnuseně sem zaregistroval, že jejich kombi je po střechu narvaný Levákovejma světskejma statkama (z nichž mnohý nezískal zrovna legální cestou).

„No ne," řek sem, „moh bych si to všechno nechat, pokud to nikdo jinej nechce?"

„Nejseš tak trochu lakomej," pozastavila se Marta.

Levákův otec vytáhl seznam uchazečů. „Bohužel, Nicku," řekl, „každý chce něco po Leroyovi na památku."

Na seznamu bylo nejméně dvacet jmen s adresama!

„Měl byste si ten seznam schovat," navrhl sem mu. „Kdyby se třeba náhodou Leroy přece jen objevil."

„To není nutné," řekl Levákův otec. „Pokud můj syn žije, koupím mu cokoli si bude přát. A úplně nový."

Chvályhodná velkodušnost. Mám teď dva počítače. A můžu ještě dostat pěknou sumu za tu sbírku baseballových karet.

22:30 – Sheeni využila levnejch prázdninovejch sazeb a zavolala na účet volaného. Díky bohu, že sem to byl já, kdo zvedl telefon. Jen když slyším její hlas, zvedne se mi hladina adrenalinu v krvi – a ještě něco jinýho. Zdá se mi až neuvěřitelný, že jednoho dne se ona a já – dva vášniví jedinci – spojíme v jedno tělo coby vyjádření nejvyšší lidské harmonie. (To mi připomíná, že nesmím zapomenout skočit do knihovny a do drogerky.)

Sheeni mi vylíčila, jak se Levák stal senzací přívěsového lágru. Každej se chce seznámit s tímto zbožným hochem z Barmy. „Dnes měl svůj společenský program zcela vyčerpaný," řekla Sheeni. „Ráno to začalo v sedm hodin bohoslužbou frakce paní

Clarkelsonové. Všichni jsou fascinováni jeho výbornou angličtinou a naprostou neznalostí teologie.“

„Je pořád ještě nateklej?“ zeptal sem se.

„Dokonale,“ odpověděla Sheeni. „Spává s rozkošnou dečkou našeho milovaného Alberta a to mu ten otok pěkně udržuje. Je na něho úžasnej pohled v plavkách. Otec mu půjčil svoje starý plavky a mezi bohoslužbou a odpoledním rozjímáním jsme si byli zaplavat. Večer pak měla na trávníku před sprchami frakce pastora Knuddlesdoppera piknik na jeho počest. Levák zpracoval čtyři hamburgery, pět kornoutů popkornu, půlku čokoládovýho dortu a mezi jednotlivými sousty nám povykládal o své rodné zemi.“

„A co proboha povídal?“ zeptal sem se. „Pochybuju, že Levák vůbec ví, na který planetě se Barma nachází.“

„Povídal toho hodně,“ odpověděla Sheeni. „Tak například řekl, že jejich národním sportem je volejbal, ačkoli videohry se na něho už pomalu dotahují. Dále řekl, že národním pokrmem jsou hotdogy posypané chilli. Že prý většina lidí trpí chudobou a může si dovolit pouze laciné toyoty a folksvágny. Jo a taky řekl, že když začnou být sestry nesnesitelné, chlapci v rodině mají ze zákona právo poslat je do kláštera – na doživotí.“

„Doufám, že si na tebe nedovoluje?“ zeptal sem se. „Myslím, jako když ste byli spolu na pláži v plavkách. Doufám, žes na sobě neměla ty purpurový bikiny.“

„Tak to jsem náhodou měla,“ odpověděla Sheeni. „Abys věděl, Levák je dokonalý gentleman. Je velice milý, i když možná trochu tupý. Samozřejmě, že se trochu vzrušil, když mě mazal opalovacím krémem. Ale nic jiného se ani nedalo očekávat. Trochu mě překvapilo, že vypadal nějak zahnutě, ale to asi bylo záhyby otcových plavek.“

Navrhl sem Sheeni, jestli by si v budoucnu nemohla aplikovat opalovací krém sama.

„Pokusím si na to vzpomenout, drahoušku,“ řekla, „až budeme příště spolu na pláži.“

„Nemyslel sem tím sebe,“ řek sem. „Když to dělám já, tak to nevadí. Ale u Leváka to vadí.“

„Ach tak, chápu," řekla. „Propaguješ diskriminaci. A to Asiatů. To jsem si teda myslela, že období takto reakčních předsudků máme už dávno za sebou."

Změnil sem raději téma. „Tvýmu psovi se daří dobře."

„Ach, Albert!" zvolala Sheeni. „Strašně ho postrádám. Povykládej mi o tom našem drobečkovi!"

Nechtělo se mi vyhazovat máminy peníze za telefon konverzací o Albertovi, tak sem to zkrátil na minimum a brzo sem slyšel, jak Sheeni svým přesladkým hlasem říká: „Tak ahoj, zlatíčko, moc tě miluju." když sem položil Alberta na zem, rozloučila se i se mnou.

Takto končí další prací zaplněný Den práce. Už mi před spaním zbývá udělat jedinou věc. A tou je trochu ruční práce na mý OLE.

Úterý, 4. září

Hodiny před tím, než sem vstal, prchla Joanie opět ke svý svobodě volnýho nebe. Na kuchyňským stole mi nechala obálku s krátkým vzkazem na rozloučenou a s padesáti doláčama v desetníkách a dvacetníkách. Můj balík se už vyšplhal na devadesát dolarů. A to ještě nepočítám svou baseballovou sbírku, jejíž hodnota neustále roste.

Oslavil sem to tím, že sem si zašel do cukrárny. Máma mě přinutila vzít s sebou Alberta. Je to vždycky nesmírně pokořující být s ním kdekoli na veřejnosti, protože neustále přitahuje posměšný pohledy cizích lidí. Lidi na ulici se zastavujou a říkají: „Panebože, to je ale vošklivej pes. Co je to za rasu?" Zvyk sem si odpovídat, že je to zákopovej buldok speciálně vyšlechtěnej pro amputování nohou. Tady většinou končí další konverzace.

Když sem přišel domů, máma v Joanině pokojíku právě natírala stěny na odpornou růžovou. Doufám, že se s Joanií aspoň na tom odstínu dohodla. Mám ze svýho ranýho mládí hluboce zafixovanou jednu životní moudrost – nikdy si nezahrávej s Joaniným pokojíkem. Rány se tak strašně dlouho hojej. Máma požádala o celej tejden volna v důvodu úmrtí člena rodiny. Nemusím zdůrazňovat, že její

neustálá přítomnost v baráku podělá můj i tak dost podělanej životní styl.

11:30 – Příšernej průšvih! Právě volala Levákova máma, vzrušením celá bez sebe, jestli náhodou nevím, kde je Leroy. Řek sem, že vzhledem k tomu, jakým směrem valej oceánský proudy, bude teď asi někde na půli cesty k Havaji.

„To je zajímavé," odpověděla, „protože jsme právě od něho dostali pohlednici, posílanou v sobotu s poštovním razítkem Lakeport, kalifornie! Nebyls tam takhle náhodou u jezera Clear Lake?"

„Ne, já sem byl u Tahoe," zalhal sem. „A co na tom lístku stojí?"

Levákova máma přečetla krátkej text: „Mílá mámo, táto a škeblo, mám se skvěle ve své nové životní roli jako váš bývalý syn a nebo bratr. Děsná škoda, že sem si nevzal s sebou plavky, jezero vypadá lákavě. Zase vám napíšu, až si seženu práci a ožením se. Mnoho pozdravů, Leroy."

„Myslíš, že utekl z domu s nějakou ženskou?" zeptala se Levákova máma. Znělo to, jako by ji to ani dvakrát nezajímalo.

„To bych se divil," řek sem. „Levák to s holkama moc neuměl."

„No, kdybys od něho něco slyšel, Nicku, vyřiď mu, ať se okamžitě vrátí domů."

Řek sem. že jo, a zavěsil. Zakřivenej debil jeden zasranej!

Okamžitě sem zavolal Sheeni. Její starobylá máti zvedla sluchátko a řekla, že Sheeni a L'ewa–K si vzali své bible a odešli si v nich číst k jezeru. Měl sem chuť se zeptat, jestli si Sheeni také přibalila svůj krém na opalování, ale místo toho sem požádal, aby mi Sheeni okamžitě zatelefonovala, jakmile se vrátí. Určitě!

„A smím se, mladý muži, zeptat stran čeho?" zeptala se ta všetečná čarodějnice.

„Mohu jen říci, že se to týká mezinárodních ramifikací," odpověděl sem.

„Proboha!" zvolala. „Hned jsem měla pocit, že s tím mladým mužem není něco v pořádku. To já vždycky poznám. Tebe jsem také okamžitě prohlídla."

Řek sem: „Děkuji, paní Saundersová.“ Doufám, že Sheeni neočekává, že se po svatbě budu s její rodinou příliš stýkat. Myslím, že bych to nesnes.

12:00 – Sheeni pořád nevolá! Cejtím, jak se mi napětí vyráží přímo do jebáků. Máma telefonicky klábosila dvaačtyřicet minut s nějakou přítelkyní o tom svém zesnulém milenci. Měl sem co dělat, abych ji neušktil.

13:45 – konečně Sheeni zatelefonovala (na účet volaného, samozřejmě). Řek sem, co se stalo, a chtěl sem si promluvit s tím barmským idiotem. Levák nemohl pochopit, proč je ta pohlednice tak strašná taktická chyba. „Ale já vždycky rozesílám pohlednice, když někam jedu,“ poznamenal. „Tobě sem přece letos z Francie poslal dvě. Jen na známkách mě to stálo přes dolar.“

„Jo, ale tenkrát jsi přece neutíkal z domova,“ odpověděl sem. „Lidi, co utíkaj z domova, přece neposílaj pohlednice svejm rodičům!“

„Toto pravidlo sem teda ještě neslyšel,“ řekl Levák.“Jen sem chtěl, aby si nedělali příliš mnoho starostí.“

Začal sem mu vysvětloval, že právě v tom bylo jádro celý tý akce, ale vztekle sem toho nechal. „Tak dobře, Leváku. Prázdniny skončily. Nejbližším autobusem se musíš vrátit domů.“

„Co ale řeknu Saundersovým?“ zaprotestoval Levák. „A Sheeni a já sme si dnes večer chtěli půjčit video a mrknout se na jakejsi žabožroutí film 'Breathless'.“

No to je výborný! Jen voni dva a večer a na gauči! „Soráč, Romeo, změna plánů,“ řek sem ledově. „Musíš se domů dostat co možná nejrychleji. Sheeni si určitě vymyslí pro svý rodiče nějakou výmluvu. A teď ti povím, co uděláš. Dáváš pozor?“

„Dyť už poslouchám,“ zavrčel Levák.

„Takže: spadls z přístavní hráze...“

„Jo?“ zeptal se překvapeně. „A kdy?“

„Ten den, cos zmizel.“

„Proč bych to dělal?“ zeptal se. „Vždyť neumím plavat.“

„Jen poslouchej a nepřerušuj mě! Spadls z přístavní hráze. Přeplavals – no dobře, tak ne – vzals to čubou přes přístav. Vylezls z vody. Přílíš ses bál jít domů. Taks jel autostopem až ke Clear Lake.“

„A nemoh bych říct, že sem tam došel pěšky?“ zeptal se znepokojeně. „Naši mi určitě natlučou, pokud jim řeknu, že sem jel stopem.“

„Tvým rodičům to tentokrát nebude vadit. To ti garantuju. Cokoli ale řekneš, nebudeš se v žádným případě zmiňovat o mně, o Sheeni nebo o Saundersových. Všechno sis to připravil a udělal sám.“

„No, udělal sem to sám,“ opakoval Levák s pochybností v hlase. „Ale byl to tvůj nápad, Nicku.“

„To je fakt,“ připustil sem. „A nápad to byl dobrej a fachčil až do tý chvíle, nežs to posral. Ale všechno zase dobře dopadne. Jen přijeď domů co nejrychleji.“

„Tak jo,“ řekl. „Už mám stejně plný zuby bejt furt nateklej a chodit pořád do kostela.“

„Pokud to uděláš tak, jak sem ti řek – teda vynecháš mý jméno – povím ti prima tajemství.“

„A jaký tajemství?“ vyzvídal nedůvěřivě.

„Teď ti to neřeknu,“ odpověděl sem. „Ale bude se ti moc líbit. Jen se o mě nezmiňuj.“

„Jo, slyším,“ zase zavrčel.

„Nikdo nemá rád práskače.“

„Nejsem žádnej práskač,“ opakoval Levák.

Chtěl sem si to pojistit ještě víc. „Tak jo,“ řek sem, „protože nepochybuju, že by se ti nelíbilo, kdyby se tvý rodiče dozvěděli, jaks získal všechny ty pornočasáky a baseballový karty a různý jíný krámy.“

„Nejsem žádnej práskač,“ trval ne svém Levák. „Mám pusu na zámek.“

Dalších osm hodin pekla. Spočítal sem si, že ať tak či onak by všechno mělo bejt za náma kolem půlnoci. Jen doufám, že to napětí nepoznamená navždy mou tvář.

17:00 – Mámu to natírání unavilo, a tak uklohnila rychlou večeři – smažený hovězí játra, uvařenou červenou řepu a spařenou zelenou

fazolku – hned tři potraviny, co k smrti nenávidím. V hrůze sem hleděl na svůj talíř.

„Raději to sněz," řekla máma a horlivě žvejkala. „Když to nesníš, objeví se to zítra zapečený."

Existují vůbec hranice rodičovskýho sadismu? Zvedl sem vidličku. Každým soustem se celý mý tělo otřásalo hnusem. Fazole a plátky řepy sem spolykal v celku, jako koňský pilulky. Játra však – tuhá, ostrá, vláknitá pravejma kravskejma žilama – vyžadovala jistý žvýkání. Patro se mi stahovalo v křeči s každým dalším skousnutím. Polknutí znamenalo jistou úlevu.

18:05 – Ztrápený telefonát od Sheeni! Její otec vezl Leváka nějmíň před hodinou na nádraží a doposud se nevrátil!

„Možná se stavil někde v baru na skleničku," navrhoval sem řešení.

„Kéž by někdy udělal něco tak normálního," odpověděla Sheeni. „Oba moji rodiče jsou naprostými abstinenty. Přitom delší flám je přesně to, co by oba potřebovali. Myslím, že by jim to strašně pomohlo."

„No, ale kde potom je?" zeptal sem se.

„Obávám se toho nejhoršího," řekla Sheeni. „Uf, přichází matka."

A zavěsila. Můj zpanikařený žaludek se zamyslel nad svým odpornym obsahem a rozhodl se ke vzpouře. Doběhl sem do koupelny a opět okusil svý večeře – v opačným směru. A znovu tu byla ostrá játra, a znovu tu byly fazolky a kotouče vařený řepy – rudý jak chuchvalce krve. Jedna horká, kyselá vlna následovala druhou – a každá blicí křeč byla tak hrozná, že se obávám, jestli se mně kdy vrátí můj smysl pro estetično. Z rohu pod umyvadlem mě pozoroval Albert s ďábelským potěšením.

Máma se dobývala dovnitř a chtěla vědět, co se děje.

„Otrava z jídla!" zvolal sem stál ještě v předklonu, čelo vopřený o chladivý kachličky.

„Blbost," odpověděla máma a podala mi ručník. „Žádná otrava z jídla! Bylo to dobrý, vydatný jídlo! Určitě lepší, než měli dneska bezdomovci. Měl bys bejt trochu vděčnej."

„Sem hrozně vděčnej, že sem to přežil,“ řek sem a snažil se odpotácet. „Tak a teď se můžu jít zabít.“

„Takovýhle věci neříkej!“ křikla máma. „Je to sprostý vůči mrtvejm. Jen si vzpomeň na Jerryho a na toho chudáka Leváka.“

„Těm je teď hej,“ řek sem. „Aspoň už nikdy nemusejí žrát játra.“

„Jerry játra miloval,“ odsekla mi máma. „Připravovala sem mu je pořád.“

„Jo,“ odpověděl sem, „však taky jak dopadl.“

Máma se rozehnala, že mi jednu praští, ale pak se rozhodla, že aspoň jednou odolá svýmu zakořeněnýmu impulzu k týrní dětí. „Val do postele!“ štěkla.

„Můžu si nejdřív vzít břitvu?“ zeptal sem se.

„Běž do postele, ty hubo nevymáchaná!“ zaječela máma a vystrčila mě z koupelny. Albert, potěšen touto ukázkou násilí, začal nadšeně štěkat. „A nezapomeň vyvenčit toho psa,“ dodala.

„A jak můžu venčit psa v posteli?“ zeptal sem se. A to byla taktická chyba. Máma ten boj se sebou definitivně prohrála a vylítla. Na pravou tvář mi plnou dlaní přistála štiplavá facka. Albert ji ještě podpořil bujarým zaštěkáním.

„Dobře, ty chytrolínskej fagane!“ zahřměla. „Já vyvenčím psa a ty táhni do betle!“

„Tak jo,“ řek sem na usmířenou. „Jen sem se ptal.“

„A já ti říkám,“ vřeštěla máma. Žíly na čele jí začaly vystupovat a fialovět – to je vždycky varovnej signál. Otočil sem se a spěchal chodbou do svýho pokoje.

„Proč já se s tím děckem votravuju?“ zeptala se máma Alberta. „Proč?“ Zrádnej hafan se kukl mým směrem a ironicky se zašklebil. Poznal sem, že si chtěl přihodit svou vlastní invektivu, ale slova ho – jako obvykle – nechaly na holičkách.

21:30 – Slyšel sem, jak dole vyzvání telefon a jak ho máma bere. Potichoučku sem se vykrad ze svýho pokoje a připlížil se až ke schodům. Z toho, co sem slyšel, mě oblilo.

„Nezlob se, Sheeni,“ řekla máma. „Nick teď nemůže přijít k telefonu, protože si musí odpykat trest... Promiň, je mi jedno, jestli to je naléhavé... Dobrá, snad bych mu mohla něco vyřídit... Nepovídej!

Tak jo, vyřídím mu to. A prosím tě, už sem podruhý na účet volaného netelefonuj. Nemohu si to dovolit. To s tvým otcem mě strašně mrzí... No, Nick zítra určitě nezavolá. Nesmí telefonovat meziměsto. Co kdybys mu napsala? Dobrou noc, Sheeni.“

Valil sem zpátky do postele, protože máma šla nahoru. Otevřela dveře a zamračeně řekla: „Nepředstírej, že spíš. Byla to ta holka Sheeni. Řekla mi, abych ti řekla, že jejího otce zatkli na autobusovým nádraží v Lakeportu.“

Hrůzou mi ztuhla krev. „Proč?“ zasípal sem.

„Unesl nějakýho chlapce,“ odpověděla máma s opovržením. „Zdá se mi to dost hrozné.“

„A, a říkala ještě něco jinýho?“ koktal sem.

„Ne, to bylo všechno,“ odpověděla máma. „Nechápu, jak by se nás to mohlo týkat. A teď už spi. Máš zaracha.“

„Na jak dlouho?“

„Do té doby, než uvidím v tvým chování nějakou změnu k lepšímu,“ řekla máma a práskla dveřma.

Středa, 5. září

12:30 – Nemůžu skoro ani psát, jak se mi třepe ruka. Díky bohu, že opravovat překlepy na počítači je tak jednoduchý. Je mi opravdu líto těch ubohejch mladejch literátů v minulosti, kteří museli psát svý deníky na obyčejným psacím stroji.

Když mi máma včera sdělila ten strašnej vzkaz, ležel sem pak v posteli, poslouchal zespodu tlumený zvuky televize a zvažoval svou budoucnost v kalifornským pasťáku. Zajímalo by mě, jestli by se někdo z polepšovny vyšvihl na literární hvězdu. Nevím, nevím.

Dlouho po jedenáctý máma konečně vypla televizi a šla spát. Počkal sem, až začala chrápat (každej u nás v rodině chrápe, včetně mě, čímž bude chudák Sheeni v budoucnosti jistě trpět), a odplížil sem se dolů k telefonu. Zavrčení ze zadního sedadla ševroletky mě polekalo. Byl to ten hnusnej pes ze svýho temnýho brlohu. Šeptem

sem ho utišil a vytočil Sheenino číslo. Telefon na druhým konci dvakrát zazvonil a ozval se mužskej hlas.

„Tady zástupce šerifa Riffman," řek ten hlas. „Kdo volá?"

Zavěsil sem. Zatýkají Sheeni jako spolupachatelku? Strhávám ženu svýho srdce na šikmou plochu končící ve věčném zatracení? Co vlastně to „věčně zatracení" znamená? Takovýto otázky mě teď momentálně mučí.

Rozhodl sem se, že budu spát (jako kdybych mohl!) vedle telefonu. Musím se dozvědět, co se děje. Tato nejistota mi působí nesnesitelný muka.

4:20 – Pípající telefon mě přivedl k vědomí. Ztlumil sem hlasitost vyzvánění na minimum, abych nevzbudil mámu. Jako obvykle se mě telefonistka zeptala, jestli příjmu hovor na účet volaného od...

„Ano, ano!" přerušil jsem ji šeptem.

„Nicky, drahoušku, jsi to ty?"

Byl to hlas mé milované. Zněla strašně vzdáleně.

„Ano, jsem to já, moje drahá Sheeni. Co se děje? Jsi v pořádku?"

„Jde to. Jsem trochu promrzlá. Musela jsem potají najít nějakou telefonní budku. Trochu se bojím. Ale doufám, že všichni místní znásilňovači už spí. Mám na sobě jen šortky a vršek bez ramínek."

„Snad ne ten žlutej," řek sem celej rozčilenej.

„Jo ten, jaks to uhádl," odpověděla Sheeni.

„Proč se musíš oblíkat tak svůdně?" chtěl sem vědět. „A zvlášť, když se kradeš nocí."

„Předpokládám, že je to zkrátka povahou," odpověděla Sheeni filozoficky. „Ačkoli to může být jen tím, že mám pocit, že z perspektivy všeho toho vzrušení dnešního večera lze alespoň částečně omluvit jisté nedostatky v mém zevnějšku."

„A co se vlastně děje?" zeptal sem se.

„Vhodnější otázka by byla, co se neděje," odpověděla Sheeni. „Na tento večer tak brzy nezapomeneme. Otec se nakonec vrátil. Myslím, že ho asi přece jen z ničeho neobviní. Ačkoli asi toho zástupce šerifa přece jen neměl praštit."

„A proč ho zatkli?" zeptal sem se dychtivě.

„Levákovi rodiče se spojili se zdejším šerifem. Ten vyslal hlídky na autobusové nádraží. A pokud si vzpomínáš, otec toho o Levákovi mnoho nevěděl. Nejdřív si myslel, že jde o nějakou přistěhovaleckou záležitost. Když mu řekli, že je zadržen kvůli únosu, myslel si, že jde o vtip. Že na něho jeho partneři ušili nějakou boudu. Když však zástupce šerifa trval na obvinění, otec se rozzuřil. A jestli si na něho dobře vzpomínáš, když se otec rozzuří, je schopen naprosto všeho.“

„A co Levák?“

„Odjel domů s rodiči. Teď někdy asi přijíždějí do Oaklandu.“

„A vyzvonil něco?“

„Mluvil jak v hypnóze. Nejdříve mlčel, ale vyděsily ho všechny ty uniformy a hysterické řvaní jeho matky mu také důstojnosti dvakrát nepřidalo. Takže, obávám se, drahý Nicky, že tvůj kamarád vyžvanil všechno.“

„Panebože, všechno?“ zakoktal sem v mrákotách.

„Zdá se, že jo,“ povzdechla si Sheeni. „Tvé jméno tam figurovalo poměrně často. Moji rodiče mi zakázali s tebou do smrti mluvit.“

„Cože?“

„Jo,“ řekla Sheeni. „Přesně tak. Jsi vykázán z mého života. Jak ale jistě chápeš, tento rodičovský výnos vede k tomu, že tvá cena v mých očích ještě vzrostla.“

„Vopravdu?“ zeptal sem se nevěřícně.

„Ano, opravdu,“ odvětila. „Mezi námi, Nicku – vždy mě trochu popuzovalo, jak mi rodiče schvalovali Trenta. Svým způsobem to byla jediná mezera v jeho dokonalé zbroji.“

„Takže tě ještě někdy uvidím, Sheeni?“

„Samozřejmě, drahý. Ale nebude to jednoduché. Budeme se muset přetvařovat a lhát svým rodičům. Zvládneš to?“

„Dělám to vlastně pořád,“ odpověděl sem.

„Dobrá,“ řekla Sheeni. „Doufala jsem, že to řekneš. Obávala jsem se, jestli nejsi náhodou tak trochu maminčin mazánek.“

„To ne,“ řek sem. „Jsem teď ve stavu neustálé otevřené vzpoury. Proto mě taky matka nechtěla pustit k telefonu.“

„Pak, můj drahý, budu čerpat sílu z tvého desperáctví. Vzbouříme se společně. A to se stane poutem naší lásky. To a drahý Albert.

Musíš se pokusit o dívčí rukopis a denně mi psát o vývoji událostí. Na zpáteční adrese piš pod jménem ´Debbie Grumfeldová´. Je to moje přítelkyně, která se loni přestěhovala do Oaklandu. Zítra se vracíme do Ukiahu, takže mi ty dopisy adresuj domů.“

„A budeš mi taky psát?“ zeptal sem se.

„Tak často, jak jen najdu odvahu,“ řekla Sheeni. „Bohužel to nemohlo přijít v horší čas. V pondělí začíná škola a ještě nemám zkomponovanou garderóbu, takže alespoň dočasně se bez jisté rodičovské podpory neobejdu.“

„Určitě ti to bude slušet,“ řek sem závistivě a z celýho srdce si přál, abych mohl se svou milovanou chodit ruku v ruce dlouhými chodbami Redwoodské střední školy.

„Díky, drahý,“ řekla Sheeni. „Už se celá chvěji zimou a nelíbí se mi ty svůdné obrysy vztyčených bradavek pod tenkou látkou mého oděvu. Takže tě objímám a líbám. Určitě budeme spolu zase brzy hovořit. Vyřiď ode mě pozdrav Levákovi. Ahoj, lásko.“

„Na shledanou, má drahá,“ zašeptal sem.

V ten moment se mi nad hlavou rozsvítilo světlo a zcela mě oslepilo. Pustil sem sluchátko a otočil se. U vypínače stála máma v županu. Kdyby pohled mohl vraždit, byl bych dnes sólokaprem zpráv druhýho kanálu.

„Co tady doprčic děláš?“ chtěla vědět. Albert na mě zavrčel ze zadního sedadla.

„Nemohl sem, nemoh sem nějak usnout, tak sem si zavolal na přesnej čas.“

„Kdybys raději nelhal,“ řekla máma. „Zítra telefonuju na spoje a opovaž se, jestli sem ještě někdo bude telefonovat na účet volanýho.“

Teď teda můžeš třikrát hádat, Leváku (ať už seš kdekoli). Můj život se stal peklem na zemi.

10:15 – Už sem neusnul. Ležel sem v posteli a měl sem pocit, jako bych byl převálcovanej sentinelem. Moc sem si přál, abych měl tenhle tejden rychle za sebou. Rozednilo se do pěkně šedýho, ponurýho a studenýho jitra. Přemejšlel sem, jestli by mi nepomohla jedna rychlovka, ale mý libido se jaksi nedostavilo.

Ta játra se mámě přece jen vymstily. Slyšel sem, jak de do koupelny a háže šavli. Zvuky jejího fyzickýho utrpení mi tentokrát radost nepřinesly.

Chtěl sem se vyhnout další konfrontaci, tak sem raději ani nešel dolů na snídani. Máma mě taky nezavolala. Po nějaký době mi vlezla do pokoje (bez klepání) a řekla, že jí dlužím třiaosumdesát dolarů a dvanáct centů za měziměstský hovory. Překvapilo jí, když sem šáhl do peněženky a vysolil jí ty prachy na dřevo. „Kdes vzal tolik peněz?“ chtěla vědět.

„Distribuce drog,“ zamumlal sem.

„Cos to říkal?“

„Sou to všechny mý úspory,“ odpověděl sem. „Veškerej můj kapitál, co mám do školy, mínus sedm dolarů.“

Máma si však pocit viny odmítla připustit. „Máš zákaz šáhnout na telefon,“ řekla, když si strkala do kapsy ty zelenkavý bankovky. „Chceš-li někomu něco říct, napiš mu.“

„Nechci nikomu nic říkat,“ odpověděl sem. „Zůstanu ve svým pokoji a stanu se neadaptibilním antispolečenským poustevníkem.“

„Dobrý,“ řekla máma, „tohle už zní trochu, jako že opravdu jevíš známky jistýho zlepšení. Ale nejdřív běž vyvenčit toho psa.“ Albert byl v hravý náladě a chtěl si zaběhat – dokonce i se mnou. Nejdřív sme šli do cukrárny, kde sem vyhodil tři ze svejch posledních sedmi dolarů za terapeutickou snídani pro případ hluboký deprese: velký kafe, dvě javorový tyčinky, skořicovej kornoutek, borůvkovej kopeček, čokoládovej dort a tucet věnečků. Dokonce i na paní v pokladně (obrovskou černošku středního věku), kerá musí být denně konfrontovaná s podobnými případy, to udělalo dojem.

Pří zpáteční cestě sem musel Alberta zachraňovat před velikánským dobrmanem, kerej se přivalil, aby si vočichal jeho příro. Albertova reakce bylo přičupený nervózní vrčení a prosím v jeho očích, abych mu nějak pomohl. Chtěl sem zachovat přísnou neutralitu, ale kvůli Sheeni sem Alberta z nebezpečný zóny vynesl. Poděkoval mi tím, že mi pocvrkal košili.

Když sem dorazil domů, věšela máma v Joanině pokoji světlounce modravé záclonky. Výsledek byl neuvěřitelně miminkovskej. Joanie

bude pěkně nasraná, to vím předem. Albert proklouz dovnitř, usadil se na posteli a pozoroval ji. Nevadilo jí to, dokonce ho láskyplně pozdravila, zatímco mým směrem vysílala zlostný mračení. Upřímně řečeno, ti dva se hledali.

Šel sem do svýho pokoje a posadil se k počítači. Každou vteřinou teď čekám, že se rozezní telefon a začne další fáze mýho života (coby nezletilej delikvent).

12:45 – Telefon se neozval. V 10:30 dorazili bez předchozího upozornění Levákovi rodiče. Slyšel sem, jak jejich auto zastavilo před barákem a pozoroval sem je z okna svýho pokoje. Levák seděl na zadním sedadle, celej červenej, zblblej a jen mírně oteklej. Zahlíd mě v okně a rychle se podíval jinam. Z auta nevystoupil.

Když zadrnčel zvonek, ucítil sem podivný stahy ve spodní části svýho šourku. Pochopil sem, že jde o fyzickej výraz největší hrůzy. Něco takovýho pravděpodobně cejtili francouzští šlechtici těsně před tím, než zasvištělo ostří gilotiny.

Slyšel sem, jak máma otevírá, a slyšel sem její výkřik, když uviděla Leváka v autě. Pět sekund nato sem slyšel vykřiknout Levákovy rodiče, zřejmě při pohledu na vobloženou ševroletku uprostřed obýváku. Pak sem slyšel tlumenou konverzaci, pravidleně přerušovanou hlasitejma výkřikama mámy. Pak se její těžké kroky rozběhly po schodech nahoru a dveře mýho pokoje se rozlítly jak výbuchem. Máma ve stavu několikanásobně překračujícím pouhou zsinalost, stála ve dveřích. „Běž... běž okamžitě dolů!“ zařvala.

Proklouz sem kolem vybuchujícího vulkánu a spěchal dolů. Máma hrom a blesky za mnou. Na guči hned vedle ševroletky seděli Levákovi rodiče a vypadali příšerně uraženě. Dalších patnáct minut se slilo do nesnesitelný mazanice. Vzpomínám si na hysterický ječení (obou matek), slzy (moje), zuřivý řvaní (Levákova otce), výrazy srdceryvných výčitek svědomí (moje), výhružky a obviňování (mámino) a nejponíženější škemrání za odpuštění (moje). Nakonec – psychicky úplně na dně, sebeúcta na cucky – sem byl odeslán nahoru, abych tam vyčkal trestu. (A co proboha bylo to, co sem právě prožil?)

Naštěstí to vypadá, že Levákovi rodiče do toho nebudou zatahovat policii – ačkoli Levákova máma tvrdila, že nám pošle účet za „psychologické poradenství“, jímž právě prochází jejich dcera. Asi sem to v jejím případě s tím rozpáleným pohrabáčem na špatný svědomí trochu přehnal. Jen doufám, že se z toho Marta brzo dostane. Bůhví, že psychologické poradenství k získání duševní rovnováhy je luxus, kerej si nemůžeme dovolit.

Pak sem musel projít další uličkou hanby, když sem nesl počítač a sbírku baseballovejch karet do jejich auta. (Levákův tata se ukázal jako lhář a žgrd.) když sem nakládal počítač na zadní sedadlo, Levák se na mě ani nepodíval! Teda jestli já ještě někdy v životě budu pomáhat kámošovi v nouzi! Může si klidně chodit s podělanejma flekama na poklopci, já na to kašlu.

Máma se snaží najít telefonicky tatu. Kdykoli se naskytne důvod k opravdovýmu týrání, teda myslím jako k disciplinárnímu řešení situace, máma se snaží do toho zapojit tatu, aby navodila zdání rodičovský svornosti. A takto je diktátorský zneužití síly oděno do iluzorní legitimnosti. Samozřejmě sem se snažil odhadnout, do jakejch forem se rodičovský nařízení můžou asi tak nasměrovat. Znám tatu, takže lze očekávat, že se bude snažit radikálně na mě snížit prachy. Možná mu taky budu muset zadarmo sekta trávu dalších dva tisíce let. U mámy se to nedá tak lehce odhadnout. Sadistický prvky v její povaze někdy vedou k hlubokým emocionálním ranám, protože máma je při zavádění disciplíny nesmírně tvůrčí. Má nejhorší noční můra je, představa, že vyžene Alberta. Pokud proti mě použije tuto zbraň, pak opravdu nevím, co budu dělat.

14:15 – Máma právě vrazila do mýho pokoje. „Tvůj otec propadá pití,“ zvolala obviňujícím tónem.

„Hm,“ odpověděl sem. Nevím přesně, kde je v tom můj podíl viny.

„Jedu do Marina,“ pokračovala. „Opovaž se odejít z domu.“

„Jo.“

„Zatím co budu pryč, chci, abys rozdělal Joaninu postel a dal ji do garáže.“

„Jo,“ řek sem poslušně. Nepoukázal sem na skutečnost, že k vykonání tohoto úkolu dům prostě opustit musím.

„Do toho ti nic není, proč!“ řekla máma.

„Jo,“ řek sem. „Neptal sem se.“

„Tak se neptej!“ dodala. „Prostě to udělej!“

17:30 – Joanina postel kladla značnej odpor. Byla to obrovská dubová tradiční monstróznost, stavěná pro atletický novomanžele. (Joanie ji zdědila, když jí bylo sedm a rodiče začali spávat v oddělenejch postelích.) Musel sem do ní bušit železnou palicí, abych uvolnil postranice, přičemž sem poničil trochu toho pěknýho dubu. Pak mi na schodišti upadla matrace a jen tak tak minula malýho škaredýho psíka.

Když sem později zavíral dveře od garáže, zavolal na mě z křoví pan Ferguson.

„Skvělá zpráva, Nicku,“ řekl a mžoural listovím. „Na dvojce sem právě slyšel, že ten tvůj kámoš Leroy je živej. Vůbec se neutopil!“

„To je něho pěkný,“ řek sem a rychle odkráčel k domu. Neměl sem moc chutí si s panem Fergusonem povídat.

Později, zrovna když sem se díval, jak kate Cruikshanková vysílala přímou reportáž ze zahrady před Levákovým barákem, zazvonil telefon.

„Strašně si mě nasral, ty slizkej vocase,“ prohlásil známej hlas.

„Hele, Leváku, myslím si, že teď nejsi tak úplně fér,“ odpověděl sem.

„Všechny mý krámy sou pryč. Rodiče si myslej, že sem na hlavu. Celej svět teď ví, že mám zahnutýho čuráka. Tak ti za všechno pěkně děkuju, Nicku.“

„No a co Millie Filbertová?“ zeptal sem se. „Slyšels, co říkala na tvým pohřbu?“

„Jo, viděl sem to na videu. No a co? Je mi tak trapně, že s ní už nikdy nebudu moct ani promluvit. A viděls vo mně ten článek v novinách?“

„Myslíš tam ten, co? Jak ses k němu dostal?“ chtěl sem vědět.

„Marta si všechny noviny schovala. A taky nahrála všechny zprávy na video. Bože můj, jak já jen půjdu v pondělí do školy? Teď už opravdu nezbejvá, než se zabít.“

„Nebuď blbej, Levák,“ řek sem. „Víš, co teď jsi?“

„Co?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Seš prvotřídní superstár! Slavná osobnost! A čeho maj hvězdy sdělovacích prostředků na každým prstě deset?“

„Nevím!“

„No přece holek! Jen se nad tím zamysli, pitomče. Teď můžeš pozvat na rande úplně každou koc ze školy.“

„A co ten tvar?“ zeptal se pochybovačně.

„Ten je špatnej, jenom, když ho jako špatnej vnímáš,“ řekl sem. „Proč z něho neudělat přednost? Vychloubej se jím! Máš něco, co nemá hned tak někdo. Něco unikátního! Dám krk za to, že se už zástupy zvědavejch holek staví do řady a umíraj touhou šáhnout si na tvůj poklopec.“

„Myslíš, Nicku?“

„Nemyslím, já vím.“

Levák se na chvíli zamyslel. „A co ti řekla máma?“ zeptal se.

„Pořád ještě pracuje na podmínkách mýho potrestání. Právě odjela do Marina, aby si o tom promluvila s tatou.“

„To nezní dobře,“ řekl Levák.

„Čekám, že to bude dost hrozný,“ řek sem. „A co vaši?“

„Mám na dva tejdny zaracha.“

„To je všechno?“

„Jo a ještě měsíc nesmím hrát videohry.“

„A to je všechno za pokus o sebevraždu?“ zeptal sem se. „Chlapče, ty máš teda mírný rodiče.“

„Jo. A taky chtěli, abych chodil k psychologovi jako Marta, ale to sem jim rozmluvil.“

„A jak se ti to podařilo?“ zajímalo mě.

„No, řek sem, že to byl všechno tvůj nápad. Já sem nikdy vlastně nechtěl ani zahnout z domu, ani páchat sebevraždu.“

„Díky!“

„Promiň,“ řek Levák. „Mrzí mě, že sem tě bonznul. A díky, žes neprásk ty mě.“

„Jo, nemáš zač.“

„No, už abych radši šel,“ řekl. „Nesmím s tebou totiž mluvit.“

„Proč ne?“

„Rodiče tvrděj, že máš na mě špatnej vliv. A Marta tě taky nesnáší. Ačkoli s ní je to divný.“

„A co jako?“

„Martin postoj,“ odpověděl Levák. „Hrozně se změnila. Od tý doby, co sem se vrátil, je na mě fakt milá.“

21:30 – Jedna tragédie za druhou! Tata je od pondělka v lihu. Pokoušel se vytlačit ze silnice nějakýho dědka, protože ten si dovolil moc – předjel a vmáčkl se před tatu na dálnici! Pak vyšlo najevo, že to byl pan Flagonphuel, prezident společnosti na výrobu chemickejch hnojiv a největší zákazník tátova reklamního plátku. Takže v pondělí pan Flagonphuel žádal – a dostal – tatovu hlavu na stříbrným podnose. Tata je bez práce!

Je bez možnosti práce, bez úspor, bez prostředků na alimenty. Co přesně to znamená? To znamená – informovala mě máma se zlomyslným potěšením – že nejsou prachy, abych se vrátil do školy sv. Víta, ZNAMENÁ TO, ŽE BUDU MUSET do NORMÁLNÍ OAKLANDSKÝ STŘEDNÍ ŠKOLY!!!

A to ještě pořád není konec hrůz. Moje kapesný se snižuje na devadesát centů denně, akorát na peníze na obědy. Na dva měsíce mám zaracha. A nesmím telefonovat ani psát dopisy Sheeni. Zákaz není na týden. Ani na měsíc. Ani na rok. Již nikdy více! (Ale můžu si nechat jejího odpornýho smradlavýho psa.)

„Proč?“ ptal sem se a nevěřil vlastním uším.

„Protože tvůj otec a já si myslíme, že ta holka na tebe nemá dobrej vliv.“

„Vždyť tata ji ani neviděl,“ namítl sem. „A kromě toho – vždyť von je vožralej a nezaměstnanej.“

„Tak tohle je přesně to, co mám na mysli,“ odpověděla máma. „toto drzý odsekávání. Od tý doby, co se s ní znáš, seš vzdorovitě neposlušnej.“

Vzdorovitá neposlušnost?! Vzdorovitá neposlušnost?! Tos teda, dámo, vzdorovitou neposlušnost ještě nezažila. Tak se dobře dívej. A dej si majzla.

Čtvrtek, 6. září

Další mučivě bezedná noc. Sem přesvědčenej, že kdybychom spočítali všechny stresový faktory, vyšplhal bych se do čela nejrizikovější skupiny. Jen doufám, že nemám v mozku nějaké přehlédnuté aneurizma – protože to bych jinak teď moh klesnout k zemi mrtev.

Máma za svý autoritářský jednání už asi platí. Dnes ráno zase blila. Když sem ráno vstával, praštilo mě do nosu čerstvý aróma zvratků, táhnoucí se celým schodištěm. Naštěstí spolu nemluvíme, a tak sem jí nemusel nabízet žádnej hranej synovskej soucit. Hned po snídani zmizela bůhvíkam.

Když sem pak snídal svou ranní zobku, zaklepal na zadní dveře pan Ferguson. Mluvil s mámou a chtěl zpátky ty peníze za autobus plus svejch čtyřicet dolarů. Tak sem ho pozval dál a vyklopil ten nechutnej příběh. Byl tak soucitnej, že celej dluh odepsal. A ještě mi přihodil dalších dvacet doláčů! Je to úleva vědět, že na světě sou i slušní dospělí – i když sou trochu šmrncnutý levotočivým komančstvím.

Po snídani sem dal Albertovi svižnej proběh (aby mi to ušetřilo čas) a – se vzdorovitou neposlušností – sem šel vytočit Sheenino číslo do Ukiahu. Naštěstí se hned ozval její bezkonkurenčně líbeznej hlas. Rychle sem jí vyklopil, jak se situace vyvíjí. Byla poplašena – a uražena – když slyšela, že byla vykázána z mýho života.

„Vím, že moji rodiče jsou krátkozrací šťouralové," řekla Sheeni, „ale ti tvoji, jak se zdá, jsou rozhodnuti rozpracoval středověké nevolnictví do nevídaných rozměrů."

„Co budeme dělat?" zeptal sem se. „Sem zoufalej."

„Tak," řekla Sheeni a opět se jí vrátil klid a dobrá mysl, „Co kdybychom tu skutečnost, že tvůj otec přišel o práci, vzali jako štěstí v neštěstí."

„A to jako jak?"

„No přece, když už jsme teď oba odsouzeni k tomu, abychom získávali vzdělání na podpůrných středních školách, pak by nebylo od věci přijít k němu aspoň ve stejných zdech."

„To jako myslíš, že se necháš přeřadit do nějaký z oaklandských škol?" zůstal sem s pusou dokořán. To mě opravdu Sheeni tak miluje?

„Ach, nebuď směšný," odpověděla. „Já ti navrhuju, aby ses sem odstěhoval. Mohli bychom tvému otci sehnat práci tady v Ukiahu a tys bys šel bydlet k němu."

„To teda nevím, jestli by šlo bydlet u mýho taty," řek sem pochybovačně. „Můj otec je totiž debil."

„No, tvoje máma se v současnosti taky nejeví dvakrát sympaticky," správně poznamenala Sheeni. „Aspoň bychom tu mohli být spolu. A mohla bych také vidět našeho miláčka Alberta. Já si myslím, že bychom tady tvému otci nějakou práci už našli. Co dělá?"

„Je něco jako spisovatel. Píše texty k reklamám."

„To je blbý," řekla Sheeni. „Pracovních příležitostí tu pro spisovatele přirozeně mnoho není. Rekvalifikovati by se asi nechtěl, že?"

„Kdoví. A co by tam tak u vás bylo za práci?"

„Co takhle kuchař se specializací na minutky?"

„Proboha, to ne," odpověděl sem. „Otec nikdy neměl zájem o místo, kde by se opravdu pracovalo. Myslím, že by to musela bejt nějaká pseudointektuální facha. A taky slušně placená."

„No, uvidíme, co se s tím dá udělat," řekla Sheeni. „Myslíš, že se bude chtít přestěhovat?"

„Pokud bude nájemný dostatečně nízký. Neustále si stěžuje na vysoký činže v mariským okrese. A kdybych s ním v Ukiahu bydlel, nemusel by platit alimenty. A ještě by měl doma osobního sluhu."

„To by v tomto případě mohlo rozhodnout," souhlasila Sheeni. „A bydlení je zde také poměrně laciné – zvláště pokud je člověk ochotný žít v mobilním domově."

„Abych mohl být s tebou, žil bych i v kanále, kdyby na to přišlo," přiznal sem se.

„Doufám, že toho nebude zapotřebí, miláčku," řekla Sheeni. „Zvláště, kdybys mě chtěl někdy pozvat na návštěvu. Ano, Dolores, budu chodit i do pokročilé matematiky."

Pochopil sem, že jeden z Sheeninejch odpornejch rodičů právě vstoupil do místnosti. Slíbil sem jí, že jí hned pošlu jeden z tatovejch životopisů a pak sem se s ní nechtěně rozloučil.

„Na shledanou, Dolores," řekla Sheeni, „doufám, že se brzy uvidíme ve škole."

Ach, kéž by se ten zázrak stal! Moci tak být v blízkosti ženy svýho srdce, to sem ochotnej žít i v naprostým zapadákově s necitlivým, soutěživým harpagonem.

16:30 – Právě sem do Ukiahu odeslal expres tatův životopis. Doufám, že Sheeniny rodiče se nezačnou ptát, proč Debbie Grumfeldová, bývalá spolužačka jejich dcery, jí najednou posílá dopisy označený jako „pilné".

Našel sem jeden z tatovejch životopisů v šuplíku psacího stolu a trochu sem mu pomoh (je nyní absolventem Yale). Vzhledem k tomu, že už tatova původní verze nebyla zcela pravdivá, teď jde už přímo o fikci. Ale zase když to může projít kandidátům na viceprezidenta, tak proč ne ubohejm pisálkům? Dokonce se mi podařilo vyhrabat pár ukázek jeho stylu ze starejch čísel kalifornskýho farmáře.

Máma se vrátila s linkolnem narvaným krabicema a bednama. Nemluvíme spolu, takže sem neviděl žádnej důvod, proč bych jí měl nabízet pomoc při vykládání. Naskládala ty krámy do Joanina pokojíku – kerej nyní pečlivě zamyká. Možná začíná podnikat – taková malá rodinná firma na přechovávání kradenýho zboží? Pevně doufám, že to všechno nekoupila za peníze. Měla by šetřit na mý školný.

Jeden z těch balíčků rozdělala v obýváku – byla to veliká zarámovaná barevná fotografie jejího milovanýho nebožtíka – a pověsila si ji nad krb. Z tohoto výsostnýho postavení může Jerry věčně shlížet na svůj předposlední auťák a na vzpurnýho mladíka, kerej jím hluboce pohrdal.

19:15 – na večeři sou zas játra, řepa a fazole. Máma se chce zřejmě pomstít mýmu zažívacímu traktu. Jedli sme beze slov – ona žvejkala a mně se chtělo blít. Pak sem myl nádobí a odebral se do svýho pokoje. Ty čtyři stěny mně už připadaj nějak moc povědomý. Představuju si, že tato vynucená izolace je dobrým tréninkem pro případ, že bych někdy třeba dostat vysokej trest (za matkovraždu?).

21:30 – Právě volal Levák a měl neuvěřitelný novinky. (Máma mi dovolila vzít ten telefon, ale limitovala ho třema minutama, aby mi ten život zas nezdál příliš normální.) Levák má rande s Millií Filbertovou!

„A kdes, prosím tě, vzal tu odvahu jí zavolat?“ ptal sem se.

„To nebylo tak těžký,“ odpověděl Levák. „Ona zatelefonovala mně.“

„A co Willis?“

„S tím je už ámen,“ řekl. „Už se na toho vola vykašlala.“

„A co to děcko?“

„Nevím,“ řekl, „zdá se, že už je to nějak vyřízený.“

„Myslíš jako, že si nechala přerušit těhotenství?“

„V žádným případě. Něco takovýho by si určitě nenechala udělat. Asi jen potratila.“

„Ale seš si jistej, že není těhotná?“ zeptal sem se.

„Určitě ne,“ řekl Levák dotčeně. „A vlastně si nemyslím, že kdy byla. Jestli chceš znát můj názor, pak to byla všechno jen hnusná pomluva.“

„No ale co o tom říká ona? Ptal ses jí?“

„Ani nápad!“ řekl. „Na něco takovýho se přece holky ptát nemůžu. Jen vím, že není v tom.“

„A kdy s ní deš?“

„Tak za dva tejdny, až mi skončí domácí vězení.“

„Teda Levák,“ řek sem, „ty deš na rande se zkušenou ženou.“

„Já vím, Nicku. Moh by to bejt začátek něčeho velikýho.“

„Jen doufejme, že si to nebude cucat palec a říkat ta–ta.“

„Seš blbej,“ řekl. „V každým případě du štípnout nějaký prezervativy. Kdybych je náhodou potřeboval.“

„Skvělej nápad. Budeš je potřebovat. Teda fakt, dny tvýho panictví sou už zřejmě sečteny.“

„Myslíš to vážně?“ zeptal se.

Máma se vrátila do pokoje játrově naladěná do zachmuřený vrásky mezi vočima. „Ano, Levák,“ řek sem. „V pondělí se opravdu ve škole sv. Víta neuvidíme, protože moji rodiče sou příliš chudí, než aby mi zaplatili slušné vzdělání.“

Jeden z Levákovejch trapičů zřejmě taky vešel, protože slyším Leváka říkat: „Tak jo, Jime. Toho Stana Musiala ti za Boba Fellera teda vyměním.“

Pátek, 7. září

Poslední den letních prázdnin sem se probudil jako domácí vězeň, odloučenej od své nejmilovanější, nemocnej láskou, doslova bez vindry, s narůstající glocnou a držkou plnou jebáků. Brzy budu figurovat ve statistice jako další oběť tragickýho zanedbávání veřejnýho vzdělávacího systému středních škol.

Máma blila v tahu už třetí ráno. Přesná jak hodiny, vyprázdnila svůj kýbl v 7:06. Zajímalo by mě, jestli jí ty játra tak chutnají i cestou ven. Doufám, že brzy navštíví doktora – začínám mít dojem, že se jedná o zvracení z rodičovskýho pocitu viny. Ale nikdo přece netvrdil, že vychovávat puberťáka je něco obzvlášť jednoduchýho.

Při snídani máma přerušila bobříka mlčení právě na tak dlouhou dobu, že mi stačila říct, abych se šel nechat zapsat na místní střední školu.

„Pak ale okamžitě přijdeš domů.“ řekla tím nejpřísnějším bachařským tónem. Odšourala se ke sporáku, aby si dolila kafe. Při pohledu na její nateklý kotníky jsem lehce znervózněl. Panebože, snad vod toho Jerryho nechytla kapavku? A já tady celou dobu

umejvám nádobí jen tak zběžně. Ode dneška musím všechno, čeho se máma dotkne, sterilizovat chlórem.

Nejbližší střední škola byla unaveně vyhlížející skupina budov, bohatě zdobená nasprejovanýma názvama místních chuligánskejch gangů. Kostrbatě napsanej vzkaz na dveřích hlavního vchodu dával novým studentům na vědomí, že se mají dostavit do jídelny – veliké místnosti s nízkým stropem, která se hemžila budoucíma ztroskotancema Spojených států amerických. Podepsal sem se a našel si místo. Škoda, že sem si nevzal něco na čtení. Tak sem si sed a pozoroval svý budoucí spolužáky. Tavicí kotel různejch ras jen vřel. Bylo tu slyšet mnoho různejch jazyků, ale angličtina tu kupodivu nezazněla.

Po čtyřiadevadesáti minutách čekání zavolal mý méno hubenej udřenej mužík s brejlema na nose. Řek, že se jmenuje Orfteazle a je mým pedagogickým poradcem. Uvedl mě do maličké místnůstky bez oken, kde se až do výše kolem kupily cancy natištěný na počítači. Posadil mě na židličku pro trpaslíky (zbytky nábytku ze základní školy?), takže sem měl oči akorát ve výši jeho zaházenýho votlučenýho stolu.

„Tak ty k nám chceš přejít od Svatýho Víta?“ zeptal se a studoval mě se zjevným zájmem přes obroučku svejch brejlí. Ne, žádnej snubní prsten na jeho chlupatejch rukách. Dospěl sem k závěru, že je to zase jeden z těch.

„Ano, pane.“

„Odtud k nám často studenti nepřestupují,“ řekl. „Otec prodělal balík na burze, co?“

„Dostal padáka.“

„Většinou to bývá něco takovýho,“ řekl. „Vypadáš, Nicku, jako inteligentní dítě. Velká škoda, že ses nestavil minulý měsíc. Možná bych tě byl dostal do některé ze studijních tříd. Ale ty už jsou teď všechny plné.“

„Co to znamená?“ zeptal sem se rozpačitě.

„To znamená, že tě budu muset zařadit do některé z obyčejných tříd. Aspoň na první půlrok. Je možné, že studijní tempo bude trošku pomalejší, něž jsi byl doposud zvyklý.“

„Jak pomalý?“

„Vem si nějakou dobrou knihu na čtení,“ mrkl na mě pan Orfteazle spiklenecky.

„To byl samozřejmě žert. Máme zde vynikající učitele. Uvidíš, že se ti tu bude líbit.“ Stiskl několik kláves na domláceným počítači, kerej byl připevněnej k psacímu stolu tlustým řetězem, co vypadal jako kotevní lano. „Tak se podíváme, kde je ještě volno.“

Půl hodiny nato sem odcházel s legitkou (to abych se dostal přes ozbrojený hlídače u vchodu) a natištěným rozvrhem hodin. Takže pokud se tata do začátku školního roku neodstěhuje do Ukiahu nebo pokud neuteču z domu, čeká mě tělák, anglina, dějiny USA, biologie, studovna, oběd, začátečnická španělština, technologie dřeva a základy administrativy. Tak to teda má bejt studijní náplň, kerá odpovídá nárokům přijímacích komisí elitních univerzit na východním pobřeží!

Když sem procházel dlouhou ponurou chodbou směrem k východu, čísi hlas zavolal: „Čau!“ Otočil sem se a tak stála slečna Atari z knihovny. Měla na svým už skoro mateřským poprsí připíchnutou velikou ceduli s označením „dobrovolnica“ (přesně takhle).

„Ty se snad chystáš chodit do naší školy?“ když tuhle otázku kladla, zářila tak, že sem se polekal, jestli náhodou není nadrogovaná. Byla to ale asi jen její odporně optimistická otylá osobnost.

„Možná,“ odpověděl sem. „Teda jako doufám, že ani ne.“

„Kdybys sem přece jen začal chodit,“ řekla, „doufám, že rozšíříš řady našeho počítačového klubu. Jsem v něm prezidentkou!“

„To je pěkný,“ řek sem a ustupoval ke dveřím. „Ale myslím, že asi nebudu mít čas na mimoškolní činnost.“

„Proč ne?“ zeptala se a sunula se za mnou.

Pokusil sem se rychle přijít na nějaký dostatečně nevyvratitelný důvod. „Sem venku na podmínce.“

„Ach!“ zarazila se slečna Atari a rozzářila se ještě větším zájmem. „Nepovídej!“

„Jo," odpověděl sem a konečně se dostal ke dveřím. „A teď už musím jít. Du pozdě na spicha našeho gangu."

Slečna Atari měla ještě poslední otázku. „A jak se jmenuješ?"

„Nick."

„Já jsem Ronda," zavolala za mnou a pořád ještě zářila.

To sedělo. Vypadala jako Ronda.

Když sem přišel domů, máma něco bušila v Joanině pokojíku a měla přitom zavřený dveře. Možná, že staví mučírnu pro čtrnáctiletýho ubožáka. Velkej rozdíl by v tom už nebyl. Když sem otevřel ledničku a slídil po něčem, co bych si vzal k jídlu, obestřely mě mrákoty. Máma byla nakupovat. Máme teď doma tři sta kubíků chladicího prostoru plnýho zavařovaček s červenou řepou, balíčků mraženejch fazolí a naporcovanejch hovězích jater. Tak tedy vypukla válka o žvanec!

Vytáhl sem z úkrytu (a tím je prostor palce zaručeně originální rukavice zaručeně pravý baseballový hvězdy) dvacetidolarovku pana Fergusona a vytratil se z baráku, abych trochu pojedl u MekDonda. Jedl sem pomalu a rozkošnicky vychutnával hamburgery a hranolky. Možná je to můj poslední slušnej pořádně mastnej dlabanec na hodně dlouhou dobu.

Když sem se vrátil, máma už byla pryč. Na lednici plný jater mi nechala magnetkou připevněnej vzkaz. Stroze tam stálo: „Máš průser, frajere!"

Sobota, 8. září

Píšu tužkou. Máma mi na tejden zabavila počítač za překročení podmínek domácího vězení. Kdyby tak šlo vodšroubovat mýho ptáka, určitě by mi ho někam schovala, aby mně zatrhla přístup k tělesnejm rozkošim.

Máma dnes ráno zapsala už čtvrtej bod. V 7:12 opět vyložila svůj náklad. To malý časový zpoždění připisuju trochu uvolněnějšímu víkendovýmu tempu.

Později, když máma zase něco přitloukala v Joanině pokoji, zazvonil telefon. Bez dechu, v napjatém očekávání sem přijal další Sheenin neposlušnej telefonát ÚV. Skvělá zpráva! Opravdu se jí podařilo sehnat spisovatelskej džob v Ukiahu.

„*Moderní překližka* shání pomocného redaktora," oznamovala žena mých snů. „Přesně práce pro tvého otce."

„Co je to *Moderní překližka* a kolik platí?" zeptal sem se.

„Je to odborný časopis zaměřený na nejrůznější skvělé možnosti překližky, s občasným úletem k lepeným deskám," vysvětlila mi Sheeni. „Plat je pro začátek 32 000 dolarů ročně."

„No, to teda moc není," řek sem pochybovačně. „A tata dřevu moc nerozumí. Řek bych, že ani neví, co to překližka je."

„To nevadí," řekla „Chtějí jen obstojnou znalost gramatiky. Plat je na zdejší možnosti poměrně velkorysý. I tak sem musela v otázce peněz trochu přitlačit."

„Ach ták," řek sem podezíravě, „tvý slovo platí i u redaktorů odbornejch časopisů?"

„Nepřímo," odpověděla Sheeni. „Majitelem je otec jednoho mého přítele."

„A znám ho?"

„No dobře, tak je to teda Trentův otec. A co má být?"

„Nic, akorát nechápu, jakej má Trent zájem na tom, aby pomáhal mýmu tatovi při hledání místa v Ukiahu."

„Už sem ti to jednou řekla. Trent k tobě žádnou zášť nechová. Dokonce se těší na to, že se seznámíte."

Tak na to sem jí neskočil. „Vždyť i já se na něho těším," lhal sem.

„Mohl bys zavolat tátovi už dnes?" zeptala se Sheeni. „S obsazením toho místa spěchají."

„Tak to bych teda nemoh. Otec by nikdy nepřijal místo, který bych mu našel já. Narušilo by to jeho představy o vlastní vyjímečnsoti."

„Asi máš pravdu," řekla Sheeni. „Zařídím to. Budu předstírat, že hledám talenty a zavolám mu."

„Musíš pošimrat jeho ješitnost," radil sem jí. „Na to se ho dá chytit."

„Skvělý nápad.“

„Musíš rozehrát svý osobní kouzlo na plný pecky,“ dodal sem.

„Ale, Nicku,“ řekla Sheeni nevinným tónem, „netuším, co máš na mysli.“

Po obědě se dostavil Levák s kostí a flákotou masa pro Alberta. Jak pes, tak dárce kosti měli strašnou radost ze shledání. Levákovo tělo se zase vrátilo jakž takž k normálu. Má porád zaracha (to my všichni, ne?), ale protože oba jeho rodiče chodí do práce, může se přes den dosytosti flákat. O třičtvrtě na pět však musí být zpátky a předstírat, že je votrávenej z celodenního vězení a že mu to leze na mozek.

Když Levák dorazil, byla máma v kuchyni a něco tam pekla. Pozdravila se s ním s chladnou zdvořilostí. Možná jí vadí, že Levák vstal z mrtvejch, kdežto Jerry nikoli.

„Hmm, tady to voní,“ shrnul situaci, když sme šli nahoru do mýho pokoje. „Co ta tvoje matka peče?“

„Dortíky, cukroví, pečivo, zákusky. Všechno, nač si vzpomeneš. Připravuje velkou žranici.“

„A proč?“ zeptal se Levák.

„Nevím. Nemluví se mnou. Mám na to svou teorii, že pro mě chystá velikou oslavu a tam mi řekne, že je vše vodpuštěno. Nějak mně asi bude chtít kompenzovat skutečnost, že musím chodit na městskou střední školu.“

„Ale já sem žádný pozvání nedostal,“ postěžoval si Levák.

„To je snad jasný. Máš přece domácí vězení.“

„Ale ty přece taky.“

„To je fakt. Ale já kvůli tý oslavě nemusím z domu.“

Všim sem si, že Levák schovává pod košilí něco hranatě plochýho. „Nechceš mi doufám povídat, žes byl v knihovně,“ řek sem.

„To ne, byl sem v knihkupectví,“ odpověděl a vytáh obrovskou bichli. „Sehnal sem si to než s Millií vyrazím na rande.“ kniha se jmenovala Milování pro pokročilé labužníky. „Včera v noci sem se tím prokousával. Teda člověče, taková soulož je mnohem složitější,

než sem si kdy myslel. Víš třeba, že bys jí měl strkat pinďoura do zadnice?“

„Tak to teda kecáš!“

„Nekecám,“ řek Levák uraženě. „Tady to máš, označil sem si tu stránku. Jen si to přečti!“

Pročetl sem si inkriminovanej odstavec. Bylo to tam sice popsáno trochu jinými slovy, ale nemohlo být pochyb o tom, že Levákovo lapidární shrnutí je opravdu přesně to, co autoři navrhují. „No,“ řek sem, když sem si ten odstavec znovu nevěřícně pročítal, „myslím, že je to asi pro lidi, kteří sou spolu už tak dlouho, že se jim chce blít už od pohledu na toho druhého. Tak něco jako vaši. Určitě bych se o to na první schůzce nepokoušel.“

„Tak to si na beton neplánuju,“ oznámil mi Levák s naprostou jistotou. „Pokud by Millie něco takovýho chtěla, bude s tím muset jít za Willisem. To je mi pak úplně fuk.“

Se zájmem sem tou knihou listoval. Na každý stránce byly lákavý ilustrace komplikovaně kopulujících párů.

„Mrkni se na tu kapitolu vo cucání péra,“ upozornil mě Levák.

„To je teda vodvaz,“ zasnil sem se. V gatích mi začala bušit OLE.

„To si vopravdu myslíš, že nám to někdy ňáká holka udělá?“ zamyslel se Levák a upravil si rozkrok.

„Určitě,“ odpověděl sem, „vždyť to tu píšou. Většina žen s oblibou provozuje orální sex, jakmile překonají pocit hnusu a impulz ke zvracení.“

Levák si rozepnul poklopec. „Nechceš to zkusit?“ zeptal se málem stydlivě.

„Asi bysme měli,“ řek sem věcně. „Jen tak, abychom věděli, jak to těm holkám může chutnat.“

Zkusil sem to první. Až na vodpornej puch Levákova rozkroku bylo jeho péro kupodivu bez chuti – akorát na špičce bylo trošinku slaný. Bylo to trochu jako cucat obrovskej, poněkud zahnutej palec bez nehtů. Zjistil sem, že sem schopnej vzít do huby asi tři čtvrtiny toho teplýho klacku, než sem se začal dávit. Levák spokojeně vzdychal, když sem jazykem rejdil po nejcitlivějších místech. Naštěstí se těsně před tím, než skončil, odtáhl a dojel se rukou.

Pak, zrovna když se Levák pustil do mě, vstoupila do místnosti máma se dvěma čokoládovejma zákuskama na podnose. Zavřeštěla, Levák prudce vylít, já sem se zapl. Fíí. Jeden ze zákusků zasvištěl kolem mýho levýho ucha a rozplácl se vo zeď. Druhej přistál Levákovi na hlavě.

„Úchyláci!“ ječela máma. „Vy vodporný hnusný úchyláci!“

Vyděšenej a čokoládou zaslepenej Levák vystřelil směrem ke dveřím a vrazil do mámy. Divoce ho odstrčila a vrhla se k posteli. Z očí jí koukala vražda. Zaujal sem obranej postoj týranýho dítěte (kolena k hrudi a pažemi sem si kryl hlavu), máma popadla nejbližší předmět (těžkej svazek o milování pro pokročilé) a začala mě tlouct hlava nehlava.

„V mým domě! Jak se to jenom vopovažujete!“ soptila. „Úchyláci! Hnusný! Úchylný!“

Asi po deseti minutách přibrzdila a zkoumavě se podívala na svou zbraň, která teď už byla samej cucek. Pak s ní švihla přes celou místnost. Divoce se rozhlídla. „Kde je to... kde je to druhý prase?“ chtěla vědět, když lapala po dechu. Ale Levák už dávno vzal roha. „To mu teda neprojde!“ křičela, „hned volám jeho rodičům!“

Marně sem škemral o slitování. „Ale mami, my sme tím nic špatnýho nemysleli. Nemluv o tom s jejich.“

Máma to nevzdala. „Už o tom nechci slyšet ani slovo!“ ječela. „Jen počkej, až se to dozví tvůj otec!“

Rozhodl sem se, že nejlepší obrana je útok. „A stejně je to všechno tvoje vina! Tys mi přece zakázala stýkat se s mou holkou!“

„Drž zobák!“ zaječela. (Ale myslím, že jí to došlo.) „Neopovažuj se opustit svůj pokoj! Nechám tě zavřít!“

Máma odkráčela středem a práskla dveřma. Posadil sem se, oči pořád ještě trochu zapatlaný, a setřel sem si čokoládovou polevu z vlasů. Celý tý nepříjemnosti se dalo předejít, napadlo mě, jen kdyby se ta kráva naučila před vstupem do mýho pokoje zaklepat.

17:15 – Máma právě teď s někým živě konverzuje po telefonu. Obávám se, že to asi bude Levákova matka. Zároveň neomylně cejtím smrad smaženejch jater. Myšlenka na útěk z domova snad ještě nikdy nezněla lákavěji, než právě v tento moment.

20:07 – Máma hostí asi pětačtyřicet hlučnejch tiráků. Je prostě nemožná a vůbec jí není blbý pořádat pohřební hostinu za Jerryho. Nemůžu ani přemejšlet, protože zespoda vřeštěj ryčný lidovky. Čas od času sou přehlušený máminýma votravně uječenýma salvama smíchu. Člověka by ani nenapadlo, že jen před několika málo hodinama mlátila svýho jedinýho syna za nepovolenej homosexuální styk. Proč sou dospělí takový falešný mrchy?

Mě celá ta záležitost kupodivu moc nerozházela. Napadlo mě, že člověk se prostě dostává do čím dál hrozivějších průserů, až najednou narazí na jakousi klidovou rovinu, kdy se bez ohledu na všechny další strašný havárky už nikam neposouvá a je pořád v těch stejnejch sračkách, ať už dělá, co chce. No a když to teda nastane, proč si nezacpat nos, neroztočit to na plný prdy a dobře se při tom nebavit? Tak to je má filozofie.

Čtu Levákovu knížku a dělám si poznámky. Je to přesně ta praktická příručka s nákresama typu vsuňte A do otvoru B, včetně šipek. Právě taková, jakou sem hledal (a nenašel) u toho teď už pošlýho génia Wilhelma Reicha. Už se nemůžu dočkat, až si vyzkouším některý z těch nepravděpodobnejch cviků na svý budoucí ženě. Nebo se snad mýlím, když očekávám, že náš sexuální život bude jen samá extáze? Určitě se nemýlím.

Neděle, 9. září

Spočítal sem si, že máma bude dnes po tý noční pohřební žranici dýl spát, a tak sem se vesele hned z rána proplížil dolů k telefonu, že zavolám Sheeni. Obývák byl naprosto zasviněněj a plnej zbytků z jednohubek, kerý se ještě na velkým tácu povalovaly na kapotě Jerryho chcíplý ševroletky. Vodfouk sem cigaretovej popel z keksu a slupl ho dřív, než sem stačil vytočit Sheenino číslo. Moje fantastická kočka zvedla telefon osobně hned při druhým zazvonění. Jak se dalo předpokládat, její zbožní rodiče odešli do kostela, takže se mnou mohla mluvit beze strachu z přerušení. Měla pro mě špatný zprávy.

„Bohužel, drahý,“ sdělila mi, „Tvůj otec naslouchal mé pracovní nabídce velice laskavě. Ale odmítl se dostavit na vstupní pohovor.“

„Odmítl!“ nevěřil sem svým uším. „Proč?“

„Říká, že se domnívá, že toto je pro něho ideální příležitost, aby se vrátil k práci na svém románu.“

„Na svým románu! Vždyť na tý srajdě začal makat ještě dřív, než se narodila Joanie. A myslím, že toho nemá víc než pět stran!“

„Tvrdí, že jejich má už dvanáct.“

„No a z čeho si plánuje žít?“ chtěl sem vědět.

„I to jsem se ho samozřejmě ptala,“ odpověděla Sheeni. „Řekl, že se odstěhuje do lacinějšího bytu a bude žít z podpory v nezaměstnanosti. Prý mu to akorát pokryje náklady na byt, stravu a splátky na BMW. A pak také řekl, že zvažuje, že požádá svou přítelkyni, aby se k němu přestěhovala a pomohla mu s běžnými výdaji. Také mi navrhl, že pokud by snad nechtěla, že bych možná mohla někdy přijet a zajít s ním na večeři.“

„Ten chlívák!“ zvolal sem. „Ten línej parazitickej chlípník!“

„A mně se zase zdál docela milej,“ poznamenala Sheeni.

„A nezmínil se ti náhodou, jak se hodlá vyrovnat se svejma závazkama vůči nezletilejm potomkům?“

„Ne,“ připustila Sheeni. „Nemyslím, že by se takovým problémem nějak trápil.“

„Ale brzo bude,“ řek sem. „Nehodlám jíž déle snášet jeho zpupnej nezájem.“

„Držím ti palce, Nickie,“ řekla Sheeni. „Rodičům je třeba čas od času připomenout jejich povinnosti. Právě včera jsme takhle s matkou zchladly hlavu mému otci. Zajely jsme do Santa Rosy a nakoupily tam můj podzimní šatník za dvatisícešestsetosumdesáttři dolarů. Byl to vskutku osvěžující den.“

„Santa Rosa! To je přece na půl cesty k našemu.“

„Ano,“ odpověděla, „myslela jsem na tebe v oddělení spodního prádla. Byls tak blízko, a přesto zcela mimo dosah.“

„A koupila sis pěkný prádlo?“ zeptal sem se skoro v mdlobách.

„Nádherné! Je to průsvitné, plné krajek a tak strašně svůdné. Víc ti o tom neřeknu. Chtěla bych, aby to bylo překvapení. Abych řekla

pravdu, překvapilo mě, že matka souhlasila s tím, abych si to vůbec koupila.“

Uslyšel sem, jak nahoře zvrací ňáká ženská. „Tak já už raději končím,“ řek sem do telefonu. „Temné síly se probudily. Už se nemůžu dočkat, až si prostuduju to tvý překvápko.“

„Bude to brzy, lásko,“ přislíbila Sheeni. „Tak ahoj a polib za mne drahouška Alberta.“

Zavěsil sem a jen vteřinu nato se dolů připotácela máma. „Co tu děláš?“ chtěla vědět.

„Čekám na noviny,“ řek sem. „Maj zase zpoždění.“

„Musím ti něco říct, Nicku,“ řekla v důvěrně známým oparu z žaludečních výfuků.

„Hm,“ řek sem.

„Rozhodla sem se, že to přijmu,“ řekla máma. „Nevadí mi, že jsi na kluky.“

„Co prosím tě?“

„Ale prosím tě, buď opatrnej. Snaž se, abys nechytil... no však víš... žádnou nemoc.“

Měl bys jí něco říct, napadlo mě. „Díky,“ řek sem, „budu si to pamatovat.“ Zvažoval sem, jestli se jí nepokusím přesvědčit, že sem jednoznačnej heteráč, ale co na tom? Stejně uvěří jenom tomu, čemu chce uvěřit. Jakákoli debata s rodiči je jako slaňování v odpadový rouře: je to tak temný, strašidelný a skoro vždycky to skončí tak, že vám na hlavu padne spousta sraček.

Jinak to ráno docela ušlo. Přečet sem si nedělní noviny a přecpal se zbytků vod večerní žranice, až se mně samýma sladkostma zalily voči (ale čokoládovejch zákusků sem se naschvál ani nedotk). Máma si připravila chutnej talíř míchanejch vajíček se smaženýma játrama. Jak se tak ládovala, podívala se na mě s omluvou, že máme jídelníček tak napěchovanej vnitřnostma. „Mám tak strašnou chuť na hovězí játra,“ poznamenala. „Pořád jich nemám dost.“

„Hm,“ řek sem, „škoda, že tě nechyt biftek a smažený hranolky.“

„Ne, nikdy sem po bifteku nešílela. Když sem... “ máma se odmlčela. „Když sem se mohla dřív takhle utlouct po nějakým jídle.“

Ta ženská se ale opravdu chová divně. Možná, že se jedná o to obávaný klimakterium. Slyšel sem, že to může mít na nevinné členy rodiny hrozivý dopad.

Zrovna když dojídala nášup jater, někdo zazvonil. Vystřelila jak zajíc ke dveřím. „Dobré ráno," slyšel sem, jak někoho zdraví. „Takže jste nakonec přece jen přišel. To jsem ráda, že vás vidím."

Chvíli nato se máma vrátila do kuchyně, následovaná obrovským dvoumetrovým kolohnátem v kostkovaný košili a uslintanejch montérkách. Při vstupu do kuchyně se ten obr musel ve dveřích sehnout.

„Wally," řekl máma, „toto je můj syn. Nicku, toto je pan Rumpkin, Jerryho kamarád."

Obr se natáhl a podal mi svou neuvěřitelně mohutnou tlapu. Bojácně sem mu nabídl svou a jeho ohromné prsty ji sevřely překvapivě jemným stiskem. Obr se začervenal, podíval se na špičky svejch bot a zamumlal: „Těší mě."

„Mě taky," odpověděl sem. Všim sem si, že není tak úplně holohlavej, jak se mi původně zdálo. Obrovská růžová hlava páně Wallyho Rumpkina byla pokryta chomáčky světlejch vlasů tak jemnejch, že i to nejněžnější nemluvně by zezelenalo závistí. I rysy měl strašně dětský a jeho maličkej čumáček a vodnatě modrý voči tvořily smutně osamělou oázu v nekonečný poušti naducanejch růžovoučkejch faldíčků obličeje.

„Wally se nabídl, že mi to tady přijde pomoct uklidit," řekla radostně máma. „Není to od něho hezký?"

Wally se začervenal a vzhlédl ke stropu. Z tý jeho výšky by neunikla ani jediná prasklina v omítce.

Máma a Wally se pustili do úklidu a já sem jim pomáhal tím, že sem se jim neplet pod nohy. Když ten málomluvnej růžovej obr nosil do kuchyně tác za tácem špinavýho nádobí, sem tam mrkl mým směrem a příšerně se začervenal. Dvakrát sem musel zkontrolovat, jestli mi někde něco nevylízá. Ale péro sem nikde nezahlíd. Zdroj silnejch rozpaků pana Rumpkina mi zůstal utajen.

Největší strach z mámina novýho pomocníka měl Albert, kerej zalezl do ševroletky a schoval se pod přední sedadlo, až z něho byly

vidět jen dvě ustrašený voči a černej čumák. Možná se obával toho, že bude zašlápnutej Wallyho hrozitánsky velikejma bagančatama.

I s kolosální Wallyho pomocí trval úklid skoro dvě hodiny. Máma po celou tu dobu vesele švitořila a Wally jí úsečně odpovídal mumlavě nesrozumitelným hlubokým hlasem. Mluvka to rozhodně není.

Později, když Wally zrovna ukazoval mámě před barákem svůj naklaďák, zazvonil telefon. Byl to tata se svým nedělním kontrolním telefonátem nařízeným vod soudu. Řek, že mě chtěl odpoledne vzít na videohry, ale nemůže, protože mám domácí vězení.

„A co sem to zaslech o tom, že seš na kluky?“ zeptal se.

„A co sem to zaslech o tom, že seš nezaměstnanej?“ odpověděl sem.

„No jo,“ řek s převahou, „ale moje situace je pouze dočasná. Mohu ji kdykoli změnit.“

„Kéž bys mohl brzy,“ řek sem. „Ty peníze potřebujeme.“

„Nicku, v životě jsou důležitější věci než jen peníze.“

„Já vím, táto. Třeba jako dobrý vzdělání nebo moci si vážit vlastních rodičů.“

„Věř mi, chlapče, není nad to, když člověka miluje ta správná žena.“

Začal sem bejt nervózní. „A co takhle láska tuctů správnejch žen a všech pod dvacet?“

„Chápu, že se ti o tom nechce mluvit,“ řek tata a snažil se to duševně zpracovat.

„A co se na tom dá vokecat?“

„Chtěl bych ti jen říct dobrou radu dvěma slovama,“ pokračoval.

„Tak jo.“

„Bezpečnej sex, chlapče.“

„Díky, táto.“

Teď už vím proč ty strašný neděle tak nenávidím.

13:30 – Tohle zase píšu na svým počítadle! Máma mi vrátila klávesnici. Asi mě lituje, že sem buzik. Odjela s Wallym v Jerryho linkolnu do Berkeley. Vydali se na trh starožitnejch knih. Je to k

nevíře, ale Wally má sbírku knih. Je fakt, že ty, co sbírá, sou o nákladních autech, ale to sou přece taky knihy.

18:15 – Pan Rumpkin zůstal na večeři. Jak si asi můžete domyslet, vleze se do něho obrovský množství žrádla. Naštěstí ale nemá rád játra, takže sme měli grilovaný kuře a smažený hranolky s kukuřicí. Zjistil sem, že pohled do očí u něho vyvolává zrudnutí, takže když s ním mluvíte, musíte přitom čumět jinam.

„Pan Rumpkin je velice vzdělaný," řekla máma, když mu nabízela další porci kuřete. Znachovatěl a skryl tvář za kuřecí prsíčka, jako by se chtěl schovat. „No tak se ho na něco zeptej, Nicku."

„Tak jo," řek sem. Podíval sem se na strop. „Pane Rumpkine, která slavná herečka si postupně vzala Franka Sinatru, Artieho Shawa a Mickeyho Rooneyho?"

„Ava Gardnerová," zamumlalo to obřisko.

„Správně," řek sem překvapeně.

„No a teď se ho zeptej na něco pořádnýho," trvala na svém máma.

„Tak jo." Zamyslel sem se. „Pane Rumpkine," řek sem a studoval sem přitom svou sklínku vody, „můžete mi vyjmenovat všechny Američanky, kerý získaly Nobelovu cenu za literaturu?"

„To je snadný," zamumlal Wally. „Byla jenom jedna: Pearl S. Bucková."

„A co znamená to ‚S' v jejím jméně?" chtěl sem vědět.

Wally polkl. „Hm... to sem přece věděl... Sydenstricková."

Ten člověk je fakt naprostej génius. Moh by se stát skvělým zdrojem literárních znalostí při mý intelektuální korespondenci s Sheeni.

20:30 – Wally a máma pořád ještě myjou nádobí. Teda aspoň sou v kuchyni a není odtam nic slyšet. Právě mi brnkl Levák a měl něco dobrejch zpráv a něco špatnejch. Špatná zpráva je, že rodiče ho posílaj k psychoanalytikovi, aby mu změnil jeho sexuální orientaci. Dobrý zpráva je to, že rodiče mu zrušili domácí vězení, takže rande s Millií Filbertovou se posouvá na tento pátek. Další špatná zpráva je to, že na něho dobrý dvě hodiny ječeli za to, že porušil jejich zákaz styku se mnou.

„Je to hrozný," postěžoval si Levák. „Táta celej den nedělal nic jinýho, než mě mořil, abych s ním hrál košandu nebo s ním šel na ryby. To víš, je přesvědčenej, že sem buzerant. Kéž by ta tvoje máma byla aspoň tentokrát držela hubu."

„Taky si to myslím," odpověděl sem. „Je zajímavý, že vod tý doby, co mně řekla, že bejt teplej není tak strašný, je na mě docela milá."

„Rodiče sou paka vylízaný," řek Levák.

„Přesně tak," souhlasil sem. „Uvidíš se s Millií zítra ve škole?"

„Snad jo a sem z toho vedle."

„Chovej se normálka," řek sem mu. „Bude to dobrý. Líbíš se jí, fakt."

„Tak jo, Jime," odpověděl. „Vyměníme si Juana Marichala za Peewee Reese."

„A pozdravuj ode mne všechny kluky ve škole."

„Tak jo, Jime," odpověděl. „Doopravdy mě mrzí, že tam nebudeš."

22:30 – Právě sem slyšel odjíždět Wallyho náklaďák. Doufám, že ho ještě někdy uvidím. Možná by mohl zaměstnat mámu, abych jí neměl furt za zadkem.

Připravil sem si do školy to nejlepší ze svý garderóby z roku 1973. Jedna otázka mě pronásleduje: Sou zvonáče úplně, ale opravdu úplně z módy?

Pondělí, 10. září

Dnes sem vstoupil do arény oaklandskýho středního školství.

Nezapíchli mě ani nezastřelili, přestože sem dnes ráno při příchodu o areálu školy musel odevzdat svejch devadesát centíků na vobědy dvěma dvanáctiletejm spratkům s vysílačkama na opascích. Člověk by si myslel, že budou vokrádat jen kluky svýho věku.

Jakmile sem se jednou dostal za mrzoutský hlídače u vchodu, cejtil sem se vo něco bezpečněji, avšak stále ještě sledovanej. Když ste jedním z dvaceti bílejch děcek (a jediným ve zvonáčích) veliký

školy uprostřed velkoměsta, pak je snad jistá dávka voparnosti pochopitelná.

Ta stále veselá, ze všech stran zakulacená Ronda Atari byla v mý třídě. Vášnivě mě přivítala.

„Líbí se mi ty tvoje zvonový gatě, Nicku," zavrkala.

„Dík. Mně se zas líbí tvý kimono."

„To není kimono," řekla uraženě. „To jsou šaty. Máma mi je ušila."

„Ta má ale talent," přeháněl sem.

Ronda se rozzářila. „A jak bylo na schůzi vaší party?" zeptala se.

Řek sem ji, že to s ní nemůžu probírat, protože sem dal slib mlčenlivosti.

„A jaké jsou zásady vašeho gangu?" zeptala se.

„Normálka," odpověděl sem, „loupeže a chuligánství."

„Fíha," zvolala, „to je tučný."

Ne tak jako ty, pomyslel sem si.

První hodinu byl tělák pod vedením zašedlýho stařešiny, kerej byl ve svým předchozím životě nejspíš dozorcem na plantážích. „Tak, flákači," zahřměl, „a fofrem na dráhu!"

Pak se třicet Afro-Američanů a já, bez jakékoli přípravy nebo procvičení, prohnalo vosumkrát po dráze. A ještě pak šestkrát. Myslel sem, že vomdlím. V šatně sem pak byl tím posledním, kdo v sobě udržel snídani. Svět kolem mě se začal točit a mý tři čokoládový zákusky se neudržely a doplnily výběr na podlaze. Přestože sme byli děsně zesláblí, ten šlehající dozorce nás všechny nahnal do sprch. Bylo mý růžový péro nejmenší v celý místnosti? Sou dvě a dvě čtyři?

Zbytek rána si už pamatuju jen mlhavě. Dostal sem učebnice do angliny, dějáku a bioly – všechny správně potrhaný nesčetnejma generacema přede mnou. V každý třídě se četla prezence. A vždycky, když se dostali k písmenu „T", nikdy mý jméno nepadlo. Sem tam teda zapsanej nebo ne?

Vzhledem k tomu, že sem měl těsně před obědem na rozvrhu studijní mezičas, vytratil sem se domů, abych si udělal něco k jídlu a pustil trochu tekutin. (Ve škole sem se sice na hajzl odvážil, ale

protože sem nechtěl ani kouřit hašiš, ani nakoupit drogy, ani pohovořit s dvaceti hranálama v koženejch bundách s vyskakovacíma kudlama, rychle sem se votočil a zahl.)

Máma nebyla doma. Období hlubokýho smutku už skončilo, a tak se vrátila do práce a doma zanechala jen osamělýho Alberta. Ležel v chcíplý ševroletce a toužil po nějaký modlitební knize.

Když sem byl doma, zatelefonoval sem na sociálku v Marinu a chtěl mluvit s někým, kdo má na starosti případ mýho táty. Ve sluchátku se po dlouhejch tahanicích konečně ozvala ta správná byrokratka. Nenapadlo mě nic lepšího, než jí říct pravdu. Zdálo se, že ji to vážně zajímá. Řek sem jí, že tata má zpoždění s alimentama, nesnaží se najít práci a odmítl velice dobrý místo. Důsledkem toho je, že nemám pořádný vobečení do školy (technicky je to pravda) a musím chodit so státní školy v Oaklandu.

„Snad ne do státní školy v Oaklandu!“ zhrozila se ta ženská.

„Ano,“ řek sem. „A dnes ráno mě tam okradli o peníze na oběd.“

„Uklidni se, mladý muži,“ řekla, „hned se na to podívám.“

„Neřeknete mu, že sem to byl já, kdo ho práskl, že ne?“ zeptal sem se. „Je hrozně vzteklej.“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděla. „A neboj se. Na toho parazita si posvítíme.“

První odpolední hodinou byla španělština pro začátečníky. Žádal sem francouzštinu (jako přípravu na svůj budoucí život s Sheeni v Paříži), ale všechny třídy už byly narvaný. K mýmu velkýmu překvapení asi tři čtvrtiny mejch spolužáků byli španělskýho původu. Celejch pětačtyřicet minut spolu konverzovali v mateřštině, vyprávěli si vtipy a dělali si prdel z přízvuku naší učitelky. Slečna Talmadgeová, přestárlá bojovnice z šedesátejch let, se nejspíš naučila španělsky, když uskakovala kulkám jako příslušnice Mírovejch sborů v El Salvadoru. Možná právě proto se rozhodla, že bude vyučovat právě v Oaklandu.

Další hodinu měla být technologie dřeva. Ve skutečnosti se jednalo o obrovskou dílnu s nadneseným názvem. Našim prvním úkolem bylo přeměnit velikej kusanec dřeva na malej práh ke dveřím. Dalo se to zvládnout asi v deseti vteřinách na stolní pile, ale

dostali sme na to tupej hoblík a dva tejdny. Myslím, že by ten předmět měli přejmenovat na technologii dřeva pro votroky.

Poslední hodina byla základy administrativy. Konečně sem mohl svůj mozek zaměřit na něco alespoň trochu intelektuálního. V pětačtyřiceti minutách sme se naučili klasifikaci, druhy, styly a použití spínátek na papíry. Zejtra se pustíme do připínáčků a napínáčků. Už se nemůžu dočkat.

Máma byla v práci velice výkonná, a když přišla domů, byla se sebou nadmíru spokojená. Podařilo se jí dostat do hlavní ho počítače inspektorátu a změnila tam registraci Jerryho linkolna a přívěsu na svý jméno. „ta ženská může mít Jerryho tělo," camrala se, „ale já si nechám celý jeho jmění." (Řek bych, že tu lepší část získala máma.) Aby zmátla stopy ještě víc, zaregistrovala to všechno na svý jméno za svobodna s adresou pana Fergusona. Teď by ty káry nevyčmuchala ani KGB.

Večeře byla vo hodinu později, protože máma si po telefonu špitala s Wallym. Ten toho po telefonu asi napovídá o něco víc než normálně, protože máma se na tom kdákání podílela asi jen z vosumdesáti procent. Je na cestách a veze ovomaltinový koule do Salt Lake City. K večeři bylo dušený maso a sladký brambory. Možná, že játrová kalamita je už za náma.

19:30 – Právě se vohlásil po telefonu Levák. Sdělil mi, že úchvatná slečna Satronová vyjádřila svý politování nad tím, že již nejsem studentem jejich školy a nebudu navštěvovat její hodiny anglické literatury. „Měls vidět ten svetr, co měla dneska na sobě!" Levákovo nadšení nebralo konce. „Bylo to jak dvojitý hlavice bombardéru F–16."

„Nedobírali si tě ostatní kvůli tomu pokusu o sebevraždu?" zeptal sem se.

„Ani moc ne," odpověděl. „Mrně Stephens se mě ptal, jestli se budu ucházet o nominaci na plavecký závody. A pak se mně ta přihlouplá Tatarka Collinsová zeptala, jestli je pravda, že smím používat parkoviště vyhrazený pro tělesně postižený. (Řek sem jí, že každej, kdo by zaparkoval v její blízkosti, by musel bejt postiženej."

„To se povedlo," řek sem. „A mluvils s Millií?"

„Jasně,“ odpověděl, „Byli sme spolu u oběda. Čéče, ta je teda sexy, když se tak zakusuje do chleba se šunkou! Musel sem si držet sáček s obědem pořád na klíně.“

„A vo čem ste mluvili?“

„Hlavně vo mý sbírce baseballových karet. Nejsem se jistej, jestli ji to příliš zajímalo. Ale fakt Nicku, vo čem se normálně s holkama bavíš?“

„Mohls mluvit o filmech, knihách, o tom, co se právě děje. Dyť víš – aktuální problémy dneška.“

„To myslíš, že ti frajeři, kerý vidím v koženejch bundách v džípech, ověšený nádhernejma babama, s něma mluvěj vo filmech a vo knihách?“

„Řek bych, že jo,“ odpověděl sem. „Aspoň my se Sheeni vo tomhle mluvíme.“

„No jo, vy dva ste párek poťapanejch intelektuálů. Polovinu času, co sem byl s Sheeni, sem naprosto nevěděl, o čem ta tvá holka mluví. Ale zas mě to až tak nepřekvapilo s ohledem na ty její praštěný rodiče.“

Měl sem pocit, že takhle kritizovat své hostitele hraničí s nevděkem. Pan a paní Saundersovi mohou být trochu podivínští, ale je třeba si uvědomit, že moje budoucí děti budou mít polovinu jejich chromozómů.

„Když tak mluvíme o duševních poruchách,“ řek sem. „kdy deš k tomu psychologovi?“

„Zítra hned po škole,“ odvětil Levák pochmurně. „Sem zvědavej, jestli mě bude zkoušet.“

„Zkoušet? A z čeho?“

„No přece, ukáže mně Plejboje. A pak Plejgerlu. Aby viděl, po čem mi stojí. No a pokud reaguješ na ty nesprávný vobrázky, naperou do tebe elektrickej šok.“

„To vypadá tak, že by to mohlo i fungovat.“

„No jo,“ řekl Levák. „Ale je to prej šíleně bolestivý. Proto sem se rozhod, že dnes večer si ho honit nebudu. Pak bude stačit jedinej pohled na první kozy a lup ho. Určitě dokážu, že sem normálně na ženský.“

„Normálně na ženský s nenormální šavlou," poznamenal sem.
„Zasraný vitamíny," zuřil Levák. „Byly úplně na hovno."

Úterý, 11. září

Dnes to bylo ve škole prima. Nešel sem tam. Dostal sem se až na dohled k jejím ponurým zdem, ale dál sem nemoh. Měl sem skoro pocit, že mi jakási neviditelná síla přilepila tenisky k chodníku. Nepomohlo tomu ani to, že u hlavních dveří číhali ti zlodějští mistři. Tak sem přešel ulici a pokračoval v chůzi. Celej den sem se nehnul z knihovny. Ze začátku sem se trochu obával, jestli se mě někdo nezeptá, proč nejsem ve škole. Ale vůbec nikdo si mě nevšímal.

Většinu dopoledne sem strávil zahloubán do počítačovejch časopisů. Když sem se začal cejtit provinile, pustil sem se do knihy o biologii a chvíli si v ní četl. Děsná nuda. Pak sem příjemně povobědval u MekDonda. Nato sem se vrátil a sháněl se v oddělení beletrie po nějakejch prasečinkách. Celkem vzato, určitě mi to rozšířilo obzory mnohem víc, než by to za stejnou dobu udělala škola. A navíc to bylo mnohem příjemnější. Možná, že mám ve hvězdách, že se stanu jedním z těch slavnejch renesančních samouků.

Máma je teď veselá i přes svou bolestnou ztrátu milovaný osoby a každodenní ranní nevolnosti. Už zase dlouze po telefonu konverzuje s Wallym. Sem zvědav na ten horentní účet za telefon. (Naše rodina se zamilovává pouze do lidí, kteří volají na účet volanýho. Zajímalo by mě, jestli to dělá i ten Joanin fyzik při svejch tajnejch milostnejch telefonátech.) Wally, jak tvrdí máma, je právě na cestě ze Salt Lake City s nákladem náboženský literatury. Možná, že z tý duševní potravy zbude něco i pro Alberta.

20:15 – Znovu telefon od Leváka. Musel se mi svěřit s tím, že mezi angličtinou a matematikou se mu na chodbě podařilo vzít Millii za ruku.

„Má děsně sexy ruku," řekl. „Teplou a měkkou. Ani ne moc vlhkou."

Levák se o tom zmínil dr. Browerovi, svýmu psychologovi, hned zkraje, ale na toho to příliš velkej dojem neudělalo.

„Proč ne?“ zeptal sem se.

„Řek, že přece nemusím nic dokazovat. A že mi chce pomoci v tom, abych snáze přijal svý latentní sklony.“

„To nezní dobře,“ řek sem. „A ukázal ti nějaký vobrázky?“

„Ne, jen sme mluvili. Zeptal se mě, jestli často uvažuju vo sebevraždě a jestli mám chuť dotýkat se kluků na jistejch intimních místech.“

„Tohle že řekl?“

„Řek sem mu, že akorát uvažuju vo svý sbírce baseballových karet, o počítači, o schůzce s Millií Filbertovou, o tom, jak nenávidím svou ségru a jak narovnat mýho ptáka. Samozřejmě sem mu řek ‚penis‘“.

„A co von na to?“

„Zeptal se mně, co si myslím o svý matce. Tak sem mu řek, že by mohla trochu zhubnout a přestat si barvit vlasy na oranžovo.“

„A ptal se tě taky, co si myslíš o svým otci?“

„Ne. Mnohem víc se zajímal o mou matku. Možná je do ní zabouchnutej.“

„A ptal se tě taky na Martu?“

„Jo. To bylo hrozný. Zeptal se mě, jestli sem na ni někdy myslel jako na ženskou. Tak sem mu řek, že sem jednou onanoval s její podprsenkou.“

„Pročs mu to říkal?“ nechápal sem.

„Nemáš šajnu, jaký to je,“ odpověděl Levák. „Ti cvoci maj plnou ordinaci výparů omamnejch látek, kerý tě přinutěj mluvit pravdu. Nic nezatlučeš.“

„A co říkal?“

„Nic moc. Ale všechno si to zapsal. Možná mě tím bude vydírat, až vyrostu a budu mít dobře placenej džob. Představ si, že má porše, zlatou metalízu. Jen doufám, že to neřekne Martě.“

„Proč by to dělal?“

„Nevim. Ona k němu taky chodí.“

„Vy chodíte ke stejnýmu psychologovi?“

„Jo,“ řek Levák. „Máma nám to zařídila společně. Padesát babek za jedno sezení a účet na vaši adresu.“

„Chceš říct, že moje máma platí i za tebe?“

„Asi jo. Bylo to přece tvý péro, co sem vožužlával.“

„To jo, ale byl to tvůj nápad!“ odpověděl sem.

„To je fakt,“ připustil. „Ťjůda, sem asi vážně teplej.“

„Nebuď blbej,“ řek sem. „Zkoumali sme přece, jaký to bude pro naše holky.“

„Vlastně jo, úplně sem zapomněl. To se mně ulevilo.“

„Musíš ještě jít za tím doktorem?“

„Příští tejden,“ odpověděl Levák. „Jo, Jime, příští tejden ti vyměním Joa Jacksona za Boba Fellera.“

„Možná se ti do tý doby podaří vopíchat Millii Filbertovou.“

„Ach, Jime,“ řekl Levák. „To by byl určitě slavnej den baseballový ligy.“

20:15 – Máma se právě dívala na televizi ve svý ložnici, když zazvonil telefon. Díky bohu, že sem měl tenkrát v nose a zničil tu paralelku hned u její postele. Bylo to Sheeni a na účet volanýho mi sdělila fantastickou novinu. Tata jede zítra do Ukiahu na pohovor!

„Měla sem pocit, že se teď na tu práci velice těší,“ řekla Sheeni. „Nevím, co je za tou jeho změnou postoje.“

„Já vím,“ odpověděl sem. „Je to šílenej strach.“

„Šílený strach z čeho, lásko moje?“

„Že mu seberou BMW,“ odpověděl sem. „Tata by to nepřežil, kdyby mu zabavili bavoráka. Neunesl by ten společenskej šok. Kéž by tu práci dostal!“

„S tím by neměly být problémy. Jediným dalším kandidátem je můj bratr Paul.“

„Brácha je zase doma?“ zeptal sem se překvapeně.

„Jo,“ odpověděla Sheeni. „Copak sem ti to neříkala? Ukázal se tady minulý víkend. Šest let ani slovo a pak si přikráčí, zrovna když snídáme, a požádá o středně propečený toast. Bydlí v malém bytě nad garáží.“

„A kde po celou tu dobu byl?“

„Možná v Tibetu. Nebo v Nepálu. Momentálně se toho z něho nedá moc vyrazit. Většinou mluví jazykem, který zní něco jako mandarínská čínština, ale není to mandarínská čínština. Škoda, že tu není L´ewa–K. Možná, že se jedná o barmštinu."

„Ty si myslíš, že to místo nemůže dostat on?"

„Není to moc pravděpodobné," řekla Sheeni. „To víš, že otec dělá, co může. Paul měl pohovor s Trentovým otcem a řekl mu, že na světě ho skoro nejvíc zajímá překližka, hned za duchovní nirvánou. Jeho životopis také obsahuje jisté problematické mezery ve výčtu zaměstnání. Takže si myslím, že ho to pasuje na slabšího kandidáta – přestože mě zásobuje fantastickými psychedeliky."

„Ty bereš drogy?" zeptal sem se vyděšeně.

„Jen pár hub, lásko moje," odvětila Sheeni. „Nic tvrdého. Skvěle se po nich rozšiřují obzory vědomí. Pár sem si jich odložila, že je zkusíme spolu. Mezitím bych to doporučovala četbu *Dveře vnímání* od Aldouse Huxleyho."

„Tak jo," řek sem s nadějí v hlase. „Ale slib mi, že se z tebe nestane narkomanka závislá na cracku dřív, než se vodstěhuju do Ukiahu,"

„Slibuju," zasmála se Sheeni. „Víš, Nicku, proč tě mám tak ráda? Seš tak úžasná vykopávka. Pozůstatek uplynulé éry."

„Ale vždyť jdu s dobou," zaprotestoval sem.

Sheeni se zasmála. Ten její nádherný lyrický smích. (Ta nejsilnější droga, co znám.)

Středa, 12. září

Další podnětnej den v knihovně. Je teď už delší dobu slunečno, a tak je většina bezdomovců venku a maká na chytání bronzu. Knihovna je tudíž příjemně poloprázdná a páchne to tam jen v určitejch místech. Většina smradlavců je mezi samotným personálem. Je to pěkná sebranka nahastrošenejch ztroskotanců. A neexistuje pro ně žádná omluva, protože knihovna odebírá všechny stylový módní časopisy. Myslím, že by se jejich čtení mělo zařadit

mezi měsíční povinnosti pro všechny zaměstnance (a možná i pro ty houmlesáky).

Našel sem Huxleyho knihu a čet sem ji skoro celý dopoledne. Její stránky se hemžily poznámkama předchozích hašišáckejch generací. Huxlík možná díky chemii získal úžasnej vhled do chodu světa, ale svědectví zanechaná jeho učedníky prozrazují, že tomu tak nemusí být vždy. Přesto však jeho příklad je natolik zajímavej, že si nechávám otevřený (byť ještě nerozšířený) obzory vědomí.

Chtěl sem si trochu zpestřit stravu, a tak sem šel na oběd do bufíku. Musím se přiznat, že sem se cejtil poněkud zmateně, když sem při žmoulání svejch hranolek čuměl na ty špatně placený prodavače hamburgerů. Kolik z nich začínalo jako slibní intelektuálové, dokud je nevyrazili ze zatuchlých státních škol? Já se sice můžu považovat za renesančního samouka, ale co když se na mě svět bude dívat jako na ztroskotance s nedokončením vzděláním? Nebude se Sheeni stydět představit mě svejm snobskejm pařížskejm přátelům? Nevrátí mi nakladatel mou knihu, aniž by ji vůbec otevřel? Nebudu spíš vobracet hamburgery než rozdávat autogramy? Závěr je neodvratitelnej: brzo se budu muset opětovně zařadit do vzdělávacího procesu.

Odpoledne sem si nechal udělat kopii článku o hodnocení kondomů zákazníky a napsal dlouhej, pronikavě inteligentní dopis Sheeni. Měl sem k dispozici informační zdroje celý příruční knihovny, což ten úkol trošku usnadnilo. V jednom bodě sem zaangažoval hned pět zaměstnanců knihovny, aby mi našli vhodné literární odkazy. K dopisu sem přiložil zákaznický vohodnocení a nezapomněl napsat adresu Debbie Grumfeldové. No a pak už byl čas jít domů strávit další deprimující večer domácí vězení s mámou a Albertem.

Po večeři, když sem se díval na televizi, přišla máma a ptala se mě, proč nejsem ve svým pokoji a nedělám domácí úkoly. Odpověděl sem, že zádný nemáme.

„Jak to?“ zeptala se máma.

„Ve státních školách se prostě domácí úkoly nedávají,“ odpověděl sem.

„Nedávají?“ zeptala se překvapeně.

„Ne. Příliš mnoho učitelů dostalo takovej nářez, že domácí úkoly nakonec prostě přestali dávat.“

„A jak se pak máš něco naučit?“ chtěla vědět.

„Co to je naučit?“ odpověděl sem. „K tomu, aby člověk kšeftoval s drogama přece nepotřebuje umět algebru.“

„Dej si na tu svou nevymáchanou hubu pozor,“ odsekla. Ale nebyl to náhodou pocti viny, co sem zahlíd v jejích očích?

Čtvrtek, 13. září

Tata dostal to místo v Ukiahu! Sheeni mi to dnes ráno sdělila opět na účet volaného, právě, když byla máma nahoře na hajzlu v půli svýho vrhu.

„Všechno se nám skvěle daří,“ řekla Sheeni. „Otec je samozřejmě vzteky bez sebe, ale Paul vzal svůj neúspěch filozoficky.“

„A kdy má tata nastoupit?“

„Příští pondělí, světe div se. Dnes mu Trentův otec bude dokonce pomáhat najít ubytování. A také mu dali pár vzorků překližky, aby si je mohl přes víkend prostudovat.“

„Fantazie! Teď už jen zbývá, abych ho přinutil souhlasit s tím, že s ním budu bydlet.“

„Spolu s chudáčkem Albertem,“ připomněla mi.

„No jasně.“

„A má tvůj otec vůbec rád psy?“ chtěla vědět.

Zamyslel sem se. Přišlo mi, že tata nenávidí všechny formy života kromě sexuálně nevázanejch lidskejch samiček pod dvacet a bez podprsenky.

„Tak tím si nejsem tak jistej,“ připustil sem.

„Sakriš,“ řekl Sheeni. „Kdybych to věděla, byla bych přemluvila Trentova otce, aby výslovně určil vlastnictví psa jako podmínku pro získání toho zaměstnání. Počítam, že teď už je na to příliš pozdě.“

„No, snad se mi ho podaří přemluvit. Řeknu mu, že člověk potřebuje psa kvůli bezpečí na venkově.“

„To by možná šlo," řekla. „Ano, Dolores. Zdá se, že ten test z francouzštiny bude nesmírně náročný. Možná, že se nám příští týden podaří se sejít a trochu si to prostudovat."

„Strašně si to přeju," zašeptal sem.

„Tak ahoj, Dolores," řekla Sheeni. „Pozdravuj ode mne svého černého drahouška."

Hned jak sem zavěsil, ozval se telefon znova. Byl to Levák. Připravoval se na svý zítřejší rande a chtěl radu, jakej druh kondomů by měl čmajznout, až půjde ze školy. Sdělil sem mu jméno značky, kerou doporučovali v tom článku, a požádal sem ho, aby jich tak deset nebo dvacet šlohnul i pro mě. Dál taky řek, že v rámci pilný přípravy na tu slavnou schůzku požádal svou ségru, aby mu popsala sváděcí techniku, kerou na ní použil Carlos, ten italskej pingl, ale odmítla a Leváka nazvala „vopravdicky degenerovaným debilem".

„Zas sem našel její deník." poznamenal Levák. „Byl nalepenej lepící páskou v komíně."

„Něco erotickýho?"

„Ve velkým stylu, jako vždy. Hádej, do koho je právě teď zabouchnutá?" zeptal se.

„Do mě?"

„Vo tom si můžeš leda nechat snít. Seš mimo asi tak o třicet let. Je to dr. Browery."

„Ten váš psychoanalytik?" zvolal sem.

„Jo! A představ si, že ho chce i s těma hnusnejma vráskama, plešatou glocnou vůbec."

„Jak to víš?" zeptal sem se.

„Píše, že když odchází z jeho ordinace, má gaťky promáčený touhou. Opravdu použila slovo 'promáčený'. Dokonce uvažuje, že mu jedny pošle poštou."

„Panebože, Levák, ta tvá švica je blázen."

„Máš pravdu," souhlasil se mnou. „Ještě štěstí, že chodí k psychologovi."

Dneska sem prožil další příjemně nevzrušenej den v knihovně až do 15:30, než se tam zjevila tlustá Ronda Atari. Uviděla mě, nejapně se usmála a nasměrovala svý sádlo ke mně.

„Čau, Nicku!“ zářila, když dorazila k mýmu stolku. „Jsi nemocný?“

Odpověděl sem, že se těším nejlepšímu zdraví, že děkuju.

„Měla jsem starost, když jsem tě neviděla ve škole,“ řekla Ronda. „Zvláště pak, když naše třídní Tiffinová nečetla tvé jméno na třídnické hodině. Měla sem strach, že tě zase přeřadili jinam. Ale zjistilo se, že to byla jen chyba počítače.“

„Co?“ lekl sem se.

„No,“ usmála se Ronda. „Požádala jsem Tiffinovou, aby to zkontrolovala a ona zjistila, že pan Orteazle na svém počítači místo F3 omylem zmáčkl klávesu F5. Takže jsi málem nebyl zapsán. Teď už je to všechno v pořádku.“

„Tak to ti teda děkuju,“ zamumlal sem a s úděsem si všim, že Ronda si ke svýmu mohutnýmu poprsí tiskne sešit, kerej je celej pomalovanej velkejma červenejma srdcema a v každým z nich je vepsáno jméno Nick. Modlil sem se, abych nebyl jediným Nickem, mezi jejíma známejma.

„Uvidím tě zítra ve třídě?“ zjišťovala Ronda koketně.

„Pokud mi to dovolí můj mozkovej nádor,“ povzdechl sem si

„Tvůj mozkovej nádor?“ zvolala. „Ale vždyť si říkal, že seš zdravej.“

„To taky sem,“ odpověděl sem. „Až na ten maligní mozkovej nádor. Je už velkej jako grepáč.“

Ronda zaječela. Tlustý holky ječej poměrně hlasitě. Musí to bejt tou jejich extra velikou rezonanční skříní.

17:30 – Wally Rumpkin je už zase zpátky. Když sem přišel domů, našel som ho nataženýho pod Jerryho chcíplou ševroletkou s francouzákem v ruce. To obrovský lamželezo se nabídlo, že to fáro rozloží. Nemůžu tomu uvěřit, že se pustil do tý příšerný hokny jen proto, aby se mohl motat kolem mámy. Ale jistýho pokroku už dosáhl. Máma už odstranila Jerryho pomník z čestnýho místa nad krbem a pověsila ho do zadní chodby, hned vedle prádelny. Jak rychle jsou zemřelí vymazáni ze srdcí žijících. Rozhod sem se, že tomu předejdu důmyslnou strategií – všechny své milované prostě přežiju.

„Ahoj, Wally. Tak jak to jde?“ houkl sem pod rezatou ševroletku.

Wally zpod ní vykouk, začervenal se a začal zkoumat tlumič, jako by ho viděl poprvé v životě. „No, Nicku,“ zamumlal, „je to pěkně těžká... “

Přerušil ho Albert, kerej vyskočil z polotmy a vlepil mu vlhkej mlaskavej polibek přímo na rty. Zřejmě už překonal svou stydlivost vůči Wallymu.

Wally odložil francouzák a jemně Alberta odstrčil. „No tak, hafánku, už sem ti říkal, abys to nedělal.“

„K noze, Alberte!“ zavelel sem.

Ten odpornej čokl mě jako obvykle ignoroval a tvrdošíjně se znovu pokoušel políbit ležícího tiráka. Wally ho opět jemně odstrčil. „Pejsku, toto se budeš muset odnaučil.“ Albert se na něho znovu milostně vrhl.

„Zdá se, že vás má rád,“ poznamenal sem.

Wally se vysunul, posadil se začal studovat kliku od dveří. „Možná bych to měl zkusit zvrchu,“ řekl. „Tady dole sem úspěšnej nebyl.“

„Ty šrouby nejdou uvolnit?“ zeptal sem se.

„Ani jeden jedinej,“ povzdychl si.

Právě v ten moment to psí torpédo vystřelilo a olízlo cíl svýho snažení. Wally se při tomto uslintaném útoku vyděsil.

I když toho čokla strašně nesnáším, stejně mě udivuje, že se všema, kromě mě, je takovej kamarád.

21:45 – Máma a Wally sou dole v obýváku, poslouchaj vály z padesátejch let a miliskujou se v Jerryho ševroletce. To sme už někde viděli. Před chvílí sem tam byl pro knihu a vokna ševroletky byly úplně zapařený. I přes ten opar sem zahlíd, že jistý zipy už sou vodepnutý. Proč proboha nejdou nahoru do ložnice a nešoustaj tam? Já bych se určitě nerozpakoval.

Když už mluvíme vo spojení, poprvé v životě sem si dovolil ten přepych a začal věřit, že se už možná brzo odstěhuju do Ukiahu. Ten krátkej týden s Sheeni mi připadá jako sen. Pomalu se vytrácí ‘reálnost‘ našich společně strávenejch dnů. Kdyby mi tak napsala. Je to jedna z největších mladistvejch stylistek naší doby a jediný, co je

pro mě ochotná udělat, je naškrábat jedinej mizernej (i když mistrovskej) dopis.

Zatím co milióny v tomto velkoměstě vesele kopulujou, mně nezbejvá, než pouze manuálně experimentovat. Takto se osamělý mladík kousek po kousku ničí na pohoří zvaném Touha.

Pátek, 14. září

Dnes ráno sem potkal v koupelně nahatýho Wallyho. Česal si tam svou miminkovskou hřívu. Ne, pokud vás to zajímá, všechny jeho tělesný partie nejsou úměrně velký. Řek bych, že v klidové poloze sem tak o cenťák a půl delší než ten obr. Není divu, že se nemůže nikomu podívat zpříma o vočí.

Wally zrudl, pípl a schoval se za sprchovej závěs. Omluvil sem se a urychleně zavřel dveře. Proč se stydí jako holka? Možná, že mu máma řekla, že sem teplej.

Když sem se vracel do svýho pokoje, potkal sem v chodbě mámu. „Nicku," řekla, „pan Rumpkin se tu dnes staví na snídani."

„Klidně, já to zvládnu," odpověděl sem. „Pokud se ovšem nejdřív obleče."

Bezelstně sem se usmál. Vždyť co je mi po tom, že mámu je tak snadný dostat do postele.

Při snídani pak Wally dokázal, že je schopnej do sebe nasoukat celou misku kornflejků a ani na vteřinu nespustit oči ze stropu. Aspoň neslope tak hnusně jako Jerry. Máma byla na mě díky svýmu postkoitálnímu žáru docela milá. Dokonce vytáhla elektrickej vafláč (to se v pracovní dny ještě nikdy nestalo) a připravila ořechový vafle. Málomluvnej Wally samozřejmě dostal taky. Zatímco sme bužírovali. Albert pod stolem zápasil, aby mu mohl sundat ponožky a volízat růžovou kůži pod Wallyho kotníků. Ten pes je buďto úplně nemocnej láskou, nebo se nám brzy změní v požírače lidí.

Chladný počasí přivábilo do knihovny davy vědychtivejch houmlesáků. Zajímalo by mě, jestli by někomu vadilo, kdybych pokračoval ve svým samostudiu s kolíčkem na nose? Abych tomu

puchu unikl, vydal sem se po obědě na vosamělou obhlídku lacinejch kšeftů do Oaklandský Čínský čtvrti. Našel sem tam pro Sheeni pěkný náušnice z pravejch perel za pětatřicet centíků, skládací hřeben za deset, trochu poškrábaný album F. Sinatry za dolar a pár pravejch, ocelovejch gynekologickejch kleští (aspoň si myslím, že se k tomu používaj) za pět doláčů. Vzhledem k tomu, že sem těch pět dolarů neměl, musel sem použít osvědčenou Levákovu strategii.

Teda, to kradení je ale denervující záležitost. Není divu, že se lidi spíš věnujou defraudacím. Ale ty kleště za to určitě stály. Při manipulaci sou skvostně erotický a dodávaj sebevědomí. Není nad to mít po ruce opravdickej profesionální instrument, kdyby se náhodou objevila nějaká sličná osoba, která by si se mnou chtěla hrát na doktory.

18:30 – a sračky se zase daly do pohybu. Máma dnes dostala další účet za telefon. Sto sedm dolarů a šestatřicet centů za vzdorovitě neposlušný ÚV hovory z podezřelýho čísla v Ukiahu. Navíc dr. Browery poslal svou první složenku na tři sta padesát dolarů. (Možná, že je to jeho bankovní konto, co tak Martu přitahuje.) Potom, právě uprostřed kázání, se ozval telefon. Byla to naše třídní Tiffinová a zjišťovala, jak je to s mým mozkovým nádorem a jestli mi má poslat domácí úkoly do nemocnice nebo domů, protože sem už zameškal čtyři dny. (Tak ti fakt díky, Rondo Rotundo.)

V tomto bodě návalu nový zuřivosti to máma definitivně prohrála. VYLETĚLA z KŮŽE jako ještě nikdy předtím. Měl sem pocit, že tentokrát to odskáče nějakej vnitřní orgán. Byl by to určitě odskákal nějakej z těch mých, ale prchl sem z domu v momentu, kdy po mně zrovna chtěla házet stojící lampou.

Když pomalu odeznělo její ječení, proplížil sem se do svýho pokoje. Tam sem seděl v očekávání konečnýho trestu a následný popravy. Moc by mě zajímalo, jaký další tresty mohou být ještě vysloveny v mým současným stavu, kdy mám zaracha, nic nesmím a nemám ani vindru? To je to největší dilema, kerý stojí před moderním rodičem. Jakmile ste ze života svýho dítěte, udělali peklo na zemi, co k tomu ještě můžete přidat. Co dál – rituální zmrzačení?

20:15 – Právě přišla máma, aby mi sdělila verdikt. K předchozím dvěma měsícům domácího vězení mi přihodila měsíční omezení pohybu pouze na můj pokoj. (Není jasný, jestli tyto dva rozsudky budou platit zaráz – příliš sem se bál, a tak sem se ani nezeptal.) Ode dneška se na plnejch třicet dnů nesmím vzdálit ze svýho pokoje, kromě cesty na záchod a do školy. Veškerý kapesný je zmrazený. Do školy dostanu oběd v sáčku a pětadvacet centů na mlíko. Kromě toho nedostanu žádnou poštu ani telefonát. Moje izolace bude naprostá. Ano, světe věz, že Hitler ještě žije.

22:30 – Dole v obýváku zazvonil telefon a slyšel sem, jak ho máma zvedá. Několik minut nato vstoupila do mýho pokoje. Máma je schopna klepat jen svýmu dítěti na hlavu, nikdy na dveře jeho pokoje. Pod dekou sem měl vytuhlýho ptáka, zapasovanýho do gynekologickejch kleští.

„Mám pro tebe zprávu od Leváka," zavrčela.

„A co jako?" zeptal sem se a nenápadně se posadil a skrčil kolena. Chladná ocel se mi zkousla do slabin.

„Mám ti říct, že Honus Wagner je bezpečně na druhý metě."

Skvělý! Levák se dostal s Millií Filbertovou ke druhý metě už při první schůzce!

Sobota, 15. září

Rozbřesklo se do krásnýho slunečnýho dne. Přesně ten den na honění mičudy po parku. Díky bohu, že sem zapřísáhlej nesportovec. Jinak bych určitě neskonale trpěl třiceti votravnými dny, kdy bych ani na krok nesměl z tý svý díry.

Wally u nás opět strávil noc. Od mámy sem ještě žádný ječení nezaslech. Jen se modlím, aby to nebylo odrazem jeho chatrnejch sexuálních schopností. To, že Wally zůstal přes noc, sem poznal podle toho, že Albert strávil noc kňučením před dveřma máminy ložnice. Doufejme, že je do Wallyho zamilovanej jen dětinsky.

Je to správnej paradox. Tím, že mi máma přišila tak despotickej trest, stala se z ní vlastně moje služka. V 8:15 mi musela na tácu

přinést kornflejky, koláče a pomerančovou šťávu. Upřeně mě pozorovala, když tím žvancem mrskla na stůl, a beze slova vypochodovala z pokoje. To je ale herdekbaba. Dokonce i v celách na smrt odsouzenejch se člověku ráno dostane mrzutýho „brej den".

Máma na sebe taky musela vzít ty vodporný služby jako venčení psa, umejvání nádobí, pucování hajzlu a sekání trávy. Předtím to vždycky hodila na krk mně. Patří jí to!

11:15 – s uchem přilepeným na podlahu sem zaslech Wallyho, jak mámě navrhuje, že by se mohli zajet podívat na přehlídku speciálně upravenejch nákladních aut. Jak jinak, máma do pěti minut vtrhla ke mně do pokoje a oznámila mi, že „se jde na pár minut projít". (Zase lež! Ta přehlídka se koná až na druhý straně zálivu.)

„Neopovažuj se opustit tuto místnost," pohrozila mi.

„A co voběd?" zajímalo mě.

„Něco si připrav," odpověděla. „A při té příležitosti můžeš taky umejt nádobí, stáhnout zem v kuchyni a vysmejčit koupelnu."

„Já myslel, že nesmím ze svýho pokoje?"

„Tak nemysli," zaječela, „a udělej, co sem ti řekla!"

Ta ženská je úplná gestapačka.

Jakmile sem je slyšel odjet v Jerryho linkolnu, sešel sem dolů. V odpadkovým koši pod dřezem sem našel dopis od Sheeni. Rozcupovanej na kousíčky! Tak za tohle mi máma zaplatí!

Nejdřív sem posbíral každičkej kousek roztrhanýho dopisu, abych ho později seskládal, a pak sem zatelefonoval tatovi. Telefon vzala jeho štětule. Řekla, že tata je ještě v Ukiahu a shání tam byt.

„Je to tak vzrušující!" štěbetala Lacey. „Budeme se stěhovat spolu. Bydlet budeme v kouzelném domečku mezi sekvojema a já dostanu místo v místním salónu krásy."

„Hele Lacey, co bys řekla tomu, kdybych s vámi bydlel ještě já se psem?"

„Není to doma dobrý?" zeptala se znepokojeně.

„Peklo," odpověděl sem. „A fakt mi vadí, že nemůžu s tatou trávit víc času," dodal sem neupřímně.

„Syn by měl mít úzký vztah se svým otcem," ujišťovala mě. „Určitě to Hromskýmu Mackovi navrhnu, hned jak tu bude. Mělo by to být dnes večer. Zítra budeme balit. Je to tak vzrušující!"

V duchu sem si vybavil vzrušenou Lacey a celkem se mi ten nápad zamlouval. Představa bydlet se svůdnou štětulí pod jednou střechou přece jenom prospívá k naději, že by moje budoucí soužití s tatou nemuselo být tak strašný. Možná, že se tatovi podaří najít domek s vyhřátým bazénem a třeba bude muset pracovat po horkejch letních nocích, kdy vzduch je nabitej lepkavou smyslnou touhou. Zapadající slunce bude probleskovat sekvojemi, Lacey se s nevinným pohledem vymaní z krunýře svejch šatů a navrhne mi, abychom se šli osvěžit do konejšivejch vln. Půjdu s ní a budu sice vědět, že mé srdce patří jedině Sheeni, ale nebudu se vyhýbat žádným rozvíjejícím zážitkům, jež mi život poskytne. Koneckonců, dělám to všechno pro umění.

Když Lacey zavěsila, brnkl sem Levákovi. Telefon vzala jeho vobtloustlá matka. Nakamufloval sem rozvášněnej ženskej hlas.

„Mohla bych prosím hovořit s Leroyem?" zavrněl sem.

„Kdo volá?" chtěla vědět zvědavá matka.

„Tady slečna Satronová, učitelka anglické literatury. Chtěla bych s ním probrat jedna záležitost v souvislosti s Williamem Blakem, tím básníkem."

„Samozřejmě, slečno Satronová." Levákovo matka byla najednou samá zdvořilá ochota. „Doběhnu pro něho. Právě hraje před domem košíkovou se svým otcem."

Asi minutu nato slyším Leváka: „Dobrý den, slečno Satronová."

„Mladý muži, slyšela jsem, že jste měl včera schůzku se slečnou Millií Filbertovou."

„Ano, slečno Satronová, bylo to včera," řekl vyjeveně. „Jak to víte?"

„To je jedno. Chci jen vědět, jestli jste jí sundal kalhotky a okusil chuť jejího zavlhlého rozkroku?"

„Samozřejmě, že n...– Ale kdo volá?"

„Kdo si myslíš, že volá?“ řek sem už svým normálním hlasem. „Sejdeme se za pět minut v parku. Nebo si snad chceš ještě chvíli driblovat s tatíkem?“

„Slečno Satronová,“ řek Levák, „zavolala jste jako na zavolanou.“

Vzal sem s sebou Alberta. Kdyby se náhodou máma vrátila dřív než já, moh bych vždycky tvrdit, že mě k tomu přinutil on. Levák měl děsnou radost, že zase vidí svýho kamaráda, ale mrcha pes nebyl moc žhavej. Jeho srdce teď evidentně patří někomu jinýmu. Levák si toho naštěstí ani nevšiml.

„Tak povídej,“ vyzval sem ho. „Dostal ses na druhou metu?“

„Na vobě,“ odpověděl a drbal Alberta za ušima.

„Pod nebo nad?“

„Samozřejmě, že pod,“ řek Levák dotčeně. „Druhá meta se přece nepočítá, pokud se člověk opravdu nedostane pod podprsenku. Aspoň podle mých pravidel.“

„Tak to vem od začátku!“

„Bylo to fantastický,“ začal. „Vyrazili sme do Berkeley. Táta nás tam chtěl hodit autem, ale to sem zarazil. Jeli sme autobusem.“

„Šli ste do kina?“

„Nee, šli sme do různejch kšeftů s deskama. Millie měla dlouhej seznam kazet, kerý potřebuje. Bylo to vo hubu, páč tam maj plno skrytejch kamer a ochranejch zařízení. Ale podařilo se mi schrastit většinu toho, co chtěla. Celkem jí to nadchlo.“

„Vždyť seš přece profík,“ souhlasil sem. „Kam ste šli na večři?“

„Koupili sme si u stánku pizzu a hned sme to taky zdlábli. Člověče, ta Millie ti vypadala sexy, když to tak do sebe soukala.“

„A co ste dělali pak?“

„No, až bude Millie velká, chce bejt anesteziložkou, tak sme šli do nejbližší nemocnice, a ňákou dobu sme se tam poflakovali u příjmu.“

„A jaký to bylo?“

„Docela to ušlo. Přivezli tam houkačkou jednu nádherně pobodanou oběť. Všude plno krve. Ale přežil to.“

„A co bylo potom?“

„Potom sme se vrátili tam, co Millie bydlí, a seděli sme chvíli na houpačce na zahradě. Ve tmě to bylo moc pěkný a intimní.“

„Vyjels po ní?“ zeptal sem se.

„Nakonec jo,“ řek nato. „Chvíli mi to trvalo, než sem sebral dostatek odvahy. Ale bylo to super. Má neuvěřitelný rty.“

„Stál ti hned?“

„Co blbneš. Ten se mi postavil hned, jak sme si sedli.“

„Nevadilo jí, kdyžs jí sáhl na prsa?“

„Nevadilo? Sama si tam mý ruce položila! Panebože, to bylo veliký. Měl sem pocit, že se mi to jen zdá.“

„A jaký má kozy? Pěkný?“ zeptal sem se.

„Bezvadný,“ řek Levák, „naprosto bezvadný. Řek bych, že lepší než Sheeni.“

„To není možný.“

„Jo,“ trval na svým Levák. „Podle mýho názoru sou větší.“

„Takhle jo, pokud máš rád povislý.“

„Ty její povislý nejsou. Sou tvrdý jak tenisáky.“

„Zatím jo, ale jednoho dne splasknou,“ tvrdil sem. „Ty veliký vždycky splasknou. Dyť se podívej na svou mámu.“

„Mou mámu z toho vynecháme, ne?“ řek Levák. „Já nečumím na prsa tvý mámě, tak ty nečum na prsa tý mý.“

„Platí,“ řek sem. „A kdy se s ní zas uvidíš?“

„Zítra odpoledne. Příde za mnou a budeme se spolu učit.“

„Pokusíš se vo třetí?“

„Pchá, třetí, to nic není,“ odpověděl, „vemu to útokem. Mimochodem, tady máš pár primeráků.“

Levák ze svýho ruksaku vylovil krabičku s tuctem zcizenejch ochranejch prostředků. Celej nervózní sem si ten kontraband šoupl za košili.

„Díky, kámo,“ řek sem. „Máš jich dost pro sebe?“

„Jo,“ vodpověděl. „Mám jich dost na pár tejdnů. Pro každej případ sem jich vzal hned bednu.“

14:15 – když sem přišel domů, byly dveře do baráku rozglábený. Někdo je vylomil. Vočesali nám barák. Někdo nás vyloupil!

16:30 – Právě sem se vrátil z obýváku po dlouhým výslechu mámou, Wallym a seržantem Lancem Wescottem z oaklandskýho policejního oddělení. Polda byl vysokej autoritativní tělnatej chlápek kolem pětačtyřicítky, s červeně vodnatejma očima, vověšenej výhružně trčícíma pistolema, signalizačníma svítilnama, obuškama, omračujícíma zbraněma, sprejema se slzným plynem, vysílačkou a ručníma granátama. Podle mýho měl na sobě i neprůstřelnou vestu.

Máma neměla daleko do hysterickýho záchvatu, protože zloděj (nebo zloději) kromě toho, že čmajzli televizi, video, čtyřicet dolarů a hotovosti a máminu šperkovnici, vypáčili i rádio z Jerryho mrtvý ševroletky. Tak už nebudou žádný zamilovaný hudební procházky s Wallym. Wally se neúspěšně snažil mámu uklidnit a vzbudil poldovo podezření svým soustředěným zíráním do stropu.

„Jaký druh rádia ste v tom autě měla, paninko?“ zeptal se seržant a zapisoval si všechno do malýho modrýho bloku.

„Bylo to rádio z ševroletky, samozřejmě,“ odpověděla máma.

„A bylo s kazeťákem?“ zeptal se.

„Ne, mělo jen střední vlny. Ale mělo tak nádhernej zvuk!“ dodala s lítostí, .

„A proč tady máto to auto zaparkovaný?“

Máma vypadala, jako by nevěřila drzosti této otázky. „Patřilo mému nyní zesnulému příteli. Nechal ho tady.“

„Hm, hm. A vy v něm posloucháte rádio?“

„Někdy,“ odpověděla máma. „Je to snad v rozporu s nějakým zákonem?“

„Tak spatra si na žádnej nemůžu vzpomenout,“ odvětil polda. Jeho vodnatej pohled se přesunul na Wallyho. „A kdo ste vy?“

Wally zrudl. „Já..., já sem přítel,“ zamumlal a poposedl. Albert mu právě volizoval kotníky.

Polda se nedůvěřivě podíval na psa, pak na Wallyho a nakonec na strop. Pak se podíval na mě.

„Kdes byl, když k tomu došlo?“ chtěl vědět.

„Byl sem nahoře ve svým pokoji,“ lhal sem.

„Pak si ovšem musel vloupání slyšet.“

„To jo, samozřejmě,“ koktal sem.

„A cos udělal?“

„Zůstal sem ve svým pokoji.“

Polda nevěřil svým uším. „Pročs nezavolal policii? Nebo neutekl z domu?“

„Nesměl sem se hnout ze svýho pokoje,“ vysvětloval sem.

„Má trest,“ přišla mi na pomoc máma. „Ale mohlo ho napadnout, aby v případě nebezpečí utekl. Nicku, vždyť tě mohli zabít!“

Dyť by ti to bylo úplně fuk!

„No,“ řek sem, „měl sem s sebou přece Alberta, by mě chránil.“

„A kdo je Albert?“ vyzvídal polda.

„Můj pes,“ řek sem a ukázal na toho olizovače kotníků.

Odulá tvář seržanta Wescotta jen stěží zakrývala jizlivej úšklebek. Podíval ses alespoň na ty podezřelé?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl sem. „Dveře do mýho pokoje byly zavřený.“

„Do tvýho pokoje nešli?“ zjišťoval a zřejmě vycejtil nějakou levárnu.

„Ne,“ lhal sem. Neodvážil sem se pustit chlupa, že zloději pláchli s celou mou sportovní výbavou, včetně úplně nové, avšak zaručeně původní baseballový rukavice zaručeně pravýho mistra světa. Ještě zaplať pámbu, že narušitelé měli větší zájem o baseballovou výzbroj než o počítače.

Seržant Wescott si mě opřeně měřil. Bylo na něm vidět, že přemítá o tom, jestli by odborným přiložením gumový hadice ze mě tu pravdu přece jen nedostal rychleji. Naneštěstí ji asi nechal v autě. Obrátil se k mámě. „Děkuji vám, paninko. Pokud zjistíte, že vám ještě něco chybí, dejte mi vědět.“

„Chytíte ty zloděje?“ zeptala se máma.

„Těžko,“ přiznal polda, „ale dáme vám vědět, kdyby se v té věci něco pohlo.“

16:30 – Aby máma nějak oslavila mý zázračně přižitý setkání s krvelačnejma šílencema, dovolila mi, abych sešel dolů na večeři. „Ale jen pro tentokrát.“

Nad zapékanejma nudlema s rybou sdělila Wallymu a mně svý rozhodnutí, že chápe vykradení našeho baráku jako „poselství od Jerryho“.

„Konečně jsem pochopila, že Jerry si nepřeje, aby se s jeho autem nějak hýbalo," řekla máma. „Byl bys tak laskav Wally a dal zpátky všechny matky, které jsi vyšrouboval?"

Wally zrudl. „Ale Estello," řekl, „vlastně se mi žádnou z nich uvolnit nepodařilo. Jsou tam příliš napevno."

„Aspoň že tak," odpověděla. „Zítra půjdeme koupit nový rádio a Wally bude té lásky a namontuje ho tam pro mě."

„To víš, že rád, zlato," řekl Wally.

To je ale vůl.

22:30 – Dvě zničující a pracný hodiny sem dával dohromady Sheenin dopis. Chybí sem tam nějakej ten strategickej kousíček – asi je máma spolkla – ale zaplať pánbu, že nemá v kuchyni drtič odpadků.

Sheeni mi píše o tom, že ve všech předmětech je v té nejnáročnější třídě a že už se jí podařilo některé učitele „naprosto znemožnit". Dokonce poté, co opravila nejméně dvacet věcných chyb jejich učiteli angličtiny panu Perkinsovi, je teď v hodinách úplně neschopnej „otevřít pusu". Dále se zmiňuje o tom, že její nový šatník vzbudil „tak neslýchanou závist" mezi jejími spolužačkami, že se nyní obává toho, aby se proti ní nezformovala „zlovolná klika intrikářek". „Ach, můj drahý Nicku," stojí tam, „proč lidé na krásu, vkus a styl nereagují obdivem, ale touhou ničit? Proč jsou lidské bytosti tak ujařmeny snahou o dosažení nudné prostřednosti ve vzhledu, v myšlení i chování? Víc než kdy jindy jsem rozhodnuta prchnout co nejdříve s Tebou a Albertem do Paříže."

Sheeni je už připravena emigrovat a já ještě neumím ani slovo francouzsky. Musím se okamžitě začít učit – ať by to mělo mít jakékoli důsledky.

Neděle, 16. září

Minulou noc zase žádný ječení. Dokonce ani výmluvný vrzání matrace. Cožpak je možné, že zářivý květ vášně tak rychle povadl?

7:06 – Máma se vřítila na hajzl a vypustila včerejší makrelu. Měla by fakt jít na krevní vyšetření. Možná, že to je to, co se jí snažil Jerry vzkázat po těch lupičích.

Snídani mi dnes ráno přinesl sám Wally Poznal sem, že je to on, protože na mý dveře opravdicky zaťukal.

„Dobré ráno, Wally," pozdravil sem ho. „Vyspal ste se dobře?"

Wally postavil tác na stůl a zrudl tím nejnachovějším ruměncem, kerej sem kdy viděl. Možná to pochopil tak, že nějak mlhavě narážím na jeho celibátní noc. A neměl ostatně pravdu?

„Výborně," zamumlal ten obr. Otočil se k odchodu, ale pak se zastavil. „Já... přimluvil sem se za tebe u mámy," řekl směrem k lustru.

„Díky, Wally," řek sem a myslel to vážně.

Wally Rumpkin je možná úplnej vůl, ale je to mnohem milejší vůl, než jakýho zasluhuje moje matka.

11:30 – když máma s Wallym odešli koupit rádio, proplížil sem se dolů, abych vyřídil pár telefonátů. Se svou obvyklou vzdorovitou neposlušností sem vytočil Sheenino číslo v Ukiahu.

„Sou to vaše lováče," ozval se podivnej mužskej hlas.

„...Mohl bych mluvit s Sheeni?" řek sem.

„Chcete mluvit s Sheeni? Celej svět chce mluvit jenom s Sheeni. Čím seš tak jedinečnej?"

„Je to... je to Paul?" zeptal sem se.

„Jestli vám to jméno vadí, zkuste jiný," řekl „Říkejte mi Nick."

„Ale to sem přece já."

„Tak třeba Rick. Voč jde, Nicku?"

„Mohl bych prosím mluvit s Sheeni?"

„Sheeni tu není, Ricku. Nechala tu vzkaz pro Nicka. Už pro něj utíkám."

Slyšel sem šustění papíru a pak se opět ozval ten mužský hlas: „Sheeni ruka vypustila následujícího džina vzkazu: ´Nicku, všechno je zařízeno. Tvůj otec našel ubytování v místě, kde je možné chovat psy. Polibek Albertovi.' ´Tak co, Ricku? Mně to připadá jako šifra."

„Myslíš, že bys mohl ode mě něco Sheeni vzkázat?"

„Jedině pokud bych to nemusel zapisovat," oznámil mi, „dnes je totiž sabat."

„Dobrý. Jen jí řekni, že sem na měsíc úplně pod zámkem a že jí zavolám, jakmile budu moct."

„Třicet dnů lochnesky," opakoval Paul. „A roztočíš mluvidlo, jakmile opět získáš velení."

„Víš co, jen jí řekni, že volal Nick."

„Tak jo, Trente," řekl. „Dík za zavolání."

Nebo řekl „povolání"? Nebo to bylo „klokotání"? A proč mě oslovil Trente?

Pořád mi to ještě vrtalo hlavou, když sem vytáčel tatovo marinský číslo. Šestkrát to zazvonilo, než to tata uštvaně zvedl.

„Ahoj táto. To se já, Nick," řek sem a pokoušel se vpašovat trochu upřímnýho citu do svýho hlasu.

„Nicku, mám tu naklaďák za děvětatřicet padesát na hodinu. Co chceš?"

„Slyšel sem, že s Lacey stěhuješ do Ukiahu," řek sem vesele.

„Aspoň se o to snažíme," odpověděl podrážděně.

Tento rozhovor byl ještě bolestivější, než sem si uměl představit v těch nejchmurnějších momentech očekávání. „No, mluvila už s tebou Lacey o tom, že bych s váma na nějakej čas bydlel?"

„Já ti nevím," řek tata. „Je to příliš velká zodpovědnost."

„Já vím, táto. Ale nebudeš muset platit alimenty. Možná, že ti ještě bude máma muset něco připlatit. A já budu šťastnej, když tam budu moct chodit do státní školy, najdu si brigádu a udělám zadarmo spoustu domácích prací."

„No, já ti nevím," opakoval tata. „Nechci, aby se mi tu motali ňácí přihřátí."

„Ale já nejsem teplej, táto."

„A vod kdy?" zeptal se překvapeně.

„Odjakživa." zvažoval sem, že bych se mohl zmínit o Sheeni, ale obával sem se toho, že pouhý vyslovení ženskýho jména, by vyprovokovalo z jeho strany další záchvat soupeřivosti.

„No, dobrá," povzdechl si táta, „možná, že by to na zkoušku šlo. Ale netahej s sebou příliš svých krámů, pro případ, že by se to neosvědčilo. A musí s tím souhlasit tvá matka."

„Skvělý, táto, uvidíš, že nebudeš litovat."

„Tak o tom pochybuju," řekl, „už teď toho lituju."

Ten hajzl musí mít vždycky navrch. To je putna, hlavně že souhlasil. Ale jeho souhlas byl tak vrtkavej, že sem se neodvážil zeptal se na Alberta. Toho čokla budu muset řešit, až na to přijde. Získat mámin souhlas by neměla bejt taková fuška. V této situaci by měla bejt ráda, že se zbaví nenapravitelnýho ulejváka.

14:30 – VŠECHNO ŠPATNĚ! SPATNĚ! ŠPATNĚ! Matčina nemravná chlípnost mi vrazila dýku do zad! Ta šokující konverzace probíhala takto:

„Skvělý zprávy, mami! Táta se stěhuje do Ukiahu a říkal, že bych tam moh jít s ním."

Máma praštila o zem krabicí s novým rádiem. „Jo? Tak na to klidně hned zapomeň, sekáči!"

„Ale proč, mami?"

„Tak tohle já sama nezvládnu. Budeš mi muset pomoct!"

Nick se zmateně poškrábe na hlavě. „Pomoct a s čím?"

Máma se přehrabuje v kabelce, Wally zamyšleně hledí na strop.

„Běž nahoru a podívej se do Joanina pokoje!" křikne máma. „Pak ti to bude jasný."

Zdrcenej, vyplašenej a překvapenej Nick spěchá nahoru, odemkne dveře a v hrůze zůstane stát na prahu. Růžový stěny, nazdobený záclonky, obrázky králíčků a jehňátek, rozházený hračky, velká kolíbka uprostřed. Je možnej jedinej závěr: Joanie JE TĚHOTNÁ! s ŽENATÝM MUŽEM! To je ostuda! To je průser!

Nick sbíhá dolů. „Mami, a kdy to Joanie čeká?"

„Nebuď blbej," oznamuje máma, „Joanie není těhotná. Ta je přece na pilulce od svých dvanácti let."

„Ale kdo... " Nick ztuhne hrůzou, když mu začne docházet první zjištění. „Mami! To přece... to přece nemůžeš být ty!"

„A kdo jinej?"

„Ale, ale... vždyť seš... seš přece stará!"

„Neříkej! Někteří muži jsou jinýho názoru. Mám pravdu, Wally?“

„No, jo, tak je to,“ konstatuje obr.

Nick se prostě na schodech z toho otřesu svalí.

Druhý votřesný zjištění: PRAVDĚPODOBNEJ OTEC JE JERRY, ZESNULEJ KRÁL IDIOTŮ!

Třetí příšerný zjištění: JMÉNO PŘEDPOKLÁDANÝHO UKLÍZEČE, POMOCNÍKA V DOMÁCNOSTI, CHŮVY A VŠEOBECNÝHO VOTROKA: NICK TWISP!

Čtvrtý hrůzostrašný zjištění: BUDOUCNOST VZTAHU NICK – SHEENI: PRAKTICKY NULOVÁ!

Pátý naprosto paralyzující zjištění: NICKŮV ŽIVOT JE V SOUČASNOSTI A PRAVDĚPODOBNĚ ZŮSTANE I V BUDOUCNOSTI PEKLEM NA ZEMI!

22:30 – Celej svět potemněl. Sem příliš deprimovanej, než abych mohl psát. Nevycválaná těhotná matka vlítla do mýho pokoje se zprávou vod Leváka: „Paní Honus Wagnerová se letmo dotkla třetí mety.“ Jsem tomu rád, že aspoň příteli se daří pozitivně rozvíjet svůj milostnej život.

Pondělí, 17. září

Zůstal sem celej den doma. Sebevraždu sem zatím nespáchal.

Úterý, 18. září

Zůstal sem celej den doma. Odmítám mluvit s hnusnou matkou. Na sebevražedný frontě nic novýho.

Středa, 19. září

Zůstal sem celej den doma, až na návštěvu u lékaře, kerou zbuntovala moje nenáviděná matka. Doktor tvrdí, že mladík je v

depresi, a radí mu návštěvu psychologa. Protivná matka říká, že mladík z toho vyroste.

Čtvrtek, 20. září

Zůstal sem celej den doma. Odporná matka ruší třicetidenní samotku, ale dvouměsíční domácí vězení platí dál. I tak zůstávám ve svým pokoji, až na chvíle, kdy mě odulá matka nabuzeruje k jídlu. Nic nejím. Začínám vypadat vychrtle, ale dieta mi pomáhá při akné.

Dole z obýváku se ozývají hlasy. Plížím se, abych zjistil, oč jde. Příšerná matka servíruje čaj a pečivo oaklandskýmu poldovi Lanceovi Wescottovi! Po Wallym Rumpkinovi ani vidu ani slechu.

Pátek, 21. září

Zůstal sem celej den doma i přes ustavičnou buzeraci mý votravný matky. Pokouším se napsat Sheeni dopis na rozloučenou, ale nemůžu najít vhodný slova. Nenáviděná matka se vrací z práce ve skvělý náladě, vohodí se a jde na rande, hádejte s kým? S příslušníkem bezpečnostního sboru Lancem Wescottem z oaklandský policejní stanice.

Wally je na cestě do Iowy.

Sobota, 22. září

Něco po půlnoci – Vzbudil sem se vřeštěním nenáviděný matky. Z rámusu odvozuju sexuální extázi. Zajímalo by mě, jestli je energická soulož bezpečná pro plod. Doufám, že ne.

Po několika hodinách – překvapil sem nahýho poldu při kloktání v koupelně. Vypadá jak částečně voholenej bejk. Stačil by nakrmit šestičlennou rodinu na celou zimu. Bloncající pytel mu visí do půli stehen. Ne zrovna stydlivě povídá: „Čau, Nicku. Víš, co bys

potřeboval? Pořádej nářez. A já sem právě ten, kdo ti tu službu poskytne.“ Zvažuju, jestli by nestálo za to čmajznout nahýmu poldovi jeho služební revolver a postřílet všechny kolem (začal bych samozřejmě s ním). Odpornou matku sem potkal v hale. Řekla: „Ty, Nicku, seržant Wescott se tady možná brzy ukáže, aby se nás ještě vyptal na nějaké záležitosti ohledně toho zločinu.“ o jakým zločinu mluví? O smilstvu? O zradě spáchaný na Wallym? O kažení mravní výchovy mladistvého?

O půl hodiny později – malej škaredej černej pes kousl seržanta Wescotta do levýho kotníku. Možnej motiv: pomsta za Wallyho. Jen slabé krvácení. Hnusná matka cásla čokla novinama a hulákajícímu poldovi nabídla vydatnou snídani. Pro jejího syna pozvání neplatilo.

10:15 – Zazvonil telefon, zvedl sem ho a bůh mi zase vrátil slunce do mýho života. Byla to Sheeni. Je s rodiči v San Francisku!

„Drahý, bylo mi samou starostí zle!“ zvolala. „Doufám, že Albertovi se nic zlého nepřihodilo!“

„Ne,“ odpověděl sem. „Mně byl vražen nůž do zad. Mou matkou. Tvrdí, že se do Ukiahu nemůžu přestěhovat.“

„Ale, drahý, proč?“

„Je těhotná.“

„Kdo je těhotný?“

„Má matka.“

„Tvá matka! Ale tvoje matka je přece stará!“

„Je přímo přestárlá,“ souhlasil sem. „Přesto ale je v tom.“

„Nechť je to poučením pro náš všechny,“ řekla Sheeni. „Kdo je ten šťastný otec?“

„Nejspíš ten starej trouchnivějící Jerry. Momentálně to vypadá tak, že její novej přítel je mimo domov, tak si splašila do postele dalšího přeborníka. Fašistickýho poldu. I na poměry v této rodině je to špinavá podlost.“

„Neříkej, Debbie,“ řekla Sheeni. „Ano, strašně ráda bych se dnes s tebou sešla. Pojedu autobusem a setkáme se kolem jedné ve městě, co ty na to? Mohli bychom jít spolu na oběd.“

„No to by bylo super,“ řek sem. „Počkám na tebe před oaklandskou radnicí.“

„Výborně, Debbie," řekla, „a nezapomeň s sebou přivést i svého černého kamaráda."

Oběd s Sheeni! Najednou sem měl hlad jak vlk. Pět dnů bez jídla. Nač já to ale myslím! Ale zase mám díky tomu na ksichtě hladkou kůži, téměř bez akné. Hopla, okamžitě je tu OLE. Život se začíná obracet k lepšímu!

19:30 – Celé odpoledne a část večera s ženou mého srdce. Byl to ale nádhernej den – i když sem za to pak doma pěkně zaplatil. Máma mi neskočila na výmluvu, že sem šest hodin venčil Alberta. Opět se nebezpečně přiblížila k momentu, kdy vylítává z kůže. Uvědomuje si vůbec, jak můžou tyto scény poškodit malýho Jerryho juniora? Je fakt, že toho chudáka čeká spousta, spousta let života s mámou. Pak je zas možná lepší, když přijde na svět s první vrstvou emocionální tkáně už zdeformované duševními ranami.

Přišel sem o půl hodiny dřív, Sheeni o čtvrt hodiny později – což bohatě stačilo na to, abych se vypracoval do předmrtvičnýho stavu. Když se konečně objevila, stoupla mi hladina adrenalinu na málem životu nebezpečnou úroveň. Úplně sem zapomněl, jak je dokonale nádherná. Kráčela ke mně v jasném slunci, oděna do bleděmodrých letních šatů barvy svých očí. Přes ramena měla přehozený bílý kašmírový svetr a pod paží velkou plátěnou kabelu. Měla na sobě i ten svůj typický úsměv: šibalský, ironický, mírně pobavený.

Naštěstí Albert se mohl strhat, hned jak ji uviděl, tak sem měl možnost dát se trochu dohromady, než mi nabídla svý rty, plný psích bacilů.

„Ahoj, Nickie," řekla, „stýskalo se ti?"

„Byly to pro mě leta," koktal sem.

„Desítky let," odpověděla

„Stovky let."

„Sheeni se zamračila. „Obávám se, že stovky let by nás mohly odnést do říše hyperbol."

Oběd sme si dali v malý thajský restauraci, kerou sem zvolil pro její autentickou atmosféru třetího světa, čistotu a ceny. Sheeni vybrala stůl u okna vedoucího na ulici, aby se mohla těšit pohledem na chudáčka Alberta, smutně uvázanýho venku, a sem tam mu

zamávat. „Pojď si sednout vedle mě," řekla má láska, když se nasoukala do uzoučkýho prostoru mezi stolkem a lavicí. Nacpal sem se vedle ní. Stydlivost, která mě v její přítomnosti nečekaně přepadla, začala pomalu roztávat.

Když sem seděl tak blízko ní, mohl sem obdivovat její nový perlový náušnice. Když sem jí je dával, vykřikla: „Ach Nicku, pravé klipsy s nepravýma perlama. Jak nádherná ukázka retro!" Věděl sem, že se jí budou líbit.

Dali sme si kořeněný kafe a kuře na citronu se zeleninou a o překot si sdělovali novinky.

„Jak dlouho budeš v San Francisku?" zeptal sem se.

„Jen dnes, bohužel," řekla

„Otec s matkou přijeli, aby si pohovořili s uchazečem o místo pastora jejich sboru."

„Co se stalo s reverendem Knuddlesdopperem?"

„Tak toho vyrazili, už je to tak," odpověděla. „V pánskejch sprchách došlo k dalšímu incidentu. Frakce paní Clarkelsonové rozpoutala intenzivní korespondenční kampaň v rámci církevní hierarchie, která nakonec přinesla ovoce. Knuddyho přece jen svlíkli."

„To se dříve nebo později stane každému z nás," ušklíbl sem se.

„Bohužel, často mnohem později, než si někteří lidé plánují," odpověděla Sheeni.

Povzdychl sem si. „Zasranej Jerry. Pro dementy jako von by měl existovat zákon na povinnou sterilizaci."

„Velice mě překvapuje, že tvá matka je ve svém věku ochotná to těhotenství dovést do konce," řekla. „Myslela bych, že takovej malej, dobře provedenej potrat by byl této situaci tím nejlepším řešením pro všechny zúčastněné."

„No, uvažoval sem o tom, že bych nahoře na schodišti nechal rozházenejch pár kuliček hrachu."

„To je příliš hičkokovské," mínila Sheeni. „Takovéto strategie v reálném životě nikdy nefungují. Je zde příliš velká pravděpodobnost, že upadne někdo jiný, a pak budeš trýzněn výčitkami svědomí. Nebo

zapomeneš a svalíš se sám a pak budeš do smrti ochrnutý – a nejspíš od pasu dolů.“

„To by teda bylo dost nepohodlný,“ souhlasil sem. „Tak co s tím uděláme?“

„Co takhle usmíření mezi tvou matkou a otcem?“ navrhla. „Celá rodina spokojená a šťastně znovusjednocená v Ukiahu.“

„Nepadá v úvahu,“ povzdechl sem si. „Strašně se nenávidí – a ani se jim nedivím. Kromě toho, tata je na mladší.“

„Hm,“ poznamenala Sheeni, „slyšela jsem, že redakce *Moderní překližky* zaznamenala na celou dobu včerejší Laceyiny návštěvy pracovní výpadek. Alespoň Trenta nesmírně okouzlila.“

Pranic se mi nelíbil způsob, s jakým Sheeni nostalgicky pronesla to ohavné jméno.

„Zní to, jako bys byla žárlivá,“ zdůraznil sem.

„Nikdo není nadšen, je-li v srdci svých bývalým miláčků nahrazen někým jiným. Jen se zamysli nad tím, jak ti bude, až se vdám za Françoise.“

„Kdo je François?“ chtěl sem vědět.

„To je můj budoucí francouzský manžel,“ odpověděla. „Mám takové tušení, že se bude jmenovat François. Tak mi to vyšlo, když jsem zkoušela ty houby.“

Ach, jak toho nehmotnýho, drogama vybuzenýho žabožrouta nenávidím!

Po obědě sme se Sheeni, Albert a já vydali na dlouhou procházku kolem jezera Lake Merritt. Držel sem ji za její křehkou ručku a přemejšlel o tom, jak bych zvládl život pod jménem François Dillinger. Bylo to lepší jméno než Nick Twisp, ale zas tak o moc.

Došli sme až k příjemnýmu úbočí nad jezerem a lehli si do teplý trávy. Upocení vyznavači joggingu trtali po stezce nad námi, pod námi se zahnojenou zelenou vodou čvachtali parníčky. Albert v minutě hlasitě chrápal. Naklonil sem se a políbil Françoisovu budoucí ženu. Má smyslová paměť mi potvrdila, že to jsou též sladké rty, jež jsem okusil v Lakeportu.

„Ach, Nickie,“ vzdychla Sheeni, „co jen budeme dělat?“

Leželi sme na boku tváří k sobě a já sem jí tak moh nasísat do výstřihu a kochat se růžovou bradavkou v bílé krajce. I tuto její část už sem ochutnal. Cítil jsem hluboký vděk vůči světu, že něco tak zázračného vůbec umožňuje. „Nevím," řek sem. „Ale už se dostávám opravdu do úzkejch. Minulej týden mi matka roztrhala poslední dopis od tebe."

„To je strašné," řekla Sheeni. „A moji rodiče se mě neustále vyptávají, co je za tím náhlým rozkvětem korespondence s Debbie Grumfeldovou. Jsou nesmírně podezíraví. Musela sem jim svatosvatě přísahat, že dnes jdu navštívit skutečně ji a ne tebe." Sheeni se otočila na záda a zahleděla se zamyšleně do nebe. „Kéž bys byl, Nicku, jen trošinku odbojnější."

Posadil sem se. „Co tím myslíš!" trval sem na vysvětlení. „Já sem extrémně odbojnej! Komplet sem se vysral na chození do školy, sem neustále na nože se svou matkou, mám zaražený úplně všechno, kdykoli zavoláš na ÚV, vždycky si to vyžeru. Tak co by sis sakra ještě představovala? Grandiózní loupež? Pašování drog? Politickou vraždu?"

„Přestaň, Nickie, blábolíš jako můj otec."

„Já sem si totiž myslel, že budeme v tom odboji voba. Nevšim sem si, že bys zatěžovala konto svejch rodičů jediným zakázaným telefonátem!"

„Máš naprostou pravdu, Nickie," řekla Sheeni a položila mi svou jemnou dlaň na rameno. „Zatím sem projevila neodpustitelný nedostatek neposlušnosti. Možná je to mou středostavovskou měšťáckou výchovou. Budu se ze všech sil snažit, abych se v tom polepšila. Ale napadlo mě, že kdyby ses choval bezuzdněji – a vím, že po někom tak ctnostným, jako jsi ty, toho žádám moc – tvá matka by možná nakonec zjistila, že život je pro ni mnohem snesitelnější bez tebe, než s tebou."

Musel sem uznat, že má v tomto bodě pravdu. „Co přesně bych měl dělat?" zeptal sem se.

„Nickie, lásko moje," řekla Sheeni, „musíš se pustit do odboje. Musíš se stát rebelem. Ano, možná i vyvrhelem. Myslím, že by sis

měl co nejdřív půjčit ten film ‘Na konci s dechem‘. Musíš napodobit Jeana Paula Belmonda.“

„Ale ukradli nám video,“ upozornil sem ji.

„Pak ho někde ukradni taky,“ odpověděla Sheeni.

Jasně. Dobrej nápad, voproštěnej od předsudků!

Zapadající slunce zabarvilo oblohu jasnou anilínovou červení a my sme pokračovali v procházce kolem jezera. Sheeni měla od rodičů přísnej zákaz přijít později, než v pět, ale – coby svévolný akt vzpoury – odložila svůj odjezd až na šestou. Když sme se před autobusovým nádražím loučili, políbila mě skoro tak žhavě jako Alberta. „Buď hodný, Alberte,“ volala na nás. „A ty, Nicku, ty buď zlý. Buď velmi velice zlý.“

„Budu, má milá,“ odpověděl sem a polykal slzy, když žena mého srdce mizela na pojízdnejch schodech a zase se mi vytrácela se života. „Budu!“

Neděle, 23. září

Další noc, přerušovaná rytmickým skřípáním postele od vedle. Seržant Lance je zřejmě ještě nadrženější pářit se jak králík, než ten přeerotizovanej Jerry. Jen se modlím, aby byl stejně náchylnej ke zhoubný srdeční chorobě.

Jak sem tak ležel ve tmě, rozhodl sem se, že jedním z Françoisovejch prvních úkolů bude zbavit barák všech uniformovanejch poldů. Abych překonal zábrany, kerý mě nutí bejt poslušný zákona, zdvořilým k dospělým a zbytečně „hodným“, rozhodl sem se vytvořit doplňkovou osobnost jménem François. Nebojácnej, nezodpovědnej, přezíravej k autoritám a pro ženy neodolatelnej François je přesně ten typ atavistickýho sociopata, kerej je schopnej rozpoutat a vyhrát válku nervů. V mé nové rozdvojené osobnosti je François tou částí povahy, která je charakterizovaná rafinovanou inteligencí, prstem na spoušti a obrovským ptákem.

Když dnes ráno François vstával, cítil se nebezpečnější než kdy jindy. Přes dveře koupelny zaslechl mužský a ženský hlas. „Do prdele!“ zamumlal. „Ti šoustači se sprchují společně. Takovej hnus.“ François se proto vrhl do suterénu a vypl tam uzávěr s teplou vodou. Následkem toho se z koupelny ozvalo hlasitý ječení a řvaní. Pak François odvázal Alberta, kerej nasál stopu, zavrčel a pelášil po schodech nahoru za vůní poldovy krve. Následovalo další ječení a řvaní.

Při snídani se François netajil opovržením vůči slopajícímu poldovi. „Co to zas v noci bylo za cirkus?“ chtěl vědět chladně nevzrušeným hlasem.

Máma odložila lžíci a začervenala se. „Promiň, Nicku, promiň, jestli sme tě rušili.“

François zůstal neoblomnej. „Toto je i můj domov, abys věděla. Najednou tady začne spávat nějakej cizák. A mě se nikdo na nic neptá.“ Nick byl překvapenej Françoisovou otevřeností. Stejně překvapená byla i jeho matka.

„A co je ti po tom, chlapče?“ opáčil polda. „Co se do toho sakra pleteš?“

„A co ty se do toho pleteš, Lanci!“ řekla máma. „Je to můj syn. Promluvím si s ním o tom. Nickie, máš pravdu. Měla sem tě informovat o tom, že seržant Wescott tu zůstane přes noc. Promiň.“

Matka se mi opravdu omluvila! Ale François se rozhodl, že chce vidět krev. „Myslel sem, že v tomto městě existují zákony proti nezákonnýmu soužití partnerů. Nebo jde opět jen o další velkej policajtskej fór – jako zákony proti loupežím?“

Rudolící polda teď už opravdu vřel. „Ty si říkáš o průser, fagane jeden... “

„A co mi uděláte? Zastřelíte mě?“ popichoval François.

„Ty malej červe, já ti... “ Polda se napřáhl směrem k Françoisovi, ale máma mu po té obrovské chlupaté tlapě skočila.

„Ne, Lanci,“ zařvala. „Nickie, jdi do svýho pokoje!“

François chladnokrevně vstal, mrskl na zem ubrousek a odkráčel k zadním dveřím.

„Kam to jdeš?“ chtěla vědět máma.

„Ven," odpověděl François.

„Máš přece domácí vězení," ječela za ním.

„Už ne," řekl François a při odchodu práskl prosklenýma dveřma. Šel pomalým krokem přes trávník a čekal, že za ním vyběhnou dva zuřiví dospělí, ale kupodivu se tak nestalo. „To sem jim dal, šoustačům," mumlal François.

„To teda jo," souhlasil sem s ním.

Šel sem na roh a z budky brnkl Levákovi. Telefon vzala Marta. „Čau, Marto," řek sem. „Tak jak pokračuje psychoterapie?"

„Do toho ti nic není," odpověděla. „A proč tvá matka nezaplatila účet doktora Broweryho?"

„Nevím, možná se jí to ekluje. Mohl bych mluvit s Levákem?"

„Vyřiď jí, že dr. Browery vzkazuje, že pokud nedostane zaplaceno tento týden, bude muset zrušit naše konzultace."

„To by teda byla tragédie," souhlasil sem. „Možná bys mu mohla poslat poštou něco jinýho, pokud ta mámina platba nedojde."

„Co tím myslíš?" chtěla vědět Marta.

„Nic," odpověděl sem. „Mohl bych mluvit s Levákem?"

„Ten degen šel do parku," odpověděla. „A cos chtěl říct tam tím?"

„Zapomeň na to, Marto. A někdy se ozvi."

Ve sluchátku to pořád ještě kníkalo, když sem ho věšel. Jo, jo, pomyslel myslel sem si, jak všemocné je slovo.

Levák v parku nebyl sám když mě uviděl přicházet po cestičce, pustil ruku Millie Filbertový, jako by to byla doruda rozžhavený vysvědčení.

„Ahoj, Nicku," řekl nonšalantně. „Dlouho sem tě neviděl."

„Ahoj, Levák. Ahoj, Millie," řek sem.

„Ahoj, Nicku," odpověděla Millie na pozdrav. V bledě růžovejch šortkách a tenkým bavlněným tričku vypadala nesmírně svůdně. Podprsenku si zřejmě nechala doma, aby to bylo rychlejší. Levák se nemýlil. Bylo to překvapivé, ale prsa povislá neměla.

„Copak to tu děláte, vy dva?" zeptal sem se.

Nezvolil sem zrovna nejlepší slova. Oba zrudli. „Jen se tak procházíme," řekl Levák. „Nechceš se k nám přidat, Nicku?"

François dobře věděl, co by tak chtěl. Chtěl by srazit hlavu Levákovi a Millii vodtáhnout do křoví. Ale tentokrát to řídil zdvořilý Nick. „Promiňte, nemohu se zdržet," řek sem. „Mám ještě nějaký pochůzky. Zavolej mi večer, Leváku, jo?"

„Jak chceš," řekl Levák.

„Tak se měj, Nicku," řekla Millie koketně.

Levák s Millií zmizeli po cestičce dovrchu. Věděl sem, že tím směrem je opuštěná rokle, protože sme ji s Levákem před nedávnem objevili. Nejdřív sem musel vybojovat bitvu se svým svědomím (François tomu napomohl) a pak sem se vydal v jejich stopách. Rozhod sem se, že Levákovi by to určitě nevadilo. Jako nejlepší přátelé přece mezi sebou, co se týče našeho sexuálního života, žádný tajnosti.

Jak se dalo očekávat, Levák s Millií brzy sešli z hlavní cesty a vyšlapovali se to dolů směrem k rokli. Šel sem dál ještě nějakejch dvě stě metrů a pak sem si to zatočil k rokli z jižní strany údolí. Tiše sem se plížil hustým porostem, až sem dorazil ke křovím obrostlýmu brdku. V hloubce asi deseti metrů pode mnou sem viděl, jak se ti dva zamilovaní usádlujou na chráněný mýtince. Přičup sem si a přes listí je pozoroval. Z týto vzdálenosti sem poměrně dobře slyšel, co si povídají.

„Seš si jistej, že sem nikdo nepřijde, zlato?" rozhlížela se Millie.

„Neváhej, kotě," odpověděl Levák a otevřel ruksak. „Sem nikdo nechodí, a i kdyby, slyšeli bychom ho přicházet už z dálky." ze svýho omšelýho ruksaku vybalil deku (fungl novou, ještě v igelitovým sáčku), lahvinku šampaňskýho se šroubovacím uzávěrem, dva plastikový hrníčky a krabici kondomů. I když mě Levák možná jistý nedostatky v konverzační sféře, určitě mu nelze zapřít skvělý schopnosti zásobovače.

Millie mu pomohla roztáhout deku, pak se usadila vedle něho a celá našpicovaná čekala na vášnivej polibek. Místo toho jí Levák podal pohárek a nalil tam trochu bublinek. Všiml sem si, že se mu třesou ruce. (Stejně jako mně.) Zbytek obsahu si nalil do svýho pohárku, přiťukl si s Millií, zmateně prohlásil „tak mnoho štěstí a zdraví" a opatrně se napil. Millie to do sebe hrkla.

„Miluju dobrý šampaňský," řekla a odložila svůj prázdnej pohárek. Přetáhla si přes hlavu tričko, úhledně je poskládala a lehla si zpátky na deku – její nádherná prsa zářila bělostností v rudém západu slunce. Nebylo pochyb o tom, že během posledního léta značně vyspěla.

Levák i nadále ochutnával svý šampaňský. „Mám pocit, že mu něco chybí," prohlásil třesoucím se hlasem.

„A mně taky něco chybí, macíčku?" zašvitořila Millie, když si stahovala kraťasy. Výrazně tmavá houština mezi jejími smetanově bílými stehny potvrzovala, že bojkot spodního prádla byl naprostý. Cítil sem, jak se mi vodkrvuje mozek. Jak sem si všiml, většina náporu šla přímo do mýho bimbase. Poté, co si Millie zběžně vybrala zbytky žmolků z pupíka, Leváka konečně přemohla její spalující tělesnost. Skočil na ni. Chvíli spolu zápasili (těžko říct, oč se vlastně pokoušel), pak mu pomohla se vysvlíct a přitáhla si jeho pevnej (i když ne zrovna rovnej) instrument.

Levák vrněl blahem, když mu Milliiny slaďoučký rty kroužily po zakřivený šavli. Pak byla řada na něm, aby trochu obhospodařil její střední partii. Millie roztáhla nohy a Levák se lačně vrhl a její měkce růžový klín. Zíral sem v překvapeným úžasu, jak mě můj kamarád z dětství předbíhá v získávání sexuálních zkušeností. Zatímco já čekám na chodníku, Levák expresně opouští nedotčený území paniců.

„Zkusíme to, zlato?" šeptala Millie.

„Jasně," mužně přitakal Levák.

Zrovna když Millie zkušeně navlíkala Levákovi prezervativ na jeho sukovitě zahnutej úd, podklouzla mi levá noha. Pokoušel sem se zachytit o některou z větví, ale minul sem, a nezadržitelně sem začal padat dolů roklí.

Všechno se kolem mě začalo divoce točit, v zádech sem ucejtil výbuch šílený bolesti as zaslechl ženskej výkřik. Pak už skoro nic nevím. Ještě si pamatuju, jak sem těsně předtím, než sem se definitivně zastavil, narazil hlavou na šutr a zaslechl další ječení. Pak mám pocit, že mě někdo kopl. Následovalo dlouhý ticho. Měl sem sen (aspoň myslím, že to byl sen), že nahá Millie Filbertová překračuje mý ležící tělo. S překvapením sem si uvědomoval, že –

jak tak šťouchala svým bosým palcem do mýho ohanbí – i utrpení může bejt prima. Pak sem se probral, a ani nevím jak, ale podařilo se mi vymotat se z toho kaňonu ke svýmu kolu. Rameno bolelo tak, že na jízdu na kole nebylo ani pomyšlení, tak sem se s ním dovlek domů pěšky. Cestou sem myslel, že omdlím, pobliju se, nebo hned tam na místě padnu mrtvej. Pak si vzpomínám, že máma na mě ječela, když mě vezla v Jerryho linkolnu do špitálu. Pak se starej plešatej doktor nechal slyšet, že „Tohle asi trochu zabolí“, a hned nato mi trhem vrátil vykloubený rameno na svý místo. Bolest to byla pekelná. Pak mně hezounká sestřička vymyla všechny rány a obvázala mi hrudník kilometry obvazů. Když sem se vrátil domů (tentokrát bylo toho ječení kupodivu míň), rychle sem usnul. Je možný, že to bylo tím práškem od laskavý sestřičky.

21:30 – Ještě trochu, a mý bolestí zmítaný tělo by už ani nebylo schopný psát. Právě sem měl zneklidující telefonát od Leváka. Kvůli uřvanýmu Barrymu v pozadí, kerej mečel něco o „až do konce světa“, sem ho málem neslyšel. Marta opět vykopala válečnou sekyru a Millie Filbertová ukončila jejich vztah. Můj přítel mě za obě tyto havárky nespravedlivě viní.

„Ty seš mně ale kámoš!“ stěžoval si. „Millie si myslí, že sem to všechno předem zinscenoval, abys nás mohl špehovat. Má nás oba za úchyly.“

„Jak ste mě tam mohli nechat?“ strategicky sem změnil téma. „Vždyť sem tam moh zdechnout!“

„To by ti patřilo,“ odpověděl Levák. „Uvědomuješ si, jak blízko u cíle sem byl?“

„Až příliš si to uvědomuju,“ řek sem. „Fakt mě to strašně mrzí. Ale neboj, nějak to vyřešíme. Napíšu Millii, žes o tom vůbec neměl ani tušení.“

„A podepíšeš to krví?“ přihodil si.

„Jo,“ řek sem. „A co kdybych tam tak připích svý pravý varle?“

„To by šlo, to mi zní celkem dobře,“ řek Levák. „Napiš to ještě dnes v noci a ráno se pro to zastavím na cestě do školy. Chci to dát Millii dřív, než po ní vyjede nějakej jinej borec.“

„Ani se ti nedivím," řek sem. „S tím jejím tělem je předurčena k tomu, aby byla mezi chlapci velice populární."

„Neopovažuj se otírat držku o tělo mý holky! A jak to vyřešíš s Martou?"

„To je malina," odpověděl sem. „Řekni jí, že pokud tu muziku neztlumí, budeš nucenej dát dr. Browerymu ve známost obsah jejího deníku. To by ji mělo vyřídit. A přestaň strkat šňupák do zatracenejch věcí svý ségry. Měl bys respektovat soukromí jinejch lidí."

„Ale, helemese, co tak najednou?"

Měl v tom pravdu. I François to musel, ač nerad, připustit.

23:15 – Čas jít spát. Právě sem pro Leváka dopsal tento kajícnej dopis:

Drahá Millie,

Nesmírně mě mrzí, že jsem tak neomluvitelně pošlapal Tvoje soukromí. Prosím, přijmi mou nejhlubší omluvu. Rád bych tě ujistil, že má přítomnost v rokli byla stejně hrůzným překvapením pro Leroye jako pro tebe. V žádným případě jsem se tam neocitl na jeho pozvání, ani se nejednalo o předem naplánovaný komplot. Můj kamarád mě za můj odporný a mrzký čin již nemilosrdně vyplísnil. Trpím spalujícími výčitkami svědomí. Jsem bídný červ. Odpusť mi, prosím!

Tvůj kamarád

Nick Twisp

Pondělí, 24. září

Mý tělo mě přivádí k šílenství. Vzbudil sem se ve tři ráno a všechno mě nepříčetně svědilo. Pod obvazy a leukoplastí naříkal každej pór mý kůže. Alergická kopřivka! Vyskočil sem z postele a začal odtrhávat leukoplast. Příšerná bolest! Každej milimetr

odloupnutý leukoplasti sem cejtil, jako kdybych se zaživa stahoval kůži zrezivělou rybí škrabkou. Sundat víc leukoplasti sem se neodvážil. Zuřivě se drbal, pak sem vlítl do koupelny, napustil si vanu chladivý vody a skočil do ní. Požár na mý kůži trochu ustoupil.

Zbytek noci sem strávil ve vaně. Až když sem z máminy ložnice uslyšel známky života, proplížil sem se do svýho pokoje. V ten moment se mi kůže opět vzňala – i pod mokrou leukoplastí, pevně přilepenou na ztýraný pokožce. „Mamí!“ volal sem slabým hlasem. „Mamí, pomóc!“

Nevypadala sice moc vstřícně, ale nakonec přece jen mý úpěnlivý prosby vyslyšela. „Tak co se to tentokrát zase děje?“ chtěla vědět.

„Kopřivka!“ zanařikal sem.

Máma s Lancem se pustili do strhávání leukoplastí z mýho naříkajícího masa. Těžko říct, kdo z nich se přitom bavil líp. Co se mě týče, nemohl sem uvěřit, že člověk vůbec může přežít tak strašnou bolest a neztratit přitom zdravej rozum. Když mi z těla konečně servali poslední kousek leukoplasti, máma mi ten zanícenej trup, teď už holej, téměř bez jediného chlupu, natřela hojivou mastí. Muka pomalu ustupovala.

„Díky, mami,“ řek sem.

„Choval ses tak, že bych tě správně měla nechat trpět,“ odpověděla, „aby tě to naučilo konečně trochu poslušnosti.“

„Tak teď už konečně vím, kudy to vemu,“ zamumlal François.

„Cos to říkal?“

„Řek sem, že na to nezapomenu.“

17:30 – do školy sem samozřejmě nešel. Když svědění ustalo, byl můj nervovej systém opět schopnej registrovat neúprosnou bolest v rameni. Takže jen co Levák odešel s dopisem, houpl sem zpátky do postele a strávil tam řadu mizernejch hodin v říši tý nejhlubší nudy. Kolem půl čtvrtý mě z delíria vytrhlo jemný zaklepání na dveře.

„Dál,“ zasténal sem.

Dveře se otevřely na škvíru a rozpačitej ženskej hlas se zeptal: „Můžu dál?“

„Proč ne,“ odpověděl sem. „Leze sem každej.“

Dveře se rozlítly a vstoupila Millie Filbertová. Byla právě na cestě z asketického prostředí soukromé střední školy, a tak měla na sobě slušivou zelenou sukni a prostou bílou halenku. Štos knih držela pod paží, opřený o levý prs. Ach teď tak být učebnicí matematiky pro devátou třídu, pomyslel sem si.

„Ahoj, Millie," překvapeně sem vzhlédl.

„Ahoj, Nicku," řekla. „Dveře dole byly otevřený, a tak sem neodolala. Doufám, že moc nevyrušuju."

„Vůbec ne. Pojď dál."

Millie se cudně usmála a přistoupila k posteli. „Doufám, že už se cítíš trochu líp."

„Trochu," řek sem slabým hlasem. „Sem rád, že tě vidím. Posaď se."

Millie odložila knihy a posadila se na okraj postele. (Nestoudně přehlídla židli, co stála kousek od postele.) „Ten dopis, cos mi napsal, byl moc hezký," řekla. „Máš vybraný slovník."

„Díky, Millie," odpověděl sem. „Vždycky sem obdivoval tvou... i tvou slovní zásobu." Líbilo se mi, jak se jí pod jemnou tkaninou halenky rýsuje krajková podprsenka.

„Promiň, že sem tě včera kopla."

„To je dobrý, zasloužil sem si to. Neměl sem vás špehovat."

„A viděls toho hodně?"

„Ne," zalhal sem, „ve výhledu mi bránilo listí."

„Aha," řekla Millie zklamaně. Natáhla svou bělostnou ručku a dotkal se obvazu na mým čele. „Bolí to moc?"

„Nic, co by se nedalo vydržet," odpověděl sem statečně.

Millie se usmála: „Miluju muže v obvazech."

„Levák se zmiňoval, že chceš jednou být anesteziložkou."

„Je to tak. Táži se tě," řekla Millie vážně," je nějaké zaměstnání, které by více tišilo bolest?"

„Nemohu si na žádné jiné vzpomenout," připustil sem.

Millie se rozhlídla po mým pokoji. Nemohlo být pochyb o tom, že obdivuje flekatej zelenohnědej vzor na zdech. „Je to tvoje dívka?" ptala se a ukázala na Sheeninu fotografii, připnutou nad mou postelí.

„No vlastně to ani moje dívka není," slyšel sem celej šokovanej říkat Françoise. „Skoro ji neznám."

„Tak proč máš na zdi její obrázek?"

„Jen tak. Na té fotografii se mi líbí stylová kompozice jednotlivejch vizuálních prvků."

„Takže ty nemáš dívku?" zeptala se.

Françoisova horká ruka spočinula na Millinejch výstavních kolenou. „Ne, ale rád bych nějakou měl," řekl.

Millie se nade mnou naklonila a zašeptala: „Ach ty. Že nemáš sbírku baseballových karet, Nicku, že ne?"

„V žádným případě," ujistil sem ji. „Sporty sou strašně nudný."

„Teda jako sporty na hřišti," dodal François.

Millie se usmála a přisedla si ještě blíž, takže se konejšivým ňadrem dotýkala mého zraněného ramene. „Mohu ti, Nicku, nějak pomoci?"

„Co kdyby sis rozepla blůzku," odpověděl François.

„Samozřejmě," špitla Millie. Rozepla halenku, vysvlíkal ji a pečlivě ji složila na rok postele. Její alabastrově bílá prsa se dmula v sevření krajek.

„Je to ten druh podprsenky, kterej se rozepíná vpředu?" zeptal se François.

„Ano," odpověděla Millie a vzápětí mu také ukázala, jak to funguje. „Je to mnohem pohodlnější," dodala a poskládala si podprsenku na svou blůzku. Její pečlivost mě překvapila.

„Kdyby sis ještě odložila sukni, mohli bychom si krát na doktora," navrhl François.

„Výborný nápad," souhlasila Millie. „Ale to by sis také musel sundat pyžamo."

„Platí!" Zraněné rameno svlékání mejch svršků značně zpomalilo. Vyklouzla proto ze svý sukně a kalhotek a pomohla mi shodit pyžamový kalhoty. Pak mi rukou zvolna přejela po stehně, sevřela můj nateklej klacek a začal ho zkoumat se zájmem odborníka.

„Jeho nadprůměrná velikost není jen tak," řekla Millie. „Nebolí?"

„Řve bolestí po tobě," odpověděl François, nadšený jejím dotykem. „Tak, a teď tě prohlídnu já."

„Jistě, doktore.“ Uvolnila svý sevření, položila se na zmačkanou postel a stydlivě rozevřela nohy. Pod trojúhelníkem hustejch černejch chloupků zářily vlhké kapičky na její rozkošné...

Pak se náhle rozletěly dveře a vstoupila máma. „Co to tu sakra zas děláš?“ zařvala.

„Píšu na počítači,“ odpověděl sem. .

„Okamžitě do postele! Máš mít klid na lůžku.“

Tak sem se vrátil do postele. A už sem se k tý části, kdy sem vzal lesklý kleště, nedostal. Ano, deníku, přiznávám se. Popis Milliiny návštěvy byl kompletní fikcí. Vždyť sem už říkal, že to byl děsně nudnej den.

19:45 – Odpornej Lance tu zase opruzoval na večeři (já sem ji tentokrát dostal na tácu až do postele). Jeho policejní vůz ještě pořád parkuje před naším domem. Na druhý straně ulice zatím stojí a zasněně hledí k našemu domu její předchozí milenec, Wally Rumpkin. Obávám se, že už mu sdělila, že si jeho služeb již nežádá. Jen doufám, že pokud si Wally chystá bouchačku, bude mít přesnej zásah. Strašně nerad bych koupil zbloudilou kulku místo toho tlustýho poldy.

Další nepříjemnej zážitek. Někdo zaklepal na dveře, řek sem „dále“ a ona to rozzářená Ronda Atari. Na podělanýho i hajzl spadne. Dost na tom, že musím snášet její vtíravou péči na veřejnosti, teď se s ní dokonce musím setkávat i v tom nejužším soukromí. Obávám se, že François nebude moc zdvořilej.

„Čau, Nicku!“ zabublala. „Jak se máš?“

„Doktoři mi dávaj tak nanejvejš tejden,“ odpověděl slabým hlasem François. „Co chceš?“

Ronda se rozzářila. „Ale, Nicku, seš k popukání. Tvoje máma mi říkala, že žádnej mozkovej nádor nemáš. A já sem si dělala takový starosti. Máš vykloubený rameno a máš kopřivku. Na to se neumírá.“

„Co chceš, Rondo?“ zopakoval François.

„Přinesla sem ti všechny úlohy,“ řekla a práskla velkým balíkem knih a papírů na můj psací stůl. „Trochu jsi toho zameškal.“

„To se tobě stát nemůže,“ prohlásil François. „Ty seš opožděná pořád.“

„Jé, co se to stalo se zdmi tvýho pokoje?“ Ronda zcela ignorovala Françoisovu slovní hříčku a překvapeně studovala mou svatyni, ač se jí o to nikdo neprosil.

„Ty zdi sem natřel v jednom ze svejch psychotickejch stavů,“ vysvětlil François. „dávám přednost halucinogennímu prostředí.“

„Teda, Nicku, ty seš tak divnej,“ řekla Ronda tónem, kerej nenechával na pochybách, že ji moje divnost nesmírně přitahuje. „Kdo je ta osoba na fotografii?“

„To je má jediná životní, úžasná a obrovská láska,“ odpověděl François. „Je překrásná, že?“

Rondě spadl hřebínek. „Docela ujde. Ale vypadá trochu přihlouple.“

„Právě naopak. Je to ta nejinteligentnější osoba, jakou sem kdy potkal.“

„No ale zrovna pravdomluvně nevypadá,“ řekla Ronda a snažila se chytat každého stébla. „Má trochu intrikánský oči.“

„Její oči jsou průzračné azurové tůňky dokonalé upřímnosti,“ odrazil sem ji. „Je bezkonkurenčně skvělá. Jsme zasnoubeni a budeme se brát.“

„To teda těžko,“ tvrdila Ronda. „Jste příliš mladí na to, abyste mohli být zasnoubeni.“

„To je samozřejmě jen a jen tvůj názor,“ řekl François. „Ne, že by se tě to dvakrát týkalo.“

„Je mi úplně jedno, s kým chodíš a koho si vezmeš,“ prohlásila. „Já mám v plánu studovat, jít na vysokou a mít dobře placený místo, než se vdám. V té době už budeš dávno rozvedenej a budeš platit výživný!“

„Nemysli,“ řekl François. „Sheeni a já sme předurčeni ke vzájemnýmu splynutí duší na věky věků.“

„No, já jen doufám, že ti to splývání nebude překážet v domácích úkolech. Máš jich totiž požehnaně. A osobně si myslím, že péčéčka sou pěkně nudná věc.“

A s tím Ronda zaktivovala svou obrovskou tělesnou hmotnost a s kroucením zadku odplula z mýho pokoje.

Musím trvat na tom, aby mi sem máma nepouštěla každýho. Sem přece nemocnej člověk.

Úterý, 25. září

Další den strávenej v samotě mýho pokoje. Ještě pár tejdnů takovýho života a dotáhnu se na rekord Nelsona Mandely. Vždyť kdyby mě takhle někdo viděl volepenýho leukoplastma a se zarudlou kůží, moh by si klidně myslet, že sem prošel péčí vyšetřovací vazby jihoafrický policie.

Když už je řeč o policii, měli sme tu asi ve dvě hodiny v noci drobný incident. Když Lance zjistil, že Wally stále ještě parkuje před barákem, odvysílal svejm kolegům žádost o trošku nočního policejního násilí.

Na jeho výzvu vodpověděly hned tři policejní aut a během dvaceti vteřin se na Wallyho vrhlo šest poldů, vytáhli ho z auta a přinutili ho ležet roztaženýho na asfaltu s obličejem na zemi. Pak jeden z nich „našel“ na předním sedadle Wallyho auta otevřenou plechovku piva, takže mu navlíkli želízka a odvezli ho na stanici kvůli jízdě autem pod vlivem alkoholu. Jen doufám, že to nějak neohrozí jeho řidičák. Dospěl sem k názoru, že mámini frajeři sou skoro jako američtí prezidenti. Furt si myslíš, že už to horší bejt nemůže, a ona si to v tu ránu přihasí s takovým Lancem Wescottem.

11:00 – Právě volala Sheeni. Telefon vyzváněl pětatřicetkrát, z čehož sem usoudil, že to pro mámu asi nebude, takže sem ho zvedl. Ozvala se opravdu ta jediná opravdická láska mýho života a tentokrát nevolala na ÚV.

„Ahoj, miláčku,“ řekla Sheeni. „Doufala sem, že budeš za školou. Opravdu je to od tebe rozkošně neposlušný!“

Rozhod sem se neprozradit, že tentokrát mám závažný zdravotní důvod. „Jasně, jako obvykle sem hrubě vzpurnej,“ řek sem. „Odkud voláš, má lásko?“

„Z telefonní budky v areálu naší školy," odpověděla. „Kluci z elektrotechnické dílny ji tak upravili, že se dá zdarma volat kamkoli po USA, Kanadě i do Evropy. Rozvíjí to zájem o studium zeměpisu."

„Jak se vaši tvářili, když přišla pozdě?" chtěl sem vědět.

„Byli vzteky bez sebe. Musela sem si vymyslet komplikovanou historku o tom, že Debbie Grumfeldová onemocněla Parkinsonovou chorobou. Takže až mi budeš psát, musíš napodobit roztřesený dívčí rukopis."

„Není problém," řek sem. „Jak se máš, miláčku?"

„Strašně mi s Albertem chybíte. Jak to vypadá s matčiným rozhodnutím? Nějaké známky změny?"

„Trochu," lhal sem. „Sem bez přestání protivnej a urážím jejího nového šamstra, kdykoli se mi naskytne příležitost."

„Dobrá taktika," řekla Sheeni. „To ženy nesnášejí. Jakými dalšími zločiny se můžeš prokázat?"

„No, tak,... třeba... ," nedošlo mi, že se budu muset takto zpovídat.

Sheeni ani nečekala na odpověď. „Tak mě napadlo," řekla, „má ta tvoje matka ještě toho pěkného linkolna? Rozsekej ho!"

„Rozsekat ho? Ale já přece neumím řídit!"

„No to je právě ono," řekla. „Když neumíš řídit a vytáhneš tak vzácné a drahé auto na dálnici, pak to bude svévolnější akt vzpoury. Jen se musíš pořádně připoutat bezpečnostními pásy, aby se ti nic nestalo."

„Já ti nevím. To auto je fakt pěkný."

„Možná bys k němu měl připevnit i ten přívěs. Přívěsy se prý roztřískávají děsně efektně."

„Ne, přívěs snad ne!" bránil sem se. „Myslel sem, že až sem zase někdy přijedeš, že by to mohlo bejt pěkný místo na... však víš na co... "

„Tak to si teda nemyslím, Nickie," řekla Sheeni. „Pokud se na ten přívěs dobře pamatuji, tak pěkně smrděl. To v žádném případě není to správné místo, kde by si mladá žena představovala romantické radovánky. Tak to se teda budeš muset trochu víc snažit. Navrhuji ti, abys ho taky rozsekal."

„No, tak jo, budu o tom uvažovat.“ Hledal sem Françoise, ale zřejmě si někam odskočil na kafe.

Přes telefon sem uslyšel mužskej hlas, jak říká: „Tak už pojď, Sheeni, už musíme jít.“

„Kdo to byl?“ zeptal sem se.

„Ach, Nicku, jenom kamarád,“ odpověděla. „Musím jít, za chvíli začíná hodina. Zlíbej Alberta místo mne. Buď zlý. Buď víc než jen zlý, můj drahý, buď nesnesitelný!“

„Budu,“ slíbil sem.

Bylo zřejmý, že François není nadšen vlastnickým tónem toho kultivovanýho hlasu, kterej právě zaslech v telefonu. „Že víš, kdo to byl?“ zeptal se François. „Byl to ten otrapa Trent!“

„Já vím,“ řek sem. „A co s tím chceš udělat, drsňáku?“

„Však uvidíš,“ odpověděl François a z ocelovejch očí mu sršely nebezpečný nápady.

16:30 – Stavil se tu Levák s natištěným přáním, abych se brzo uzdravil, a s kilovou bonboniérou, kradenou, jak jinak. Ale i tak mě jeho pozornost potěšila. Levákovi došlo, že sem sice přispěl k tomu, že se jeho panictví zbytečně protáhlo, ale on zase na druhý straně porušil zákon ulice tím, že mě nechal raněnýho a umírajícího v lese. Proto tyto drobný gesta kajícnosti.

Právě se vrátil z vyšetření vod svý penisový doktorky a byl ještě rozladěnější než obvykle.

„Byla to ta stejná mladá doktorka?“ zeptal sem se a vzal si další čokoládovej bonbón. Bylo mi jasný, že sebou budu muset hodit, pokud budu chtít udržet s Levákem krok. Než odpověděl, nacpal si do pusy tři kousky: „Jo, byla to ta stejná. Tentokrát se mi to docela líbilo, když mi toho tvrďase prohlížela. Začínám bejt asi zkušenější.“ Levák si upravil rozkrok a nabral další hrst čokolád.

„No a co říkala? Narovnalo se to?“

„Já myslím,, že trochu jo, ale ona tvrdí, že ne. Takže to chce operovat!“

„Panebože, a co má bejt. Co na tom, že seš trochu zahnutej?“

„Vždyť já to taky říkám!“ vykřikl Levák. „Teda jako, chcát můžu poměrně rovně. Kdybych to byl dotáh s Millií až do konce, už bych

měl dnes jistotu, že s tím můžu sexovat. Tak sem se rozhod, že ty řezníky na sebe nepustím, dokud to nevyzkouším.“

„Máš pravdu,“ řek sem.

„Myslím jako, kdyby to fungovalo, tak s tou zahnutou šavlou klidně budu žít. A je mi jedno, jestli mě s tím matka míní votravovat. Je to koneckonců můj pták, že jo.“

„Jasně, že je,“ souhlasil sem. Čokoládový bonbóny rychle mizely. Vzal sem si dva najednou, Levák jich shrábl zase plnou dlaň. „Hele, to s tou Millií mě fakt mrzí. Dals jí můj dopis?“

„Jo,“ řek Levák. „Ale chová se ke mně pořád ještě chladně. O tvým dopisu řekla, že je drzej a neupřímnej.“

Překvapila mě pronikavost Milliina postřehu. Zase o kousek stoupla v mým hodnocení.

„Ale teď ti snad věří, ne?“

„Asi jo,“ odpověděl. „Řekla, že bychom si mohli v pátek zase vyjít.“

„To je fantastický!“

„No jo, ale kam půjdeme? Zpátky o lesa ji asi nedostanu. Co mám dělat? Přivést jí domů a říct: ‘Hele, mami, Millie a já si deme nahoru do mýho pokoje vyzkoušet náčiní, tak nás nevyrušujte‘?“

„A co u nich doma?“

„To nemyslíš vážně? Po tý aféře s Willisem jí rodiče hlídaj jak ostříži!“

Konečně nadešla chvíle, abych odčinil svou chybu.

„Tak ji přiveď k nám. Můžete to dělat přímo tady v mý posteli. Nakukám mámě, aby mě vzala do kina na dvojprogram a klíče ti nechám pod rohožkou. Dokonce dohlídnu na to, aby postel byla čerstvě povlečená.“

„Já nevím,“ řekl Levák a pracně žvejkal čtyři karamelový pralinky. „A ty pak budeš zalezlej ve skříni, že jo!“

„Slibuju, že ne. Budete mít naprostý soukromí. Tak co, platí?“

„Zní to docela dobře,“ řekl Levák, když konečně polkl. „Seš fakt kámoš.“

„Sem rád, že ti můžu nějak pomoct. To mně připomnělo – co Marta? Už se uklidnila?“

„Jo,“ odpověděl. „Už je zase zpátky v rezervaci. Řek sem jí, že jestli uslyším Barryho ještě jedinkrát pípnout, okamžitě telefonuju dr. Browerymu a popovídám si s ním o deníku. Vyvalila voči a čekal sem, že mě praští, ale nepraštila. Je z toho opravdu zhroucená, protože doktor zrušil všechny naše konzultace.“

„Moje máma mu nezaplatila, co?“

„Ještě ne. A Marta nedovede pochopit, proč – když mu otevřela svý srdce – jí neveme zadarmo. Řek sem jí, že tomu chlapovi de jen vo prachy. Teprve v ten moment mě praštila. Doufám jen, že to tvoje máma nezaplatí.“

„Ty nechceš pokračovat v terapii?“ zeptal sem se pochybovačně. Já osobně se už nemůžu dočkat, až začnu chodit na intenzivní a bezbřehou analýzu.

„To si piš,“ řek Levák. „Ti dacani do všeho strkaj nos. Kdybych s ním tento tejden mluvil, určitě by ze mě vytáh, že sem lízal Millii Filbertovou. A sem si jistej, že je ze zákona povinnej všechny takovýto věci voznámit rodičům. Čoveče, to bych si pak až do konce svýho života nešvihnul.“

„A jaký to ostatně bylo?“

„Skvělý! Chutná to trochu jako kuřecí. Jediná blbá věc je, že to trochu unavuje jazyk. Takže každej večer, hned jak si přilepím bimbase, budu cvičit vyplazování.“

„Dobrej nápad,“ poznamenal sem a zároveň sem si řekl, že si to musím taky vyzkoušet. Konečně nějaký cvičení, s kerým bych se mohl ztotožnit.

Levák uchrtil poslední kousek čokolády a narval si ho do pusy.

„Není ti z toho trochu zle?“ zeptal sem se. „Mně jo.“

„Nee,“ odpověděl. „A to sem jednu celou škatuli zbodl už po cestě sem. Čokoládu zbožňuju.“

„Máš štěstí, že po ní nemáš jebáky.“

„To radějc zahnutýho ptáka než jebáky,“ pronesl.

V tom má asi pravdu. Nebo ne?

20:15 – Máma mě přinutila sejít dolů a povečeřet s ní a s tím odporným poldou. Zřejmě si neuvědomuje ty bezedný hlubiny našeho vzájemnýho opovržení. Od prvního výslechu po vloupačce se

já a Lance Wescott s nepřekonatelnou vnitřní silou nenávidíme. Leze mi na nervy samotná jeho přítomnost. Nenávidím i vzduch, kerej pouští do svejch odpornejch zanikotinovanejch plic. Vadí mi dokonce i ta část zemský přítažlivosti, která udržuje jeho zahnívající tělo na týto planetě. Ano, kdybych mohl, celej šťastnej bych odevzdal seržanta Wescotta thajským pirátům, guatemalskejm komandům smrti, medelínskejm drogovejm magnátům nebo Pol Potovejm Rudejm kmérům. Nejraději bych je na něho pustil všechny zaráz. Vůbec nepochybuju vo tom, že on ke mně cejtí nemlich to samý.

Ládoval do svý nenasytný tlamy bramborovou kaši a civěl na mě svejma červenejma vodnatejma vočima. François civěl zase na něho.

„Myslím, že to, co se včera přihodilo Wallymu, nebylo zrovna fér," poznamenal François. „Myslím, že by se vo tom měli dozvědět v Amnesty International."

„Klidně jim to můžeš šplíchnout," odsekl polda. „Ten chcípák dostal, co zasluhoval. Už tady tu svou velikou škaredou čuňu vystavovat nebude."

To mluví o sobě?

„Doufám, že se Wallymu nic nestalo," řekla máma provinile.

„Čím sou větší, tím tvrdějc dopadnou," odtušil Lance ne zrovna k věci.

„A čím sou tlustější, tím větší mastnej flek po nich zůstane," chytil se toho François.

Lance na mě vytřeštil oči. „Estello," štěkl, „mám ho praštit? Fakt si vo jednu koleduje!"

„Nicku," zaječela máma, „dej si bacha na tu svou nevymáchanou držku. Měl bys projevovat panu seržantovi více úcty!"

„Snažím se, seč mohu," odpověděl François. „Ale on mi to příliš neusnadňuje. Jak to, že si vzal tři kotlety a já dostal jen jednu?"

„Seržant Wescott je naším hostem," řekl máma.

„A proto musím zůstat hladovej?" chtěl vědět François.

Lance zrudl ještě víc, práskl ubrouskem na stůj a postavil se.

„Estello," zařval, „jestli ho okamžitě nepotrestáš, odcházím odsud!"

Máma nechtěla zkazit příjemnou večeři a tak mu vyhověla. Cásla mě po hlavě.

Lance si opět sedl a já se postavil. „Tak toho budeš litovat," procedil François přes zuby a vystřelil z místnosti.

„Omlouvám se za svého syna," při odchodu sem ještě zaslechl mámu říkat Lancemu.

„Však ono to spraví pár natlučených žeber," odpověděl ten soucitnej polda.

22:30 – Wally je zpátky! Zprávu vo tom mi podal Albert svým kňučením ze svého novýho vězení dole v suterénu. Tentokrát Wally nenechal nic náhodě: vystoupil z auta, zamkl všechny dveře. Z kufru si vytáhl zahradní židličku, postavil si ji na kraj chodníku a posadil čelem k našemu domu. Člověk se musí obdivovat aspoň jeho statečnosti, když už ne jeho inteligenci.

Deset minut nato – právě sem zespodu zaslech Lanceho, jak řve. Chystá se pěknej průser. Těžko se mně chápe, jak je možný, že kvůli mý mámě se vyplejtvá tolik hektolitrů testosteronů.

23:10 – Tak Wally už je pryč. Poldové do odvedli na druhou návštěvu lochu ve dvou dnech. Tentokrát bude zřejmě obviněnej z útoku na veřejnýho činitele (Lanceho) smrtící zbraní (aluminiovou zahradní židličkou). Ale já sem ochotnej dosvětčit, že obžalovanej jednal v sebeobraně. Lance ho přece nemusel z tý židle shazovat. Vždyť Wally si moh rozbít hlavu vo chodník. Naštěstí jeho pád zmírnil růžovej keř. Možná to byly jeho trny, kerý vyprovokovaly Wallyho k nečekaný agresivitě. Tupý rány hliníkovou židlí vo poldovu palici byly slyšet v širokým okolí. Nemusím zdůrazňovat, že to mým uším zněla jako rajská hudba.

Dobrá zpráva. Rameno se mi už zhojilo natolik, že sem jím mohl začít skoro normálně hejbat. Teď konečně můžu svobodně vzpomínat na smyslný kouzlo osobnosti Millie Filbertový. Když sem se utřel, napatlal sem si na svou kopřivku další vrstvu hojivý masti. Až na pár zarudlejch míst svědění ustupovalo. Pak sem deset minut cvičil natahování jazyka a už cejtím, jak se tento životně důležitej sval zdokonaluje.

Tak, a ze spoda se ozývá šílený řvaní. Máma a Lance dou po sobě. Smím doufat, že je to začátek konce?

Středa, 26. září

Sen se mi splnil! Když sem sešel dolů na snídani, byla tam máma ve své nedělní zástěře a pekla vafle pro zločince z naklaďáku. Albert pod stolem spokojeně olizoval obrovy růžovoučký kotníky. Pravda a láska nepochopitelně zvítězily nad lží a nenávistí. Dlouhá noční můra je za mnou! Lance je v čudu!

„Čau, Wally?“ pozdravil sem. „Uprchls z lochu?“

„Ne,“ odpověděl a zkoumal přitom strop. „Tvoje máma za mě zaplatila kauci.“

„Tys toho krocana dovopravdy praštil?“ zeptal sem se.

„No, byla to nehoda. Neměl sem to v úmyslu.“

„Lance – totiž seržant Wescott si o to říkal,“ zamíchala se do toho máma a plácla další horkou vafli na Wallyho talíř. „Říkala sem mu, že přece nic špatnýho neděláš, když tam tak sedíš na chodníku. Někteří muži jsou větší chlapáci, než sami unesou.“

„Já sem mu nevěřil,“ řekl Wally. „Chtěl sem být nablízku, kdybys mě, Estello, náhodou potřebovala.“ To byl přímo proslov. Wally se ze svý výřečností až začervenal.

„Bylo to od tebe moc laskavé, Wally,“ řekl máma. „Že, Nicku?“

„Velice laskavý,“ souhlasil sem. „A jak se k tobě ve vězení chovali? Byli hrubí?“

„Ani ne,“ odpověděl. „Až mě spoutali, pak byli docela milí. Jedinej Wescott byl nepříjemnej.“

„Ten neandrtálec!“ vykřikl François. „Vůbec nechápu, jak ses s ním mohla mohla zaplíst!“

„Seržant Wescott má svý dobrý stránky,“ zareagovala na to máma. „A s kým chodím, po tom ti nic není.“

„To teda je, pokud mi neustále vyhrožujou zmrzačením,“ řek sem.

„Seržant Wescott je přísný,“ řekla máma. „Přesně to ty potřebuješ. Potřebuješ tady mít muže, který tě udrží pod kontrolou.“

„A co takhle Wally?“ zeptal sem se. „Wally je jedinej muž na světě, kerýho bych si moh vážit!“

Máma se podívala na Wallyho. Ten zrudl. „Nicku, dojez snídani,“ řekla „a neobtěžuj pana Rumpkina.“

„To není žádný obtěžování,“ řekl Wally. Podíval se pod stůl. „Pejsku, už sem ti říkal, abys to nedělal.“ Albert zavrtěl ocasem, zašklebil se na Wallyho, vyskočil a odměnil ho vlhkým polibkem.

„Vidíš, mami,“ řek sem. „Každej má Wallyho rád. A vsadím se, že má rád miminka, že jo, Wally?“

Wally zrudl.

„Dojez snídani, Nicku,“ odpověděla máma, „a zavři klapačku.“

Není divu, že mám problémy s kázní, když mi rodiče neustále vysílaj dvojznačný zprávy.

17:00 – Právě sem si vydělal dvacet babek! Zůstal sem doma, protože na školu sem ještě příliš nemocnej, a pomáhal sem Wallymu upravit obývák. Zaplatil mi v hotovosti.

Když máma odešla do práce, přinesl Wally svou kabelu s nářadím, obrovskou bednu s nejrůznějšíma krámama a hydraulickej hever na malejch ocelovejch kolečkách. Začali sme tím, že sme naskládali všechen nábytek podél stěny vedoucí na ulici. Většinu těžký práce musel Wally udělat sám, protože jeho pomocník si ještě musel dávat pozor na nemocnou ruku. Wally má ale páru! Zvedl sám celej gauč i s Albertem.

Potom Wally za pomoci heveru posunul chcíplou ševroletku ke stěně, co vedla do jídelny. Pak vzal starou Joaninu promítačku na diáky a nasměroval její paprsek na tu káru tak, že sme mohli přesně tužkou obkreslit její siluetu na zeď.

Pak si Wally dopřál krátkou přestávku na kafe a zákusky a opět ševroletku odstrkal doprostřed pokoje. Pak vytáhl svou speciální pilu, a když se ujistil, že zeď není nosná, začal v ní vyřezávat obrys ševroletky. Jediná nepříjemnost se udála, když se pila zakousal do elektrickýho vedení. Obsluha pily měla tentokrát štěstí, protože před dokonalou popravou elektrickým proudem ji zachránily včas vylítlý pojistky.

„Sakra,“ řekl třesoucí se Wally, „měl sem se ujistit, kudy je to vedený.“

Oprava a překopání elektrickýho vedení zabralo asi hodinu. Když už byl v tom, natáhl tam rovnou usměrňovač střídavýho proudu a dvanáctivoltovej transformátor. S nářadím to Wally umí – to se teda musí nechat!

Když to dokončil, pokračoval v řezání. Pila se pohybovala centimetr po centimetru v tužkou naznačený linii. Pak do zdi mírně žduchl. Nerozhodně se zachvěla a pak se pomalu sesunula na zem do vedlejší místnosti. Když opadly mraky prachu z omítky, objevil se portál do jídelny, kerej byl přesně ve tvaru ševroletky.

Po obědě Wally došiboval mrtvolu fára přesně doprostřed mezi obě místnosti. Obývák vypadal nějak poloprázdněji.

V další fázi Wally zazdil mezery mezi plechem karoserie a zdivem. V obou místnostech uhladil švy tak dokonale, že zeď i auto prostě splynuly v jedno tělo. Zatímco dílo schlo, maskoval sem okna, kliky, nárazníky a pneumatiky.

„Nezbyla vám tu náhodou od posledního malování nějaká barva?“ zeptal se.

„Určitě,“ odpověděl sem. „Venku v garáži jí bude ještě pár litrů.“

„Skoč pro ni,“ řekl Wally takřka asertivním tónem. Teď když tvořil mistrovský dílo, zdálo se, že je mnohem míň stydlivej.

Natíral sem, zatímco Wally dokončoval poslední práce na elektrickým vedení. Rez, odřeniny, maskáčová barva, ošklivý fleky po asfaltu – to všechno zmizelo pod nánosem zářivě bílýho latexu. Pouze střecha vyžadovala extra vrstvu, aby přikryla ten věšteckej nápis: Zaplať, nebo zemřeš!

Právě, když sme stěhovali poslední kousek nábytku, vrátila se máma z práce. Stáli sme tam se zářivým úsměvem, unaveni, špinaví, pot z nás tekl, a máma zatím na naše dílo třeštila voči.

„Panebože!“ vydechla.

Wally otočil knoflíkem vypínače. Zadní světla ševroletky začaly blikat.

„Pane jedinej!“ vykřikla.

Wally otočil dalším knoflíkem vypínače. Přední světla se rozsvítila a vykrojila na protější zdi jasně zářivý kola.

„To se mi snad... “ další mámin výdech.

Wally zapnul poslední knoflík. Z autorádia se začal linout Elvis se svým hitem „Love Me Tender“.

„Ach bože, Wally,“ zvolala máma. „Něco takového sem v životě neviděla!“

Tentokrát sem s ní musel souhlasit.

Čtvrtek, 27. září

Právě sem dostal zpátky původní zaručeně pravou rukavici zaručeně pravého baseballového mistra, včetně veškerého svého sportovního vybavení. Seržant Lulin Peskop (Lance Wescott) se s tím a všemi ostatními ukradenými věcmi přihnal dnes ráno, právě když sme snídali. Díky bohu, že si v tom zmatku nikdo nevzpomněl na tu nesrovnalost, že sem neoznámil ztrátu žádného z těch krámů.

Chudák Wally seděl jako jehně v kuchyni, pil kafe a koukal na špičky bot, zatímco se velkohubej polda chvástal, jak ten případ rozlousk. Zloděj se už přiznal a není to nikdo jinej než osmnáctiletej nedostudovanej nezaměstnanej Leon Polsetta z vedlejší ulice. Vždycky sem měl takový divný tušení, že Leon roste pro šibenici, ale i tak se mě zpráva o jeho zatčení dotkla. Když mi bylo devět. Vzal mě do garáže a zasvětil mě tam do zábavný činnosti, jíž se říká klácení šaška. Taky mně trpělivě vysvětloval všechny moje všetečný dotazy ohledně sexu a svý výklady přímo na místě demonstroval pod kalhotkama svý mladší ségry. Leon mi taky svěřil ohavný tajemství: jednou se připlížil do garáže a sledoval svýho staršího bráchu Phila, jak si to rozdává s mou ségrou Joanií. Vím, že ségra kdysi s Philem (teď je z něho úspěšnej klempíř a instalatér) „chodila na vážno“, ale nikdy sem nesebral, abych se jí zeptal, jestli je pravda, že její první sexuální zkušenost se odehrála na kapotě starý tatovy fordky.

Nebylo mi příliš po chuti, že na mámu udělal Lanceho detektivní génij značnej dojem. Dokonce se Wallyho ani nezastala, když polda

nazval jeho včerejší umělecký dílo „pěstí na oko“. Wallymu nezbývalo, než tiše trpět a uklidňovat vrčícího Alberta, kterej se snažil využít všech možností, aby se zakous do poldova šťavnatýho kotníku. „Pusť ho!“ posílal sem Wallymu telepatickou zprávu, ale moje tichý prosby nebyly vyslyšeny.

Když tak máma s Lancem drze flirtovali, probíral sem v duchu včerejší noc. Samotnej fakt, že tu Wally zůstal přes noc, mě moc nepotěšil, protože skřípání matrace bylo neúměrně krátký a kromě něho se žádnej jinej zvukovej důkaz sexuální aktivity neozval. Budu muset najít způsob, jak Wallymu půjčit knihu Milování pro pokročilé labužníky. Ten člověk evidentně potřebuje v této oblasti pomoct. Jen se modlím, aby jeho nedostatky byly v technice, nikoli ve výbavě.

Když ten hnusnej polda konečně vodešel, honem sem se snažil napravit škody. „Hele, mami,“ řek sem, „zejtra dávaj dva z tvejch oblíbenejch filmů.“

„Který?“ zeptala se máma podezíravě.

„‘Vlasy‘ a ‘Woodstock‘,“ odpověděl sem. „Proč si s Wallym neuděláte pěknej večer?“ Je to k nevíře, ale moje rigidní, upjatá, poldy milující matka dováděla kdysi v šedesátejch letech coby jedno z květinovejch dětí. Pokud vím, tak jediná stopa toho uvolněnýho desetiletí, co v ní zůstala až do pokročilýho věku, jsou její promiskuitní tendence.

„Šel bych moc rád, Estello,“ pípl Wally.

„Tak nějak nevím,“ řekla máma. „Seržant Wescott po mně asi bude chtít, abych svědčila proti Leonovi.“

„Ale to bude trvat měsíce, než bude soud,“ řek sem, „a ty snad kvůli tomu nepřijdeš o Dylana.“

„Asi jo,“ řekla matka nepříliš nadšeně.

„Príma,“ řek Wally a konejšil Alberta ve svým obrovským růžovým náručí. „Zvu vás. Chceš jít s námi, Nicku?“

„Ne, dík, Wally. Ten třetí je vždycky navíc. Udělejte si pěknej romantickej večer ve dvou. Já si něco na práci najdu.“

François si už na zítřejší večer něco naplánoval. Něco bezohledně belmondovskýho.

Přestože mýmu rameni bylo už mnohem líp, nechtěl sem riskovat recidivu, kterou bych mohl utrpět při styku se stresy spojenými se současným státním vzdělávacím systémem. Vybod sem se na školu a jel na kole do knihovny. Tam sem ale dlouho nezůstal. Sadistický učitelky z mateřský školky zorganizovaly exkurzi, a tak celou budovou vřeštěly davy pětiletejch harantů. Dokonce i houmlesáci masově prchali. Půjčil sem si knihu *Bezpečné řízení auta a moderní mladí lidé* a jel sem přímo domů. Nejsem si jistej, jestli spadám do kategorie „moderního mladého člověka“, ale knihovník nic nenamítal.

Po cestě domů sem se stavil na kus řeči u svý kamarádky, záškolačky Patsy Polsettové, jejíž předpubertální genitálie sem kdysi studoval. Malá Patsy rychle dospívá. Měla na sobě ušmudlanou podprsenku a kouřila Lucky Strike. Když sme tak kecali, napadlo mě, jestli by si dala říct a ještě jednou se mnou navštívila garáž (jen tak, jako vzpomínku na starý dobrý časy). Ale ani François neměl tu odvahu se na to zeptat.

Patsy mi prozradila, jak se její bratr Leon dostal do spárů spravedlnosti. Její máma našla kradený věci a zavolal poldy! Jedinou detektivní činností, kterou musel Lance Wescott absolvovat, bylo najít zvonek u rodinného domku Polsettových, když šel Leona zatýkat. Stejně musel asi zaklepat. Tak tohle mámě teda určitě musím říct.

Do svý učebnice řízení auta sem se začet na předním sedadle naší nový obejvákový stěny. Jerryho chcíplá ševroletka mi dovolila okamžitou simulaci všech manévrů při velký rychlosti (byly tam popsány pod názvem „Zlozvyky nezkušeného řidiče“ a autoři knihy se o nich zmiňovali jen s největším opovržením). Teď už vím, jak na to dupnout a sdírat pneumatiky. Taky umím řídit bezohledně, nedávat přednost zprava, ignorovat dopravní značky a překračovat povolenou rychlost. Tohle asi bude ta kniha, z kerý tata studoval, když se učil řídit.

19:30 – Máma je nějak divně mimo. Na večeři připravila sekanou s hranolkama, přestože ví, že k sekaný patří jedině bramborová kaše. Já samozřejmě dávám přednost smaženým hranolkám, o to divnější

se mi zdá její volba. Žádný z jejích šamstrů nebyl pozván. Máma si postěžovala, že výdaje za jídlo se jí „vymkly z ruky“. Když sem ji nakrmil posledním vývojem událostí v kauze „Detektivní mistrovství Lance Wescotta“, její jedinej komentář byl: „No to sem ráda, že si Joanie nevzala Phila Polsetta, i když být vdaná může být někdy docela příjemná věc.“

Máma musí mít asi značně pružnou paměť, pokud něco podobnýho vypustí z pusy s vážnou tváří. Je vůbec možný, že zvažuje pověsit si na krk manžela číslo dvě? Pokud jo, kdopak bude ten šťastnej? A zdalipak se bude chovat ke svýmu nevlastnímu synovi s patřičnou úctou, ohledy a zdvořile. Tyto otázky mě teď pronásledují. Po večeři volal Levák, aby se ujistil, že všechno je připravený na jeho zítřejší schůzku s Millií. Máma a Wally odcházejí do kina, který začíná v 19:05. V 19:30 dorazí vášnivě naladěnej párek. Světla budou romanticky ztlumená, ze sterea bude něžně cukrovat Frank, postel bude nevtíravě zvát poodhrnutou dekou. Albert bude decentně uvázán v suterénu. Druhý film končí v 22:25. Nasycenej párek proto musí opustit svý doupě vášně nejpozději ve 21:50. A všichni budou mít krásnej večer.

„A co budeš dělat ty?“ zeptal se Levák.

„Myslím, že si zajedu k přístavu pozorovat západ slunce,“ odpověděl sem.

„No, ale v každým případě ještě s Millií prolezeme skříně, jestli tam náhodou není ňákej čumil,“ řekl. „Millie mi říkala, že ti nedůvěřuje.“

„A nezapomeň se poohlídnout po skrytejch kamerách,“ dodal sem sarkaticky.

„To má Millie určitě taky v plánu,“ odpověděl Levák. „ne snad že by mně to až tolik vadilo. Ale Millie si halt musí dát bacha.“

To je teda fakt, pomyslel sem si. I když pěkně krutej.

Pátek, 28. září

Zatím všecko v pořádku. Žádnej frajer tu dneska nespal, jen Lance Wescott zavolal v době, když se máma sprchovala. Řek sem mu, že mu máma vzkazuje, že už si nikdy nepřeje s ním mluvit. Navíc sem mu řek, že máma je zasnoubená s Wallym Rumpkinem, kterej je ochotnej mě adoptovat.

„Od nynějška mě oslovujte jako Nicka Rumpkina," řek sem.

Lance odpověděl vyřčením toho, jak se rozhodl mě titulovat. Myslím, že není správný, aby policejní důstojník používal takový slova při rozhovoru s citlivým a vnímavým chlapcem.

Máma je pořád ještě mimo. Po snídani strávila půlhodinu frenetickým hledáním klíčů od linkolna po celým baráku. Nenašla je, tak musela jet do práce svým starým buickem. Je jí třeba přičíst k dobru, že neměla sebemenší tušení, že François jí ty klíčky nenápadně čmajznul z kabelky a schoval je v původní originální baseballový rukavici velkýho mistra. Ale je fakt, že kdyby máma byla pořádnější, mohla mít už dávno hotový náhradní klíče.

Když sem později po cestě k benzínce se starým tatovým kanystrem v ruce míjel dům Polsettových, malá Patsy venku čistila válec Leonova Harleye. Zdá se, že Patsy chodí do školy stejně často jako já. Vzhlídla, jednou umaštěnou rukou si odhrnula pramen černejch vlasů z čela a druhou odklepla popel z cigára. Modlil sem se, aby to ředidlo, co právě používala, nebylo hořlavý.

„Čau, Nicku," řekla, „vocaď radějc rychle vypadni."

„Co se děje?" zeptal sem se.

„Máti vyplatila Leona na kauci a ten tě teď hledá, aby, ti zmlátil prdel."

„Proč?" zvolal sem. „Vždyť sem mu nic neudělal!"

„Von tvrdí, že tys ho přived na myšlenku vloupání. Všema těma fantastickejma rukavicema, pálkama a krámama, cos měl a nepoužíval."

„To je přece nesmysl!" odpověděl sem.

„Možná, že jó, možná, že néé. Ale seš v pěkným průšvihu, Nicku. Leon dneska ráno řek, že ti uřízne ty tví fízlovský koule. A vzal si na to kudlu.“

„Dík za varovaní, Patsy,“ zvolal sem na ni a spěchal odtud. Cejtil sem, jak se mi v gatích chvějou voba cíle Leonovy zloby.

Zpátky od benzínky sem to radši oklikou. Nejdřív sem schoval plnej kanystr do kufru linkolna a pak sem stáhl všechny závěsy a uzamkl všechny dveře. Taky sem odvázal Alberta a dal sem mu instrukce, aby napadl kohokoli, kdo by se objevil ve dveřích. Zívl, schoulil se na zadním sedadle ševroletky a zas usnul. Jen doufám, že Leon před vloupáním neodřízne telefonní spojení.

14:30 – Leon se eště neukázal. François začal propadat strachu, tak sem mu musel připomenout mladou ženu, o jejíž lásku bojuje. Jen si vzpomeň na Sheeni s odporným Trentem v Ukiahu, řek sem.

„Ať mě ten hajzl nesere,“ zamumlal François. „A pro Leona to platí dvojnásob.“

Je to skvělý bejt tu s Françoisem. I když bych si asi přál, abychom měli víc zkušeností v bojovejch uměních.

16:15 – Kolem právě prošel Leon Polsetta se svým komplicem z lochu a výhružně si prohlížel náš barák. Zajímalo by mě, jestli bych ho uklidnil tím, kdybych mu celou tu sportovní sbírku krámů dal darem.

18:05 – Máma mi dala dva dolary, abych si někde koupil večeři. Kam si myslí, že bych s takovým balíkem tak asi mohl jít? Do vyvařovny polívek Armády spásy? Právě odešli s Wallym na labužnickou večeři do nákladný snobský restaurace v Berkeley, aby se duševně naladili na uměleckej zážitek.

François začíná bejt netrpělivej a už by tu operaci chtěl spustit, takže já teď radši půjdu. Další část svejch zápisků budu psát coby odvážnej mladík v nepokrytým odboji.

21:30 – Průser. Strašnej průser. François je na útěku k mexickejm hranicím. Kéž bych mohl prchat s ním. Píšu tato slova ve vědomí snaze udržet svou paniku pod kontrolou. A taky, aby po mně zůstalo písemný svědectví pro případ, kdyby mě zabili nebo kdybych snad

spáchal sebevraždu. Ať tak či onak, toto je můj popis toho, co se událo:

Když máma s Wallym odešli, vzal sem si klíče vod linkolna a šel zaháknout přívěs. Problém číslo jedna: Máma vodjela ve Wallyho fáru a její buick zablokoval výjezd pro linkolna. Jak jinak, ten jedinej klíč od buicku si vzala sebou. Výsledkem zběžný prohlídky bylo zjištění, že všechny dveře sou zamčený, ruční brzda utažená, převodovka nastavená na parkování, volant zamčenej. Cestu mi blokujou dvě tuny nehybný voceli, Levák s Millií tu maj bejt každou chvíli a kterejkoli moment můžu vočekávat útok vyšinutýho zločince mávajícího nožem. Rozhod sem se, že ten problém přenechám Françoisovi.

Vyřešil to tak, že nastartoval linkolna, zacouval s nim těsně na přední nárazníky mámina buicka a sešlápl plyn. Pneumatiky zavyly na asfaltu, jeden kov mačkal druhej, uvnitř buicku to skřípalo a naříkalo, ale jistýho zpětnýho pohybu sme přece jen dosáhli. François toho nechal až v tom momentě, kdy buick – celej rozšklebenej – stál napůl na chodníku. To nám vytvořilo dostatečnej prostor, abychom mohli s linkolnem přejet přes trávník před barákem a vyjet na ulici. Ale nejdřív sme museli pracně manévrovat po záhonech před domem. Françoisovi se nakonec přece jen podařilo otočit čtyřmetrovýho linkolna a zacouvat s ním k přívěsu. Na úplnýho začátečníka to nebylo tak špatný.

To už pak Ferguson nevydržel a vyšel se podívat, co se to tam děje.

„Co děláš, Nicku?“ nenápadně se zeptal.

Snažil sem si rychle vymyslet nějaký logický vysvětlení.

„Ale, jedeme zítra na malej vejlet, tak mě máma poprosila, abych připravil přívěs. Můžete mi pomoct?“

„Jasně,“ odpověděl.

Zatímco pan Ferguson dělal nepochopitelný pohyby rukama, François se opakovaně snažil zacouvat s linkolnem co nejblíž k přívěsu, aby se ty dvě krávy daly propojit. Stálo to trochu laku a pár škrábanců na chrómu, ale spojení bylo nakonec dosaženo. S pomocí

pana Fergusona sme zahákli přívěs za linkolna, jehož zadek se spokojeně zhoupl po dobře známou zátěží.

„Neměl bys ještě spojit tyhle dva řetězy?“ zeptal se pan Ferguson a ukazoval na dva kraťoučký řetízky, kerý se pohupovaly na přívěsovým rámu. „Jasně, díky,“ odpověděl sem, uvolnil třmínek a oba řetězy pevně spojil dohromady. „Tak a je to. Díky, pane Fergusone.“

„To nestojí za řeč,“ odpověděl. „Tak ať se vám výlet vydaří.“

„Určitě jo,“ řek sem a zamával mu, když vcházel do domu.

„Tak dem na to,“ řek François a vklouzl na bílý kožený sedadlo.

Ještě si přilepil pod nos falešnej knír z nadbytečnejch Albertovejch chlupů. Pak si ve zpětným zrcátku zkontroloval vizáž. Nebylo pochyb o tom, že vypadal dost staře na to, aby mohl mít platnej řidičák.

François pustil plyn a vyjel po trávníku. Když se chtěl vyhnout buickovi, zaklínil se rohem přívěsu do domu, což způsobilo ošklivý, uši rvoucí zvuk. François nezastavil. Kusance omítky padaly jako obrovský kroupy a svislá roura okapu drnčela a dlouho odolávala, ale stejně nakonec spadla a strhla s sebou dlouhej okapovej žlab podýl celýho baráku. Dům se ale přívěsu pevně držel a linkoln marně vyrýval do trávníku hluboký stopy. François se nedal. Kus přívěsu se přece jen uštípl a linkoln vyrazil nečekanou rychlostí vpřed. François se mistrně vyhnul bříze a místo ní obětoval menší asijskou krušku. Těsně se vyhnul taky vyděšenýmu panu Fergusonovi, kterej se zničeho nic zase objevil před barákem. Linkoln nabíral čím dá větší rychlost, přehoupl se přes chodník a vystřelil na ulici, přičemž jen těsně minul pár zaparkovanejch aut. François nepodlehl rostoucí panice, ale konečně našel brzdovej pedál a se skřípěním zastavil, přičemž se přívěs málem zašprajcoval do pravýho úhlu.

„Seš si jistej, že víš, co děláš?“ zeptal se Nick.

„To chce klid, mladej,“ řekl François a upravil si knírek. „Vždyť sem si čet v tý knize. Všechno se mi teď vybavuje.“

François si připl bezpečnostní pásy, uchopil volant v pozici za deset dvě, zkontroloval situaci ve zpětným zrcátku a pokračoval rozvážně ulicí. Na rohu zastavil, zapl blinkr, trpělivě čekal, až

přejedou všechny auta, a pak vykonal úspěšnej manévr zatočení doprava. Řízení auta bylo právě tak jednoduchý a zábavný, jak si odjakživa představoval. Není divu, že k němu dospělí nechtěj pouštět svý děti.

François se držel svý předem připravený trasy – páteční dopravní špičkou pěkně hluboko pod povolenou rychlost. Netrpělivý frajeři za volantem na něho troubili, objížděli ho obloukem a nevěřícně na něho zírali. Při výjezdu z Oaklandu zatočil François na sever směrem k méně uspěchanýmu, tolerantnějšímu Berkeley. Jeho plán byl jednoduchej, avšak odvážnej: zajet do kopců lesoparku Tilden Park, na nějakým vopuštěným místě zastavit, odvázat přívěs, zapálit ho a jet domů. Matka by byla vzteky bez sebe, ráda by mu udělila povolení k emigraci a nedotčenej, jen trochu povrchově zohyzděnej linkoln, by na něho čekal, aby měl v budoucnu co podědit.

Ten plán by možná byl vyšel, kdyby nebylo toho hrbolu na silnici těsně před stopkou v dlouhým, prukým kopci. Auto se zhouplo dolů, přívěs vyletěl nahoru a najednou se François uvědomil, že linkoln předvádí poněkud nečekaný jízdní vlastnosti – jako by náhle dostal křídla nebo jakoby se od něho odpojil nějakej náklad. Byla to ta druhá alternativa. François vytuhlý hrůzou pozoroval ve zpětným zrcátku, jak přívěs rychle mizí v hloubce pod ním. Lesklej přívěs nabíral rychlost a François ztratil přehled, protože mezi něj a přívěs se dostávaly další auta. Pak rána! Linkoln se zastavil o pomačkanej plech nárazníku a kapoty fiatu, kterej zastavil na křižovatce. Omámenej François se vypotácel z auta a s otevřenou pusou pozoroval, jak pod kopcem baletí auta.

Přívěs měl čím dát větší rychlost. Boční náraz do náklaďáku sice způsobil, že se na vteřinu zastavil, jako by se zamýšlel nad svým dalším osudem, ale pak se rozhodl pro stejný směr dolů napříč rušnejma křižovatkama. Náhle se ozval další zlověstnej zvuk: doposud odpočívající linkoln se odloučil od rozbitýho fiata a začal pomalu couvat stejným směrem jako jeho přívěsový partner.

„Ach ne!“ vykřikl François na řidiče fiata, „zapomněl sem přitáhnout ruční brzdu!“ Řidič fiatu skočil za odjíždějím linkolnem a

skoro ho měl. Bohužel jenom skoro. Navíc i on zapomněl přitáhnout ruční brzdu.

Vyděšení řidiči vehementně brzdili a čím dál rychlejší přívěs si to šněroval čtyřma dopravníma pruhama, přeskočil rantl a takřka nehlučně zmizel velkým oknem ve vybraným uzenářství (měli naštěstí dnes večer zavřeno). Za zlomek sekundy se ozval ohlušující výbuch, kerej zatřásl celým kopcem.

Linkoln při svým zpětným slalomu získával ještě větší rychlost a burácel si to kolem zabrzděných aut do poničený budovy jako utrženej rychlík. Bum! Fí! Bum! Kanystr s benzínem se vzňal a obrovskej ohnivej jazyk olízl budovu. Bum! Prásk! Bum! Propanbutanová bomba v přívěsu nelenila a přidala se k všeobecnýmu pohazování si s párkama, který lítaly vzduchem jako kořeněný šrapnely. V ten moment se do sebevražednýho roje dokodrcal i fiat a byla by to správná věcná tečka velkolepý šou, kdyby za ním nezůstala stopa benzínu kapajícího z poškozený nádrže. Tímto potůčkem totiž v mžiku vzplál celej kopec jako boží pomsta. Zaječel sem a prchl. Obrovská vlna adrenalinu mě hnala vpřed, letěl sem nad chodníkem a dosahoval rychlosti, o níž se olympijským nadějím ani ve snu nezdá. Minul sem zvědavce, minul sem lovce senzací, minul sem čumily, minul sem houkající hasiče i vyjící policejní sirény. Byl sem prostě k nezastavení.

Uprostřed Berkeley sem doběhl autobus, naskočil na něj, hodil doláč řidičovi a celej upocenej a zadýchanej sem klesl na zadní sedadlo. Většina pasažérů koukala z okna na sloupce černýho kouře, který se valily proti světle zarudlý vobloze. Zbytek čuměl na mě. Nenápadně sem si sáhl na knír, zjistil sem, že mi chybí, a pak sem ho objevil na tváři. Urychleně sem ho strhl a schoval.

„Co hoří?“ zeptala se jakási ženská.

„Nevím,“ odpověděla jí sousedka. „Ale cejtíte ten česnek?“

Po cestě sem se snažil uklidnit splašenej tlukot svýho srdce, ale každá další siréna znovu a znovu otřásala mým nervovým systémem. Vypadalo to, že všechny požárnický auta v celým Oaklandu si to valí směrem k Berkeley. Autobus konečně zastavil a já spěchal setmělou ulicí domů.

Ale co to? na konci bloku blikají červený a modrý majáčky! Zvědavě sem přišel blíž a pak se zastavil: před naším domem parkovaly dvě oaklandský policejní fára a jejich krátkovlný vysílačky brebentily do ztichlý noci.

Přikrčil sem se v křoví, znovu si připevnil falešnej knír a opatrně vylezl. Odněkud zuřivě stěkal Albert. V silné záři policejních aut vypadal naše rozježděná zahrada a dorvaná omítka na baráku jako nějaká hrůzostrašná, postapokalyptická scéna. V ten moment se otevřely dveře a z nich vyšel seržant Lance Wescott, na řetěze vedl dobitýho Leona Polsetta s želízky na rukou. Za nimi následovali dva další poldi a hovězíma ksichtama a doprovázeli pár spoře oděnejch puberťáků. Z nich měl želízka jen Levák. Millie asi vypadala příliš hystericky na to, aby jí mohli želízka vůbec nasadit. Jeden z poldů nesl levákův ruksak. S uhlušujícím mlácením dveří narvali všechny vězně do aut a se zapnutýma sirénama vyjeli do noci.

Za chvíli sem se vyplížil a málem zakopl o pana Fergusona, kterej nasísal ve vedlejším křoví.

„Poldi u vás v domě zabásli pár nezvanejch hostů, Nicku," řekl a nervózně si měřil můj knír.

Odlepil sem si ho. „Jo, viděl sem."

„Můžu bejt nějak nápomocnej?" zeptal se.

„Jenom poldům nic neříkejte, pane Fergusone."

„Neřeknu," odpověděl, „já nikdy nic neříkám."

Obývák se nacházel v troskách. Leon se asi při zatýkání bránil, ale je možné, že Lance si s ním z dlouhé chvíle jen tak pohazoval. Všim sem si, že ševroletka měla čerstvě promáčknutý dveře ve tvaru hlavy. Otevřel sem a ze zazděnýho fára vyběhl štěkající Albert. Podíval sem se na něho vyčítavě.

„Tolik poldů a žádnej z nich nemá jediný kousnutí. Ty seš teda pomocník!" Albert zavrčel hlubokou omluvu a zašklebil se. Aspoň někdo se tady dobře baví.

Moje postel byla rozházená, na lampě visela podprsenka a na rožku nočního stolku roztrženej obal od kondomu. Samotnej primerák sem našel v posteli. Byl vytaženej, ale jinak nepoužitej. Všechno ukazovalo na jasnej případ přerušený soulože. Další

prohlídka vynesla Levákovy slipy, ale nikoli Milliiny spoďáry. Buďto přišla bez nich, nebo jí Lance dovolil si je voblíct. Možná, že se na to taky díval, úchylák jeden. Podprsenku sem uklidil do šuplíku s tím, že ji prozkoumám pozdějc.

Byl sem příliš vyděšenej, než abych byl schopnej racionálně uvažovat, tak sem si v rádiu naladil stanici, kde vysílaj samý zpravodajství. Nejnovějším hitem byla zpráva, že v Berkeley se stále ještě nepodařilo dostat pod kontrolu obrovskej ničivej požár. Plameny se nakrmily nejčistším olivovým olejem a přenesly se na pekařství, lahůdkářství, kšeft se sýry a stylovou restauraci Santa Fe. Momentálně brzdí požárníky štiplavej kouř hořících rostlinejch projímadel.

Ojojoj, zvuky zespodu. Poznávám ten jekot. Dorazila máma.

23:15 – Pustil sem si rádio, jen abych zkontroloval, jestli ještě vůbec slyším. Požár Berkeley je už skoro uhašenej. V jeden moment se obávali, že by se oheň mohl rozšířit na skladiště s dvaceti tunama živočišnýho uhlí, ale naštěstí vítr ustal. V uších mi zvoní, ale mám pocit, že ještě slyším normálně. Jednu chvíli sem se obával, že se stanu prvním člověkem v historii, kterej ohluchl z matčina hlasu. Neštěstí ji Wally svou přítomností trochu krotil, protože jinak bych už byl zajímavým exponátem v márnici.

Teď když se všechno tak naprosto vymklo z ruky, rozhod sem se, že nejlepší bude prostě všechno zapřít. V minulosti sem měl s touto taktikou poměrně velkej úspěch a sem schopnej simulovat věrohodnost i pod extrémním tlakem citovýho i psychickýho násilí. Ostatně, co je pár lží ve srovnání s tím, že člověk právě zničil přes pět milionů dolarů v nejrůznějších lahůdkách a specialitách? Mý úvodní tahy byly geniální:

„Mamíí," ječel sem, když sem pádil ze schodů. „Seržant Wescott právě zatkl Leona! Znovu se sem vloupal!"

„A tohle všechno udělal Leon?" zvolala máma a klesla bezvládně na židli. „A co se dělo před domem? Kdo zničil mý auto? Kde je Jerryho linkoln?"

„A taky chybí přívěs," zamumlal Wally a snažil se setřást zamilovanýho Alberta.

„Kde je můj přívěs?“ chtěla vědět máma.

„Já nevím,“ odpověděl sem, „Možná ho odnes Leon.“

Máma se na mě podívala s podezřením v očích. „Jak to myslíš, že nevíš? Kdes byl? Máš přece domácí vězení!“

„Já, já sem ti šel koupit dárek k narozeninám, mami,“ řek sem. „Byla to moje jediná možnost.“

„Ale já mám narozeniny až v listopadu!“

„Já vím, ale viděl sem něco moc pěknýho ve výprodeji.“

„A co?“ dorážela.

„To je překvapení!“

„Wally,“ zaječela máma. „Zavolej na policii. Řekni, ať sem hned přijede seržant Wescott. Řekni jim, že potřebujeme pomoc. Byli sme napadeni! Byli sme okradeni! Byli sme vyloupeni!“

Lance se ukázal až za půl hodiny. V mezičase sem s Wallym uklidil tu spoušť v obýváku, zatímco máma upadla do mírně katatonickýho stavu.

„Wally, jak to, že ste přišli tak pozdě?“ zeptal sem se ho.

„Koukali sme se chvíli na obrovskej požár Berkeley,“ odpověděl.

„A jaký to bylo?“

„Fantastický. Plameny dosahovalý výšky několika desítek metrů a všude to nádherně vonělo.“

„Byl někdo zraněn?“

„Slyšel sem, že pár čísníků se spálilo, když se marně pokoušeli zachránit láhve prvotřídních vín. Hafíku, prosím tě, už toho nech.“

Albert se zavrtal Wallymu do nahavice a snažil se mu vyškrábat vnitřkem gatí nahoru. Wally toho tvrdošíjně milujícího čokla musel jemně vytřepat.

„A už se ví... už se ví, kdo to zapálil?“ zeptal sem se.

„Nějakej pyroman. Teda, člověče, nechtěl bych bejt v jeho kůži, až ho chytnou. Sakra, jak jen dostanu ze dveří tu díru?“

Wally se s Albertem zamýšleli, jak opravit ševroletku, a já sem zatím přines mámě sklenici vody. Byla tak vyřízená, že si ani nevšimla, jak se mi nekontrolovatelně třepe ruka. Ale se vstupem hnusnýho seržanta Wescotta, kerej ani nezaklepal, se probrala. Dnes vypadal dokonce ještě spokojenější sám se sebou než obvykle.

„Nazdárek, Estello,“ zahalekal na mámu a mě a Wallyho zcela ignoroval. „To zas byla noc!“

„Ach, Lanci, drahý!“ vykřikla máma. „Co se stalo?“

„Chytli sme našeho starýho známýho Leona, když se zrovna vloupal předníma dveřma. Pak sem uslyšel nahoře nějaký zvuky a našel tam dva mladistvý, jak smilněj v ložnici.“

„Nicku!“ zavřeštěla máma.

„To sem nebyl já, mami. Byl to Levák a Millií. Oni se milujou.“

„Jo, tak to je,“ pošklebovaI se Lance. „Pokud ho budou její rodiče žalovat a to je přesně to, co sem jim vehementně radil, pak z toho bude pohlavní zneužití mladistvé pod patnáct, což se rovná znásilnění. Strašně rád bych tě vobvinil z napomáhání trestného činu.“ Lance po mně hodil zachmuřeným pohledem. „Ale mám na tebe jiný trumfy v záloze, ty kanóne.“

Polkl sem.

„Lanci, miláčku!“ zavrkala máma. „Kde je mý auto a přívěs? Co s nima Leon udělal?“

„Tak v krádeži auta Leon nejede, odpověděl Lance. „S tím by ses měla radějc obrátit na svýho kloučka.“

Máma se na mě podívala očima, z nichž sálala teplota tekutýho hélia.

„Já, já teda vo tom nic nevím,“ koktal sem. „neumím přece řídit. Sem příliš mladej.“

„A vo tom velkým požáru v Berkeley víš?“ zeptal se polda.

„Byli sme tam,“ prohlásila máma.

„Tak ten začal přívěsem. A starým, bílým linkolnem se stahovací střechou.“

Máma vypadala ještě překvapenějc, což mě udivilo, že ještě vůbec jde.

„Nicku!“ zavřeštěla.

„Já to neudělal!“ zaječel sem na ni zpátky.

„Sem si jist, že Nick s tím nemá nic společnýho,“ namítl ten důvěřivej Wally. „Máte popis podezřelýho?“

Lance zalistoval svým policajtským blokem. „Mladej běloch, asi stopětapadesát centimetrů, šedesát kilo, tmavý vlasy, nečistá pleť a chundelatej knír."

Vystrouhal sem ten nejnevinnější, hladce oholený úsměv.

„A je tu ještě jedna maličkost," pokračoval Lance. „Měl na sobě tričko. Žlutý tričko s nápisem SEM SÁM, RÁD DÁM."

Pohled mi klesl na břicho. Sakra, vždyť sem si říkal, že se musím převlíct.

Následovaly nekonečný chvíle vášnivýho obviňování. Když mě tak opíkali na rožni výčitek kvůli mý nehorázný nezodpovědnosti, došla mi ironie tý situace. Ocitl sem se v nejhlubších a nejstrašnějších sračkách právě proto, že zodpovědnej Nick přemohl impulzivního Françoise. Ten chtěl zapálit přívěs tak, jak tam stál vedle starý garáže pana Fergusona. Já sem tu myšlenku zapudil, protože sem se obával, aby se požár nepřenesl a tu barabiznu, jejíž hodnota zdaleka nedosahovala jednoho sta dolarů. Kdybych byl jednal bezmyšlenkovitě, byl bych se celýmu tomuto cirkusu vyhl. Útoky na mou osobu přerušilo ječení sirén: policajti z Berkeley si přišli pro pana Fergusona.

Sobota, 29. září

2:15 – Zatím se to dá vydržet. Pan Ferguson ani necekl. Lance mě zatím nezabásl. Přehlíží svý služební povinnosti z důvodů nepochopitelný náklonnosti k mý matce. Možná, že by se nechtěl zaplítat s ženskou, která dluží pojišťovnám na pět milionů dolarů.

Až poldi vodvedle vodešli, zašel k nám pan Ferguson. Nejdřív nechtěl před Lancem mluvit, ale máma mu řekla, že to je v pořádku. Řek, že policajti z Berkeley poslali chlápka v azbstovejch hadrech do ještě doutnající budovy, aby zjistil poznávací značku toho linkolna. Jemu pak nechtěli veřit, že žádnou Estellu Biddulhovou nezná a že nikdy nejel supermodelem linkolna.

„Řek sem jim, že sem celej život nesnášel Henryho Forda a jeho politiku," řekl pan Ferguson. „Zdálo se, že je to nepřesvědčilo. Furt

si myslej, že něco skrývám. Řekli, že se vrátěj s povolením k prohlídce. Řek sem jim, že fajn, že mi aspoň najdou tu rámovou pilku, kterou hledám už od úterka.“

„Velice vám děkuji,“ řekla máma dojatě.

„Ode mě se nikdy žádnej polda nic nedozví,“ ujišťoval pan Ferguson a podezíravě se měřil Lanceho. „Ale nevím, co ostatní sousedi. Nick tu dělal pěknej cirkus, když se snažil ten přívěs dostat ven. Možná, že ho někdo viděl.“

„No, tak to se dá zjistit jediným způsobem,“ řekl Lance unaveně. „Půjdu je vyslechnout.“

„Teď?“ zeptal se Wally. „Vždyť je půlnoc.“

„To je vono. Aspoň jej jistota, že sou všichni doma.“

3:30 – Lance se vrátil z výslechů a vypadal značně zachmuřeně. Naši všeteční sousedi všechno viděli a všechno si pamatují. Lidi si myslí, že když je naše čtvrť součástí programu sousedské vzájemnosti, dává jim to štempl na čtyřiadvacetihodinový fízlování.

Lance nahlížel do svejch poznámek. „Mám tady osm svědků, kteří tvrdí, že viděli muže s knírkem, jak vyjíždí s bílým linkolnem a přívěsem z vašeho vjezdu. Ale pouze jedinej z nich je schopen řidiče stoprocentně identifikovat jako Nicka. A tím svědkem je Leonova sestra.“

„Patsy Polsettová je prolhaná děvka,“ řekla máma tvrdě.

„Budou s ní problémy?“ zeptal se Wally.

Lance se se svou odpovědí obrátil k mámě. „Bude přístupná dohodě. Je ochotná si nevzpomínat, pokud stáhnete všechna obvinění vůči jejímu bratrovi.“

„Řekla bych, že nemám dvakrát na výběr,“ řekla máma. „Ale řeknete Leonovi, že si koupím pušku. A pokud se k nám ještě jednou pokusí vloupat, ustřelím mu koule.“

„Tak je to správný, Estello,“ řekl Lance. „Už sem vám říkal, že byste tu měli mít víc bouchaček. Naučím vás s tím zacházet.“

Teď teda vocaď musím definitivně vypadnout! Nechci bejt nablízku, až zase moje máma vyletí z kůže, tentokrát s pistolí v ruce.

Lance vytáhl psací podložku s klipsem na přicvaknutí papíru. „Tak tedy napíšu hlášení o ukradeným linkolnovi s přívěsem. Jako

čas nahlášení krádeže zapíšu dobu těsně před požárem. Bude to tak vypadat míň podezřele. Ale asi mě pěkně umyjou hlavu, že sem to nedal hned do počítače.“

„Ach, Lanci, jsi úžasný,“ omdlévala matka. „Co bych si bez tebe počala?“

Lance vyslal k Wallymu posměšnej škleb. „Jen se ti snažím pomoct, Estello,“ řekl. „Ten chlapec by tu ale neměl být, až sem začnou chodit detektivové. Poslal bych ho na čas někam daleko. Na hodně dlouhej čas.“

„Mohl by teď zase na chvíli kazit život svýmu otci,“ prohlásila máma.

Slyšel sem dobře? Děsně sem se soustředil na svaly svýho obličeje, aby se na něm neukázal ani náznak usměvu.

„Ale mně se tady líbí,“ řek sem vážně.

„Už abys byl pryč!“ křikla máma. „Wally, podej mi telefon.“

Dnes večer se máma poprvé dobře bavila. Ani se nenamáhala s úvodním „ahoj“. Hned jak otec po dlouhým vyzvánění zvedl sluchátko, zaječela na něho: „Tvůj harant právě spálil půlku Berkeley! Přijeď si pro něho!“

Tata myslel, že jde o špatnej fór, tak mu máma předal Lance, kterej tatovi tím nejtvrdším policejním žargonem vysvětlil možný právní a finanční závazky. I mně z toho běhal mráz po zádech. Lance si musel odtáhnout ucho od uřvanýho sluchátka. „Teda, to je ale pruďas!“ uznale pronesl polda.

Máma si znovu vzala sluchátko a řekl otci, že má dvě hodiny na to, aby „mrskl zadkem a přijel.“ Zavěsila s unaveným, ale spokojeným úsměvem. Aspoň sem jí nahrál trumfy pro další porozvodový válečný klání. Změřila si mě. „Ty teď půjdeš nahoru a sbalíš se!“

„Počkej moment,“ řekl polda. „Copak toho kluka nijak nepotrestáš, Estello? Řek bych, že by zasloužil pětadvacet.“

„Na mě už je to moc,“ povzdechla mi máma. „Nemohl bys to udělat za mě, drahý Lanci?“

„K smrti rád,“ odpověděl a pozoroval mě v sadistickým očekávání věcí dalších.

„Počkat, Estello, vždyť už trpěl dost," namítal Wally.

„Ty se starej o sebe," štěkla na něj máma. „Už můžeš jít domů, Wally. Díky za krásný večer. Moc mě mrzí, že to hrozný děcko ho muselo všem pokazit."

Ale všem určitě ne, drahá matičko.

Wally se váhavě zvedl. „Všechno zase bude v pořádku, Nicku," řekl. „Měj se v Ukiahu hezky."

„Díky, Wally," řek sem. „Budu se snažit."

„A nemysli si, že se budeš stýkat s tou... jak se jmenuje... ," přihodila si máma. „To teda zařídím, aby si tvůj otec pohlídal, že se s tou holku stýkat nebudeš."

„Tak to si leda maluješ," přecedil sem mezi zuby.

„Cos to říkal?" zeptala se máma.

„Jak si teda přeješ."

Když Wally odešel, poslali mě nahoru, abych tam vyčkal výchovný konzultace s Lancem. Pět minut nato si to přihasil do mýho pokoje s pořádnou větví v ruce.

„Tak, mladej. Gatě dolů," řekl.

„Jednou mě praštíte a já začnu ječet, že se tady vraždí," upozornil sem ho.

Lance se sadisticky zachechtal. „Ječ si jak chceš, mladej. A teď gatě dolů!"

Neječel sem – teda aspoň ne moc. Jak mě ten zarudlej polda řezal přes zadek, myslel sem na šlechetnýho Sidneyho Cartona. Stejně jako on, i já sem se bolestně obětoval pro milovanou ženu. Mé utrpení v sobě mělo krásu, jejíž velikost pozvedala vysoko nad mrzkost okamžiku. Ale bolelo to teda jak sviňa.

Konečně Lance uštědřil poslední ránu: rozehnal se ze všech sil, jeho nápravnej prostředek se rozlomil vejpůl a já sem si rozsekl ret o rantl postele. Díky palčivé bolesti z mýho do krve rozšvihanýho zadku sem to poslední zranění skoro ani necejtil.

„Už ste skončil?" zeptal sem se tiše.

Lance vodhodil rozbitou větev. „Pro tentokrát ano. Sbal se, mladej."

Tak to mi zaplatí, samozřejmě. Ještě to neví. Ale zaplatí. Stejně tak si to odskáče mama.

5:05 – Tata právě přifrčel před barák. Musel to vzít z Ukiahu letecky. Mám spakováno. Albert je na vodítku. Skoro se nemůžu hejbat (natož sedět). Mám úplně vytuhlý nohy a klepou se mi. Je čas jít. Příští zápis učiním již ve srubu uprostřed nádhernejch sekvojovejch lesů.

9:30 – Není to tak úplně přesný. Tomu baráku by se sice dalo říkat srub, ale okresní odhadce ho zná pod jménem prefabrikovanej dvojdomek. Sekvoje sou sice vidět – ale na horizontu vzdálenejch kopců přes široký údolí. Tatův venkovskej ráj je rovnej, asi čtvrtakrovej plácek bez jedinýho stromu. Jede se k němu prašnou cestou kolem štěrkovýho lomu a betonárky. Domek je jednoduchá čtverhranná konstrukce z překližky, posazená na betonovejch blocích, s hliníkovejma oknama, jižní stranu stíní přístřešek pro auto a k jednoduchejm dveřím vedou prefabrikovaný betonový schody. Švy mezi oběma polovinama cudně překývají natlučený lišty. Zahrada se skládá z vysokýho hnědýho plevele, kterej mám okamžitě posekat. Sme sedm kiláků od města. Autobusový spojení s městem neexistuje. Budu to muset šlapat pěšky, protože tata neměl nosič na kola, a tak sem svý kolo s deseti rychlostma musel nechat doma. Tata nechtěl vzít ani psa, ale máma byla neústupná. Albert se zabydlel v malým jeskynním prostoru pod podlahou.

Tatovi je třeba uznat aspoň to, že je to zdaleka ten nejhezčí domek v širokým okolí. Náš „srub“ má přece jen tekoucí vodu (ze studně), nerozbitá okna a neporušenou střechu. Má i poměrně velký místnosti a jedna z nich je můj pokoj. Ale s hlukem to tady bude havárka. Všechno je tu slyšet a tata je alergickej na zvuky – budu se muset naučit žít potichu. Počítač sem si postavil pod okno. Výhled je skoro příjemnej: plevel a rozpadající se plot v popředí, zalesněný zelený kopce v pozadí a mezitím zaprášený věže betonárky. Čas od času se mihne červenoocasý jestřáb. Což bezmračnýmu modrýmu nebi dodá na ornitologický zajímavosti.

Měl bych bejt ospalej, ale nejsem. Je možný, že ranní sprcha mi převorala mý vnitřní hodiny. Mozek si myslí, že je ráno, přestože

tělo se cejtí jak o půlnoci v koncentračním táboře. Tata s Lacey odjeli do města na snídani a já sem si mezitím vyřídil pár telefonátů. Sheeni nebyla doma, ale čekám, že mi brzo zavolá (pokud ovšem její idiotskej brácha vyřídí můj vzkaz).

Když sme v Oaklandu nakládali auto, tata samozřejmě nelenil a hlučně mi nadával. Máma mu pomáhala (teda jako v tom ječení). Přestala řvát jen tehdy, když to mělo vypadat, jakože ignoruje Lacey. Lacey byla skvělá – dokonce kvůli mně vylezla z postele uprostřed noci! Byla taky to jedinou osobou, která projevila lidskost a vyjádřila mi sympatii, když sem ukazoval svý dorvaný nohy. Tata byl podle mýho soudu zklamanej, že mu tu šanci zlinýrovat mi zadek někdo vyfouk. Možná na něho přijde řada pozdějc.

Nastoupil sem do auta bez rozloučení, s tou, víte s kterou. Doufám, že to její děcko bude mít tři voči, šest noh a bude porostlý hustou hnědou srstí. Je to dost pravděpodobný, když jeho vlastním otcem je Jerry a jeho zlým nevlastním otcem je Lance. Stejně tak sem ignoroval toho odpudivýho policajta, kterej držel mámu vlastnicky kolem ramen celou tu dobu, co tam tata byl. Jako kdyby ji tata chtěl zpátky! Ale s panem Fergusonem sem se rozloučil, když vyšel před dům a tajně. Když se nikdo nedíval, mi vpašoval dvacetidolarovku. Ten mi opravdu bude chybět.

Tata trval na tom, že se pojedeme podívat do míst té pohromy. Hasiči stále ještě kropili doutnající ruiny. „Pane bože! Podívej, cos způsobil!“ lamentoval tata, když sme pomalým tempem míjeli zničený budovy. Jednou jedinkrát v životě sem si tenkrát přál, aby na to šlápl. Jo, bylo mi mizerně. Ale vždyť to byla sakra jen nehoda.

Tatova nálada se nijak nezlepšila, když při projíždění obce Cotati dostal složenku za stopadesátku při průjezdu obce. Až polda na motocyklu odfičel, podal mi tata ten lístek. „Hele, tak tohle si zaplatíš,“ řekl. „Kdyby nebylo tebe, byl bych teď ještě doma v posteli.“ Pak na to zase dupl a pokračoval ve svý přednášce vo tom, jak bych měl začít přebírat zodpovědnost za svý činy. Mým prvním činem po vybalení bylo, že sem tu složenku hodil do koše.

Jednu výhodu takový brutální zmlácení zuřivým policajtem zcela určitě má – úžasně rychle se ztiší pocit viny. Bolest uklidní svědomí

a mysl se vosvobodí od palčivejch výčitek. Již teď se cítím osvobozenej od zodpovědnosti za škody a problémy způsobený požárem. Proč bych se měl mučit, když Lance udělal za mně o tolik profesionálněji?

Poté, co sem zavolal Sheeni, brnkl sem meziměsto Levákovi. Zvedla to jeho duševně ujetá švica. „Tatínek se už snaží o to, aby pro Leváka získal soudní zákaz styku s tebou, Nicku Twispe," oznámila mi.

„Řekni mu, ať se nenamáhá," odpověděl sem. „Právě sem se vodstěhoval do Ukiahu."

„Kéž by ses odstěhoval na Měsíc."

„Mohl bys mluvit s Levákem?"

„Nesmíš s ním mluvit."

„Prosím, Marto. Jen naposledy. Chtěl bych se omluvit."

„Zjistím, jestli má chuť bavit se s debilem."

Za chvíli se na drátě ozval Levák: „Nenávidím tě, ty vocase."

„Promiň. Nemůžu za to!"

„Nenávidím tě, ty slizkej vocase."

„Jak sem měl vědět, že se tam Leon chce vloupat?"

„Nenávidím tě, ty hnusnej vocase."

„Jak se má Millie?"

„Nenávidí mě. Myslí si, žes to všechno naplánoval ty."

„Podají na tebe její rodiče oznámení?" zeptal sem se.

„Táta jim to rozmluvil. Ale sem z jejího života vykázanej. Už nikdy se s ní nesmím vidět!"

„Vopravdu mě to mrzí, Leváku. Fakt. A dostal ses tam aspoň?"

„Kdo ví. S tím posraným kondomem je to těžko říct. Není divu, že ho v tom časáku vyhodnotili jako nejlepší. Přes tu gumu se fakt nic nedostane. Měl sem pocit, jako bych měl na sobě duši vod naklaďáku. Millie by asi věděla, jestli sem tam byl nebo ne, ale já to prostě nevím. Zdá se, že budu nadosmrti panicem. Díky tobě."

„Nic si z toho nedělej. To všechno přejde. Sheeni a já se taky nesmíme vídat, ale nějak to vždycky zařídíme."

„No jo, vona chce, ale Millie mně nemůže přijít na méno."

„Teď asi ne. Je z toho vedle. Ale jen počkej. Uvidíš, jak bude v pondělí ve škole zas po tobě házet vočima.“

„Myslíš, Nicku?“

„Vím to. Jen musíš vytrvat. Vy dva ste si souzeni. Je to ve hvězdách.“

„Doufám,“ řekl Levák už optimističtěji.

„A co na to vaši?“ zeptal sem se. „Zuřili?“

„Ječeli na mě asi dvě sekundy. Dýl to nebylo. A dnes odpoledne půjdeme a tátou koupit barevnej monitor k mýmu počítači – obrazovku VGA s vysokou rozlišovací schopností.“

„To je supr,“ řek sem závistivě. „Já musím čumět na svý elektronický slova v černobílým provedení z padesátejch let. Není divu, že mé próza je tak monotónně nemoderní.“

„Taky se zdá, že už nebudu muset hrát s tatou košandu,“ dodal Levák, teď už přímo s radostí v hlase.

„No vidíš, všechno se nakonec v dobré obrátí,“ řek sem s úlevou.

„Možná, že jo, Nicku. Tak se měj v Ukiahu hezky. Možná, že tě tam někdy přijedu navštívit.“

„Jasně, zajeď,“ odpověděl sem. „Máme obrovskej ranč na venkově. Koně a tak.“

„Tak to teda zní fakt senzačně,“ řekl Levák. „Tak ahoj, Nicku.“

„Měj se, Leváku.“

No dobře, no. Tak teda koně zrovna nemáme, ale sou vocaď cejtit.

Všechny ty kecy o Millii mi něco připomněly. Vytáhl sem původní zaručeně pravou rukavici zaručeně pravýho mistra a vytáhl sem z ní podprsenku. Rozložil sem si ji na postel a pustil se do bližšího ohledání. Ještě z ní linulo dívčí aróma. „Tak to vem z tý veselejší stránky,“ řekl François, kterej se náhle vrátil vod mexickejch hranic. „bydlíš tu pod jednou střechou s perfektní sexbombou. A v pondělí se budeš procházet po škole ruku v ruce s tou nejkrásnější kočkou z celý školy.“

„Já ji tak miluju,“ odpověděl sem.

„No jo, jasně, ale ať tě to zbytečně neodvádí od reality,“ řekl François. „Raději si zkontroluj náčiní. Budeš ho potřebovat.“

Poslechl sem ho. Stále běhá jako hodinky.

Konečně zavolala Sheeni. Musela jít až do města, aby zavolala z budky. Teklo ze mě, protože sem čtyři hodiny zápasil s těžkou a neohrabanou sekačkou na trávu. Sem tam se mi sice podařilo udělat fašírku z ještěrky, ale jinak to byla děsně nudná práce.

„Drahoušku, ty už jsi v Ukiahu?!“ zvolala Sheeni. „Je to tak náhlé.“

„Rozmlátil sem linkolna i přívěs, lásko moje.“

„To je fantastický, drahoušku. Jsem na tebe hrdá.“

„Nejen to. Taky sem zničil polovinu labužnický čtvrti v Berkeley.“

„Tos byl ty, kdo založil ten obrovskej požár? Četli jsme o tom v novinách. To je neuvěřitlné.“

„Moje matka nechtěl zůstat s pěti miliónama škod na krku, tak mě poslala pryč,“ vysvětloval sem. „Byla to moje strategie a vyšlo to.“

„Miláčku, ty jsi prostě génius!“ vykřikla Sheeni. „Ale není pět milionů trochu přespříliš?“

„Měl sem pocit, že to chce nějaký grandiózní gesto. Kdy se uvidíme?“

„Ach tak, dostals můj... dostals můj dopis?“ koktala najednou Sheeni pro ni tak netypicky.

„Nedostal, proč?“

„Stalo se něco fantastickýho, kocourku,“ odpověděla. „Víš přece, jak jsem byla ve škole nešťastná kvůli závisti spolužaček. No a otec s matkou nakonec souhlasili s tím, abych přestoupila.“

Na horkým čele mi vystoupl studený pot. „Přestoupila a kam?“ zeptal sem se.

„Do fantastické školy Ecole des Arts et Litteratures s výbornou pověstí. Všechno se tam vyučuje francouzsky. Není to skvělý?“

„A kde je ta skvělá škola?“ zeptal sem se.

„Je to v..., neboli jak bych to řekla, je to kousek... Santa Cruz.“

„Cože!“ nevěřil sem svým uším. „Vždyť je to osm set kilometrů odtud!“

„Tak daleko ne, milý můj. Je to jen něco přes tři sta.“

„Sheeni, cos mi to udělala? Nemohla by sis to ještě rozmyslet, když sem tu konečně i s Albertem?“

„Ach ano, drahý, budu vás velice postrádat. Ale otec už zaplatil školné na celý rok. A už tam mám poslané všechny své věci. Neboj se. Bude nám spolu strašně dobře o prázdninách a celý příští léto."

Tato informace mě nijak zvlášť neuklidnila. „Kdy odjíždíš?"

„To je právě ono, drahoušku. Měli jsme odjíždět před hodinou. Musela jsem utéct z domu, abych ti mohla zatelefonovat. Otec bude z toho zpoždění vzteky bez sebe."

Pořád sem tomu nemohl uvěřit. „To znamená, že se před tvým odjezdem už neuvidíme?"

„Moc mě to mrzí, drahoušku. Ale napíšu ti. Slibuju. Budu ti psát každý den. Nashledanou, Nicky. Už musím."

„Nashledanou, Sheeni," řekl sem vytuhle. „Budeš mi chybět!"

„Ty mi taky budeš chybět, drahý. Obejmi za mne Alberta!"

Ve sluchátku to kliklo a bylo ticho. Rudá jelita na mých nohách začala opět pulzovat bolestí. Protrpěl sem si mlácení za pět milionů a bylo to na nic.

18:30 – Zatímco sem se prožvejkával odporným žrádlem připraveným tatovou tělesně vyspělou, ale v kulinářským umění naprosto retardovanou přítelkyní, proběhla tato konverzace:

„Vzhledem k tomu, Nicku, že nebudeš dostávat žádný peníze," řekl tata, „měl by ses asi poohlídnout po nějaký brigádě."

„Tak jo."

„Možná, že bude volné místo u mě v kanclu. Jednalo by se o psaní na stroji a zařazování kartotéky," dodal.

„Já sem měla dojem, že něco takovýho dělá Trent, ne?" zeptala se Lacey.

„Dělal," odpověděl tata, „ale slyšel sem, že odchází."

„Dostal něco jinýho?" zeptala se znovu Lacey.

„Ne, tady ve městě končí. Přestupuje na jinou školu."

Srdce mi začalo nekontrolovatelně bušit. „Víš, co je to za školu?" zeptal sem se taty.

„Nevím. Jeho otec se nezmínil. Ale je to nějaká francouzská přípravka dole na jihu. Santa Cruz, mám ten dojem."

Upadla mi vidlička.

„Ten Trent je vynikající,“ řekl tata. „Škoda, Nicku, že nejsi trochu jako on.“

„A jak je milej!“ rozplývala se Lacey.

Dostal sem ránu. Vrazili mi kudlu do zad!

C. D. Payne
Mládí v hajzlu

Z anglického originálu Youth in Revolt
vydaného nakladatelstvím Aivia Press
přeložila Tamara Váňová
Odpovědná redaktorka Zuzana Voráčová
Jazyková korektura Miloš Voráč
Ilustrace na obálce C. D. Payne
Grafická úprava obálky Jan Dungel
Grafická úprava textové části Boris Mysliveček
Počítačová sazba Vladimír Ludva
Tisk a knihařské zpracování
Grafické podniky Kusák, s. r. o., Vyškov
Jako svou 315. publikaci v edici Start vydalo
Nakladatelství JOTA, s. r. o.

Křenová 19, 602 00 Brno
Redakce tel.: 05/4353 0208,
fax: 05/4353 0203
Expedice – tel./fax: 05/4353 0214
e-mail: jota@jota.cz
www.jota.cz
V Brně roku 2002
Počet stran 192
Vydání druhé

ISBN 80-7217-111-9

C. D. Payne se narodil v roce 1949 v Akronu (stát Ohio), průmyslovém městě plném továren a vlezlé zimy. Přesto vyrostl v teplém ovzduší, obklopen láskou rodičů (otec byl zedník, maminka v domácnosti) a tří sester. Po studiu na akronské střední škole se zapsal na Harvard College, kde jeho hlavním oborem byla evropská historie. Absolvoval v roce 1971 a jal se studovat život, což činil mimo jiné jako redaktor, fotograf, reklamní agent, grafik, sazeč, výrobce nábytku a hraček, projektant a stavitel přinejmenším jednoho domu, svého vlastního. Momentálně sní o profesi ambulantního hráče na akordeon, o němž věří, že bude nástrojem jednadvacátého století. Psaní pro něj nikdy nebylo problémem (píše údajně od čtyř let), horší bylo přimět někoho, aby mu za ně zaplatil. Po skvělém úspěchu jeho prvotiny, románu **Mládí v hajzlu**, je tento problém dokonale vyřešen. V současné době žije C. D. Payne v San Francisku, kde mají mnohem lepší kávu než v Akronu, a píše svůj druhý román, tentokrát ne o lidech, ale o zvířatech.

Deník Nicka Twispa bývá přirovnáván k Salingerovi a Fieldingovi a sklidil uznání a potlesk už při svém prvním vydání. Trilogie (původně měl rukopis 1100 stran) o dospívání „ďábelsky inteligentního", předčasně vyspělého čtrnáctiletého kluka z Oaklandu je podmanivé čtení. Nemilosrdně otevřený humor je rafinovaně založen na kontrastu dětské naivity a stereotypního světa dospělých. Všechny Nickovy vynalézavé a dobrodružné eskapády a intriky směřují zdánlivě pouze k jedinému cíli: Zbavit se potupného panictví a získat ženu svého srdce, krásnou a talentovanou Sheeni, jedinou „intelektuálku" v Ukiahu. Když se jeho rodina rozpadne, město hoří a všechny výpadovky blokuje policie, musí se tento rebelující teenager vyrovnat s ekonomickým strádáním, bezdomovstvím, „gulagem školství", soutěživým otcem a počínající plešatostí. V průběhu toho všeho se neustále snaží přelstít „afektovaného debila" Trenta Prestona, svého soka v lásce. Paradoxně na této cestě nachází především obecnou radost ze života a soucit – obojí velmi nakažlivé! Až budete číst tento velký komický epos - náctileté úzkosti, buďte připraveni smát se nahlas. Doporučujeme všem, kteří někdy přežili dospívání.

ISBN 80-7217-111-9
9 788072 171118